Sa'd Jusuf Mahmud ebu Aziz

KNJIGA O ZULUMĆARIMA

Sa'd Jusuf Mahmud ebu Aziz

KNJIGA O ZULUMĆARIMA

Iz arapskog u bosanski prevela:

Amela Bukva

Sarajevo, 2003./1424.h.g.

U ime Allaha, Milostivog, Samilosnog

"Prije vas su mnogi narodi bili i nestali. Zato putujte po svijetu i posmatrajte kako su završili oni koji su poslanike u laž ugonili.

To je objašnjenje svim ljudima i putokaz i pouka onima koji se Allaha boje."

(Alu Imran, 137-138)

U ime Allaha, Milostivog, Samilosnog

Hvala Allahu koji Svojom Moći ponižava uobražene, Svojom Veličinom lomi vratove ohološću uzdignute, Svojom Vlašću unižava careve silnike, razjedinjava im snage, razdire vojne redove, ruši im građevine i strašno ih cijepa. (**"Zaista su u tome znakovi za svakog strpljivog i zahvalnog."** Sebe, 19).

Svjedočim da nema boga osim Allaha Jedinog, koji ortaka nema. Njemu vlast i hvala pripada. On oživljava i usmrćuje i svemoćan je. Uzvišeni Allah će stisnuti Zemlju i smotati nebesa Svojom pesnicom,[1] a zatim će reći: **"Ja sam Vladar, gdje su zemaljski vladari."**[2]

I svjedočim da je Muhammed, sallallahu alejhi ve sellem, Njegov rob i Njegov Poslanik. O Allahu, uputi Svoju Milost i Selam njemu i njegovoj porodici i ashabima.

---

[1] Znači na Sudnji dan.
[2] Hadis – sahih. Navodi ga Buharija od Ebu Hurejre donoseći sud da ga ashab prenosi od Muhammeda, sallallahu alejhi ve sellem, (merfu')

Svehvaljeni, sallallahu alejhi ve sellem, je u časnom hadisu rekao: "Pred Sudnji dan sam sa sabljom poslan da bi se obožavao samo Allah Jedini bez ortaka. Propisana mi je opskrba u sjenci koplja, a propisano je i poniženje i nemoć mojim protivnicima. Ko oponaša neki narod jedan je od njih."[3] Ibnul-Kajjim komentariše ovaj hadis: "Kao što će poniženje pasti na protivnike tako će i ugled pripasti ljudima koji mu se pokoravaju i slijede ga."[4]

A zatim:

Onome koji lista stranice istorije daleke i bliske prošlosti postaje potpuno jasno koliko je ružan svršetak zlih i razvratnih ljudi. Vrijeme ih je odnijelo. (**"Ni nebo ih ni Zemlja nisu oplakivali, i nisu pošteđeni bili."** Ed-Duhan, 29). Onaj koji iščitava biografije nepravednika i njihov kraj mora se sjetiti riječi Uzvišenog Allaha: **"Pa pogledaj kakva je bila posljedica spletkarenja njihova, uništili smo sve i njih i narod njihov, eno kuća njihovih, puste su zbog nepravde koju su činili – to je zaista pouka narodu koji zna."** (En-Neml, 51-52).

U vremenu u kojem živimo razraslo se stablo zločina, ojačalo oružje zablude. Svaki dan čujemo vijesti o krađama, davanju mita, prostituciji, ubistvima, silovanjima, prevarama, trikovima, oholosti prema Allahu, Gospodaru svih svijetova i prema Njegovom Poslaniku El-Eminu (povjerljivom), sallallahu alejhi ve sellem, i prema Njegovom čistom Zakonu. Ugovori se ne poštuju, laž se proširila, ukaljala se čast vjerovjesničkog sunneta.

---

[3] Hadis – hasen. Navodi ga Ahmed u svom Musnedu (2/50, 92). Ibn Tejmijja u djelu El-Iktida', str. 39, kategoriše njegov lanac prenosilaca kao dobar (džejjid). Hafiz El-Iraki ga proglašava sahihom u djelu El-Ihja'. (pogledaj Zadul-mead, prvi dio, str. 35)

[4] Iz djela Zadul-mead (1/35) sa Arnautovim fusnotama.

Podigli su se glasovi ateista, sekularista i klevetnika. Većina ljudi je zaboravila susret sa Allahom, Gospodarom svih svijetova. Tumarajući po svojim tminama, odlutali su od bijelog druma ostavivši namaz, ne dajući zekat, javno čineći neposlušnost Allahu. Proširile su se bolesti koje nisu postojale među našim precima. (**"Smak svijeta se približava, Allah će ga jedini otkriti."** En-Nedžm, 57-58).

Vidjevši to poželjeh da bacim u more čamac za spasavanje i možda će se neki utopljenici u njemu spasiti. Možda bude svetionik i vodič upućenima koji već hode pravim putem. Uzeh olovku, izoštrih svoj cilj, očistih svoj nijjet i zamolih za pomoć svog Gospodara. Tako napisah ovu knjigu o porazima nepravednika i njihovim lošim svršecima.

Molim svog Gospodara, veličanstvena je Njegova Moć, da mi ovo djelo lijepo ukabuli i da me time Sebi približi i obaspe Svojom milošću. On je to i obećao: **"To im je zaista dobro djelo, Allah će ih sigurno milošću Svojom obasuti, jer Allah prašta i samilostan je."** Et-Tevbe, 99). Dovoljno mi je što sam uložio svoj trud i sve što sam mogao:

"Nije tajna gdje su mojih snaga granice
ne grdite mrava što nosi samo mrvice."

Neka je salavat i selam na našeg vođu Muhammeda, sallallahu alejhi ve sellem, njegovu porodicu i ashabe.

Autor: *Sa'd Jusuf Muhammed Ebu Aziz*

1.

Iblis - vođa upropaštenih

Iblis je stvoren od vatre. Rekao je Uzvišeni: **“A džine smo stvorili još prije od žarke vatre.”** (El-Hidžr, 27). Prenosi se da je Aiša, radijallahu anha, rekla: Rekao je Allahov Poslanik, sallallahu alejhi ve sellem: “Meleki su stvoreni od svjetlosti, džini su stvoreni od bezdimne vatre, a Adem je stvoren od onoga što vam je već opisano.”[5] Islamski ummet se usaglasio da su džini stvoreni prije Adema, alejhis-selam. Kur'anski i hadiski tekstovi potvrđuju da je Iblis, prokleo ga Allah, od džina. Rekao je Uzvišeni: **“Osim Iblisa, bio je od džina, pa se ogriješio o naredbu svoga Gospodara.”** (El-Kehf, 50). Od Ibn Abbasa, radijallahu anhu, se prenosi da je Iblisovo ime, prije nego što će počiniti neposlušnost, bilo Azazil. Isto je rekao i Se'id ibn Džubejr. Hasan El-Basri je rekao: “On nije bio melek ni koliko treptaj oka, on je prvi džin, kao što je i Adem, alejhis-selam, prvi čovjek.”[6]

---

[5] Hadis – sahih. Prenosi ga Muslim.
[6] Iz djela *El-Bidajetu ven-nihajetu*, 1/58.

Kada je Uzvišeni Allah htio stvoriti Adema, alejhis-selam, kako bi on i njegovo potomstvo bili na Zemlji, oblikovao je od nje i njegovo potomstvo na Zemlji. On naredi Iblisu, vođi džina i najpobožnijem od njih u to vrijeme, da obiđe oko njega. Vidje Iblis da je on šupalj. Shvatio je da se to stvorenje samo ne kontroliše pa reče: "Ako mi bude data vlast nad tobom uništiću te, a ako tebi bude data vlast nada mnom, biću ti neposlušan." Kad Allah, dželle šanuhu, u Adema udahnu Svog duha (ruha) naredi melekima da mu učine sedždu. Iblis osjeti veliku zavist i ne htjede mu sedždu učiniti rekavši: **"Ja sam bolji od njega, mene si od vatre stvorio, a njega od ilovače."** (El-E'araf, 12). Usprotivio se naredbi i prigovorio Uzvišenom Gospodaru, donio je pogrešan zaključak, udaljio se od milosti svog Gospodara. Sa visokog stepena kojeg je ibadetom dostigao, bio je spušten. Već se bio poistovjetio sa melekima, iako nije bio njihovog roda, jer, on je stvoren od vatre, a oni od svjetlosti. Njegova prvobitna priroda ga je prevarila u presudnom trenutku. Vratio se svom vatrenom korjenu: **"Svi meleki zajedno sedždu učiniše osim Iblisa, uzoholio se i bio je nevjernik."** (El-Hidžr, 30). Iz redova najuzvišenijih meleka Iblis bi spušten na Zemlju bijedan i ponižen, pokuđen i protjeran. Njemu, džinima i ljudima koji ga budu slijedili obećana je vatra.[7]

Nakon što je Allah, dželle šanuhu, protjerao i udaljio Iblisa od Svoje milosti, do Smaka svijeta on je zatražio da mu se da rok do Dana proživljenja i zaprijetio je Ademu i njegovom potomstvu: **"Daj mi vremena do dana njihovog oživljenja – reče on. Daje ti se vremena – reče On. E zato što si odredio pa sam u zabludu pao – reče – kunem se da ću ih na Tvom pravom putu presretati pa**

---

[7] Ibid

ću im i sprijeda, i straga, i zdesna, i slijeva prilaziti, i Ti ćeš ustanoviti da većina njih neće zahvalna biti. Izlazi iz njega, pokuđen i ponižen – reče On. Tobom i svima onima koji se budu povodili za tobom doista ću džehennem napuniti.” (El-E'araf, 14-18).

Ibn Kesir kaže: Iblis, prokleo ga Allah, je sada živ i prema kur'anskom tekstu dat mu je rok do Dana proživljenja. Njegov prijesto je na površini mora. On na njemu sjedi i šalje vojske da među ljude bacaju zlo i smutnju.

Od Džabir ibn Abdullaha se prenosi da je rekao: Rekao je Allahov Poslanik, sallallahu alejhi ve sellem: “Iblisov prijesto je na moru. On svakog dana šalje svoje vojske da zavode ljude. Kod njega najveći stepen imaju oni koji najviše zavode ljude.”[8]

Također, od Džabira se prenosi da je rekao: Rekao je Allahov Poslanik, sallallahu alejhi ve sellem: “Zaista šejtan stavlja svoj prijesto na vodu. On šalje svoje vojske protiv ljudi. Najbliži njemu po položaju su oni koji najviše zavode. Jedan od njih kaže: Nisam ostavio tu i tu osobu dok nije rekla to i to, a Iblis mu odgovara: Ne, tako mi Allaha, nisi ništa učinio. Zatim dođe jedan od njih i kaže: Nisam ga napustio dok ga nisam od žene rastavio.” Reče Poslanik, sallallahu alejhi ve sellem: “Pa ga on sebi približi i kaže: Ti si taj.”[9]

Što znači: Da, ti si taj koji zaslužuje počasti, a može da znači: Divno je to što si uradio.

---

[8] Prenosi ga Ahmed (3/332) i (3/384). Hadis je sahih.
[9] Hadis – sahih. Prenosi ga El-Imam Muslim.

Šejtanski putevi do čovječijeg srca

Ibnul-Kajjim, Allah mu se smilovao, navodi šest faza kroz koje šejtan postepeno pokušava uništiti čovjeka.

Prva faza. Šejtan se trudi da čovjek postane nevjernik ili mnogobožac, a ako to ne uspije postići prelazi na drugu fazu.

Druga faza. To je faza novotarija. On zavodi čovjeka tako da izmišlja i praktikuje novotarije. Ako taj čovjek i dalje ustraje i biva od sljedbenika sunneta, šejtan započinje treću fazu.

Treća faza. Faza velikih grijeha i neposlušnosti. Ako Allah, dželle šanuhu, od toga zaštiti čovjeka šejtan i dalje ne gubi nadu.

Četvrta faza. Faza malih grijeha i ako se od nje spasi (to znači ako se bude čuvao da ne počini male grijehe i ako uprkos nastojanju ipak počini male grijehe, požuri da učini tevbu ili čak zauvijek ostavi taj grijeh) tada šejtan počinje sa novom metodom.

Peta faza. To je da šejtan čovjeka zaokupi dozvoljenim (mubah) stvarima. Time se čovjek zaokuplja i protraći vrijeme u dozvoljene stvari ali se nikada ne bavi ozbiljnim poslovima.

Šesta faza. To je da čovjek radeći dobro djelo zapostavi djelo koje je još bolje. Radeći lijepo zapostavi još ljepše. Na primjer, čineći sunnete zapostavi farzove, preokupira se sunnetima i ne izvrši farz.

Ovo ne znači da čovjek treba da izostavlja ili nipodaštava sunnet. Upravo praktikovanje sunneta je uzbrdica koju treba preći na putu pobjede Islama. Nego je čovjekova obaveza da njegovo praktikovanje vjere bude sveobuhvatno, da obavlja farzove i sunnete, spoljašnje i unutrašnje propise uz uslove da ne izostavlja farzove radi sunneta, a Allah pomaže.

Ibnul-Kajjim, Allah mu se smilovao, naveo je novotariju prije velikog grijeha. Iblis više voli novotariju od velikog grijeha. Sufjan Es-Sevri je rekao: "Novotarija je Iblisu draža od neposlušnosti. Iz neposlušnosti se čovjek može vratiti, ali iz novotarije ne."[10]

To je zbog čovjekovog uvjerenja da ga novotarija približava Allahu, što nije tačno.

Ostali šejtanovi putevi

Šejtan ima i druge puteve kojima ostvaruje svoje ciljeve. Neki od njih su:

1. Ljutnja i strast. Ljutnja je zaista smrt za razum. Kad god se čovjek naljuti šejtan se njime igra kao što se dječak igra loptom.

2. Zavist i pohlepa. A ako rob bude pohlepan za nečim ta će ga pohlepa oslijepiti i učiniti gluhim i dovesti u zabludu.

[10] Telbisu Iblis od Ibn Dževzija, str. 11.

El-Hasan je izgovorio: Tri su korjena zla: pohlepa, zavist i oholost. Oholost je spriječila Iblisa da učini sedždu Ademu. Pohlepa je istjerala Adema iz dženneta, a zavist je natjerala Ademovog sina da ubije svoga brata.[11]

3. Sitost od hrane, čak i ako je hrana halal, jer sitost jača strasti, a strasti su šejtanska oružja. Vehib ibnul-Verd je rekao: Doprlo je do nas da se zli Iblis prikazao Jahja ibn Zekerijja-u, alejhis-selam, i rekao mu: "Želim da ti dam savjet." "Lažeš, ti nećeš dati savjet, ali obavijesti me o ljudima" – odgovori Jahja, alejhis-selam. Iblis mu reče: "Oni su kod nas tri vrste: prva vrsta je najteža za nas. Mi se trudimo dok ga se ne domognemo i zavedemo ga. Ali on počne učiti istigfare i kajati se (činiti tevbu) i upropasti nam sve što smo ostvarili. Zatim mu se vratimo, ali on ponovi tevbu. Mnogo patimo zbog ovakvih ljudi, jer ne gubimo nadu da ćemo ih zavesti, a ipak kod njih ne postižemo ono što želimo. Druga vrsta je pred nama kao lopta pred vašim dječacima, prevrćemo ih kako hoćemo. Oni nam neće nauditi. Treća vrsta su ljudi poput tebe, zaštićeni od grijeha. Sa njima ništa ne možemo postići." Jahja ga upita: "Pa prema tome, da li si kod mene nešto postigao?" "Ne, osim jednom. Iznio si hranu da jedeš, a ja ti nisam prestajao otvarati apetit sve dok nisi pojeo više nego si htio. Te noći si zaspao i nisi ustao da klanjaš noćni namaz, kao što si to uvijek radio" – odgovori šejtan. Jahja mu reče: "Nema sumnje da se neću do sitosti najesti dok sam živ." Zli mu odgovori: "Nema sumnje da poslije tebe ni jednog neću savjetovati."[12]

---

[11] *Ikazu ulil-himemil-alijeti ila igtinamil-ejjamil-halijeti*, str. 182.
[12] Ibid, str. 130.

4. Čežnja za ljudima. Kada čežnje prevladaju u srcu, šejtan tog čovjeka učini sklonim usiljenosti i ulagivanju osobama za kojima čezne. Čovjek se tada koristi raznim vrstama pretvaranja i zavođenja, dotle da mu osoba za kojom čezne postane kao predmet obožavanja.

5. Žurba i neustrajnost u poslovima. U žurbi šejtan svoje zlo usmjeri na čovjeka odakle se on i ne nada. Žurba je od šejtana, staloženost je od Allaha.

6. Pretjerana pristrasnost prema određenim mezhebima, strastima, šejhovima i mržnja prema neistomišljenicima.

7. Ružno mišljenje o muslimanima. Uzvišeni je rekao: **"O vjernici, klonite se mnogih sumnjičenja, neka sumnjičenja su, zaista, grijeh."** (El-Hudžurat, 12).

8. Škrtost i strah od siromaštva. Rekao je Sufjan: "Šejtan nema jačeg oružja nego što je strah od siromaštva. Ako se to u čovjeku pojavi, uzimaće kada nema pravo, neće dati onima koji imaju pravo, neće govoriti istinu, govoriće pristrasno i imaće loše mišljenje o svom Gospodaru."[13] Rekao je Hatim El-Esam: "Svakog jutra šejtan mi govori: 'Šta ćeš jesti? Šta ćeš obući? Gdje ćeš stanovati?' – pa mu odgovorim: Kušaću smrt, obući ću ćefine i stanovaću u kaburu."[14]

[13] Šejh Taha Afifi, *Mekajidu-š-šejtani*, str. 124,125.
[14] *Er-Risaletul-Kušejrijjetu*, str. 17.

Oblici šejtanskih spletki

1. Šejtanska spletka je da namami čovjeka na određeni put stvarajući kod njega iluziju da mu je u tome korist i tako ga dovede u situaciju da bude prekoren. Šejtan ga se tada odrekne i prepusti ga neprijateljima. Stoji i naslađuje se gledajući nesreće svoje žrtve i izruguje mu se, kao što je opisano riječima Uzvišenog: **"I kada im je šejtan kao lijepe predstavio postupke njihove i rekao: 'Niko vas danas ne može pobijediti i ja sam vaš zaštitnik!' Onda je on, kada su se dva protivnička tabora sukobila natrag uzmaknuo i rekao: 'Ja nemam ništa s vama, ja vidim ono što vi ne vidite, ja se bojim Allaha jer Allah strašno kažnjava.'"** (El-Enfal, 48).

2. Njegova spletka je i da zastrašuje vjernike svojim vojskama i saveznicima kako se ne bi protiv njih borili. Rekao je o tome Uzvišeni Allah: **"To vas je samo šejtan pristalicama svojim plašio, i ne bojte ih se, a bojte se Mene, ako ste vjernici."** (Alu Imran, 175).

3. Njegova spletka je i da čovjeku uljepša djelo koje mu šteti do te mjere da čovjek zamišlja da je to najkorisnija stvar za njega. Isto tako on u čovjeku probudi odbojnost prema najkorisnijim stvarima toliko da se čovjeku čini da su one štetne. Koliko je samo ljudi zavedeno ovim trikovima. Koliko je on neistina zasladio i prikazao u lijepom ruhu, a zabranio istinu i prikazivao je u odbojnom liku. Uljepšao je ljudima obožavanje kipova, kidanje

rodbinskih veza, brak sa majkama i uz nevjerstvo, griješenje i neposlušnost im obećao postizanje raja. Zapostavljanje naređivanja dobra i odvraćanja od zla im je prikazao u odori lijepog ponašanja prema ljudima i postizanju njihove naklonosti.

4. Njegova spletka je i podsticanje ljudi na pretjerivanje u vjeri ili na njeno zanemarivanje. Neki učenjaci iz prijašnjih generacija su rekli: "U svakoj naredbi koju je Allah, dželle šanuhu, dao šejtan ima dvije težnje; jedna je ka pretjerivanju, a druga ka zanemarivanju, svejedno mu je za koju se čovjek odluči."

5. Njegova spletka je i uljepšavanje neistinitog govora, oprečnih mišljenja i kontradiktatornih maštarija koja su smetljište mozgova, iverje neotesanih ideja, pjena bačena na zatamljena neodlučna srca koja izjednačavaju istinu sa neistinom, grešku sa ispravnošću, čiji je oslonac – rekla-kazala i duge rasprave. U tim lađama plove zatamljena, neodlučna srca koja ne znaju razlikovati strane svijeta, stranu istine i neistine, stranu greške i ispravnosti. Ona čak ne posjeduju nikakvo sigurno istinsko uvjerenje kao kormilo. Ta srca jedna drugim šapuću kitnjaste i obmanjujuće riječi. Za to ponekad koriste i Kur'an. Hitaju u svojim sumnjama i kolebaju se u nedoumicima. Molimo Allaha da nas od toga zaštiti.

6. Od njegovih spletki dobrim i učenim ljudima. On nadahnjuje ljude da mu ljube ruku, da ga dodiruju radi bereketa, da ga hvale, da od njega traže hajr dovu i slično. Kada on sebe vidi u tom položaju osjeti samodopadljivost toliko jaku da će povjerovati čak u riječi poput: "Ti si

jedan od velikih evlija, radi tebe se otklanjaju belaji od stvorenja." Time je dobri i učeni čovjek potpuno propao. Ako vidi da su neki ljudi prema njemu hladnokrvni ili mu nisu dovoljno ponizni pobuni se, i u sebi osjeti otpor. On je gori od velikih griješnika ustrajnih u grijehu. Veliki griješnici su bliži spasu od njega. O ovakvim ljudima El-Hasan je rekao: "Koliko je obmanutih pohvalama. Koliko je uobraženih jer im je Allah pokrio sramote!".

7. Njegova spletka je i da navede ljude da uvijek imaju istu odoru ili odijelo, izgled i način hoda. Da uvijek slušaju samo jednog učitelja i da imaju izmišljen pravac. On im nameće da to neizostavno čine kao što čine i farzove. Oni to nikada ne izostavljaju, a grde i smataju griješnim onoga ko to ne čini.

8. Njegova spletka je i šaputanje i lažna nadahnuća o pitanju čistoće i namaza prilikom nijjeta za namaz. Time on ljude baci u okove i lance i izvede ih iz kruga sljedbenika sunneta Allahovog Poslanika, sallallahu alejhi ve sellem. Kod nekih ljudi on stvori iluziju da nije dovoljno za valjanost namaza ono što se navodi u sunnetu, nego tome treba pridodavati još navika. Tako im šejtan sabere pogrešno rasuđivanje, trenutačnu zamorenost i umanjuje nagrade, tako da neki od njih čak vjeruju da, ako se abdeste "samo" kako se Allahov Poslanik abdestio i klanjaju "samo" kako je on klanja, abdest je neispravan, a isto tako i namaz.

Iblis se na Sudnji dan odriče svojih sljedbenika. Prenosi se od Ukbe ibn Amira, radijallahu anhu, da je rekao: Rekao je Allahov Poslanik, sallallahu alejhi ve sellem:

"Kada Allah sakupi prethodne i naredne te presudi među njima i završi suđenje, vjernici će reći: 'Naš je Gospodar među nama presudio, a ko će za nas činiti šefa'at?' Reći će: 'Hajdemo Ademu.' I spomenu Nuha, Ibrahima, Musa-a i Isa-a. Isa će reći: 'Uputiću vas ka nepismenom vjerovjesniku.' Te će mi oni doći i Allah će mi dozvoliti da se uputim prema Njemu. Sa mjesta gdje sam sjedio dići će se najljepši miris koji je iko ikada omirisao. Kad dođem do svog Gospodara primiće moj šefa'at i daće mi svjetlo od kose na glavi do noktiju na stopalima. Zatim će nevjernici reći: 'Ovo su vjernici našli za sebe zagovarača, a ko će za nas zagovarati? To nije niko do li Iblis, on nas je i doveo u zabludu.' Doći će Iblisu i reći će: 'Vjernici su već našli za sebe zagovornika i ti ustani zauzimaj se za nas, jer ti si nas i doveo u zabludu.' On će ustati, a sa mjesta gdje je sjedio će se podići najružniji miris koji je iko ikada osjetio. A zatim će se njihov plač povećati. (**"I kada bude sve riješeno šejtan će reći: 'Allah vam je pravo obećanje dao, a ja sam svoje obećanje iznevjerio. Ali ja nisam nikakve vlasti nad vama imao, samo sam vas pozivao i vi ste mi se odazvali. Zato ne korite mene već sami sebe niti ja vama mogu pomoći, niti vi meni možete pomoći. Ja nemam ništa s tim što ste me prije smatrali Njemu ravnim.' Nevjernike sigurno čeka bolna patnja."** Ibrahim, 22)."

Rekao je Ibn Kesir: "Ovo je tekst Ibn Ebi Hatima i navodi ga Ibn Džerir."[15]

Prenosi se od El-Hasana: "Na Kijametski dan će Iblis stati na mimber od vatre i održati govor. Reći će: 'Zaista vam je Allah obećao ... do riječi ... niti ste vi moji spasioci.',

---

[15] Tefsir Ibn Kesir (2/819), ali on nije ništa rekao o njegovom senedu, dok Ševkani kaže: "Njegov sened je Es-Sujuti okarakterisao kao slab." *Fethul-Kadir*, 3/105.

odnosno pomagači. 'Ja poričem ono što ste vi mene činili drugom Bogu prije."' – kaže El-Hasan, odnosno, tako što ste mi se pokoravali na dunjaluku.[16]

[16] Navodi Ibn Džerir i Ibnul-Munzir i Ibn Ebi Hatim, *Fethul-Kadir*, 3/105.

2.

Kabil – prvi ubica u istoriji čovječanstva

Šta ima bjednije od čovjeka kada mu umre savjest, povedu ga strasti, zamrse mu se osjećanja, a skameni srce. On se pretvara u krvoločnu zvijer, u lukavog lisca i okorjelog šejtana, prokleo ga Allah. Njemu savjeti ne koriste, od njega se nikakvo dobro ne može očekivati. Šejtan ga je za uzde uhvatio, prohtjevi njegovi su ga nadjačali. Utječemo se Allahu od toga.

Kako je počela tragedija

Prije nego li ćemo početi sa pripovijedanjem navešćemo opis dvaju glavnih likova priče. To su Ademovi, alejhis-selam, sinovi.

Prvi je Kabil. Bio je egoista. Samoljublje je njime potpuno vladalo i zaslijepilo mu oči i srce.

Drugi je Habil, njegov mlađi brat. Rodio se u narednom majčinom porodu. Bio je dobar i prijatan i drugima je volio pomagati. Bio je pobožnjak. Mnogo je štovao sve Allahove, dželle šanuhu, naredbe. Po zanimanju je bio stočar.

Šta se zatim desilo

Havva je imala dvadeset poroda i svaki put je rodila blizance, muško i žensko. Tadašnji šeriat je nalagao da se čovjek oženi svojom blizankinjom. To je bilo propisano iz nužde. Havva je rodila Kabila i njegovu lijepu sestru Levzu, i poslije je rodila Habila i njegovu sestru Iklimiju.[17]

Pod budnim okom majke Havve i oca Adema djeca su rasla i sinovi su stasali u mladiće. Kada se dostiglo doba punoljetstva Kabil i Habil krenuli su u potragu za opskrbom nastojeći da udovolje potrebama života. Kabil, najstariji sin Ademov[18] je bio zemljoradnik, dok je Habil bio stočar. Nakon određenog vremena Kabil i Habil odlučiše da se ožene i da se smire. To povjeriše roditeljima. Allah objavi Ademu da se Kabil oženi Habilovom blizankinjom, a Habil Kabilovom.

Od Seida ibn El-Musejjeba se prenosi da je rekao: "Allah je naredio Ademu da pri ženidbi razdvoji blizance: ovog za tu i tu za ovog. Adem se pokorio Allahovoj odredbi i saopšti Kabilu i Habilu šta mu je Allah naredio. Kabil je odbio ono što mu je prenio Adem i nije bio zadovoljan tim

---

[17] Pogledaj u djelima Garerut-Tibjan od Džema'a El-Hamevija, str. 245; El-Itkan, 2/1093; Et-Tabekatul-Kubra, 1/36.

[18] Iz djela Hajatul-Hajvan od Demirija.

brakom, jer je smatrao da je Habilova blizankinja manje lijepa od njegove. Zavidio je bratu na braku sa njegovom sestrom Levzom i nije se zadovoljio onim što mu bi dato. Otkazivao je pokornost ocu, zlo i pokvarenost su mu obuzeli dušu, a zavist se s njim poigravala kako je htjela.

S druge strane, Habil je sačuvao smirenost i skrušenost pokoravajući se naredbi svoga oca Adema.

Priča o Kurbanu

Adem reče Kabilu: "Ako nisi zadovoljan, onda vas dvojica prinesite kurbane i vaši kurbani će među vama presuditi." Kabil upita: "Kako će među nama presuditi?" Adem reče: "Čiji kurban bude primljen, ona pripada njemu (lijepa sestra Levza)."[19] Njihov kurban bio je da prinesu žrtvu, da je ostave na zemlji dok vatra ne dođe da je pojede.[20]

Habil je izabrao debelog ovna da ga žrtvuje Allahu, dok je Kabil kao žrtvu izabrao snop loše pšenice. A u drugim predajama stoji da je u snopu vidio veliki klas i okrunio ga trljajući i zatim pojeo. Svaki je uzeo svoj kurban i stavio ga na uzvišenje (brežuljak). Vatra je sišla sa nebesa, uzela Habilovog ovna i gore ga uzdigla. Prenosi se od Ibn Abbasa i drugih da je taj ovan uzdignut u džennet i tu je ostao da pase sve dok nije spušten Ibrahim da ga zakolje umjesto sina Ismaila.[21]

---

[19] Prenosi se od Ibn Abbasa, Ka'ba i Abdullaha ibn Selama, r.a.

[20] Nisaul-Enbijai fi davil-Kur'ani ves-Sunneti, Ahmed Halil Džema'a, str. 55,56.

[21] Tefsir Ibn Kesir, 2/67. Kaže da mu je isnad dobar.

I ponovo je Kabil zavidio Habilu, zloba se probudila u njemu i tada reče bratu Habilu: **"Tvoja žrtva je primljena, a moja nije, i zaista ću te ubiti." A Habil mu odgovori: "...Allah prima samo od onih koji su bogobojazni. I kad bi ti pružio svoju ruku da me ubiješ, ja ne bih pružio svoju ruku prema tebi da te ubijem, jer se bojim Allaha Gospodara svjetova. Ja želim da ti poneseš i moj i svoj grijeh i da budeš stanovnik u vatri, a to je kazna za sve nasilnike."** (El-Maide, 28,29).

Ibn Kesir kaže: "Ovaj govor sadrži pouku za njega, ako bi želio da je primi i ukor ako bi joj leđa okrenuo."[22]

Ibn Abbas kaže: "Plašio ga je vatrom, ali se nije okanio, i nije se osvrtao na ukor." Na taj način Habil mu je slikovito prikazao svoje strahovanje od zločina, da bi ga postidio, odgovorio od onog na šta ga strast navraća prema svom bratu muslimanu, poniznom i bogobojaznom."[23]

Uzvišeni Allah kaže: **"I strast ga njegova navede da ubije brata svoga, pa ga on ubi i postade od izgubljenih."** (El-Maide, 30).

FE TAVVE'AT LEHU NEFSUHU (I strast njegova ga navede), odnosno došaptavala mu, uljepšavala i ukrašavala.

KATLE EHIHI FEKATELEHU (da ubije brata svoga i on ga ubi). Navode da ga je udario kamenom ili komadom gvožđa.

FE ASBEHA MINEL-HĀSIRIN (i postade od izgubljenih). Da, zaista postade od izgubljenih.

Izgubio je svoju dušu i doveo je do puta propasti. Izgubio je brata i tako se lišio druga i pomagača. Izgubio je oca i

---

[22] Tefsir Ibn Kesir, 2/71.

[23] *Nisaul-Enbija fi davil-Kur'ani ves-Sunneti*, str. 59.

majku tako da će radi njihove srdžbe Allahova srdžba na njega biti spuštena. Izgubio je ovaj svijet, jer se ubici život ne smiješi. Izgubio je Ahiret učinivši svoj prvi i posljednji grijeh.[24]

Pa, kakva kazna bi?

Poslanik, sallallahu alejhi ve sellem, je rekao: "Nijedan grijeh ne zaslužuje Allahovu kaznu na dunjaluku, pored onog što se za njegova počinioca sprema na Ahiretu, osim nasilja i kidanja rodbinskih veza."[25]

I ubica je svezan za jednu nogu od lista do butine, i od tada je njegovo lice okrenuto suncu. Gdje god se okrene, i on se okrene. I nad njim je u ljeto ograda od vatre, a u zimu ograda od leda.[26]

Prenosi se od Abdullaha ibn Amra, radijallahu anhuma, da je rekao: "I mi zaista vidimo da je među Ademovim sinom ubicom i stanovnicima vatre pravedno podjeljeno. Kazna nad njim je dvostruka kazna nad njima."[27]

Prenosi se od Ibn Mes'uda, radijallahu anhu, da je rekao: Rekao je Allahov Poslanik, sallallahu alejhi ve sellem: "I nećeš ubiti ljudsko biće nepravedno, a da prvi Ademov sin neće imati udio u njegovoj krvi, jer je on bio prvi koji je počinio ubistvo."[28]

---

[24] Ibid

[25] Hadis je sahih. Prenose ga Buharija u El-edebul-meufred, 29; Ebu Davud, 490; Tirmizi i Ibn Madže.

[26] Tefsir Ibn Kesir, 2/72.

[27] Ibid.

[28] Hadis je sahih. Prenose ga svi osim Ebu Davuda.

Prenosi se od Abdullaha ibn Omera da je govorio: “Od najnesretnijih ljudi je čovjek, sin Ademov, koji je ubio brata, i neće biti prolivena krv na zemlji od kako je ubio svog brata pa do Sudnjeg dana, a da ga neće stići zlo od nje, zato što je on prvi koji je počinio ubistvo.”[29]

Rekao je Ibrahim En-Neha'i: “Ne postoji nijedna žrtva nepravedno ubijena, a da neće prvi Ademov sin i šejtan nositi teret za to.”[30]

I zbog toga je lišen blagodati dunjaluka i Ahireta. Istinu je rekao Uzvišeni i Slavljeni Gospodar: **“I tako kažnjavamo one koji laži izmišljaju.”** (El-E'araf, 152). A Habil, kao što stoji u predajama, nije bio slabić, nego je bio čovjek koga je Allah obdario velikim znanjem i tjelesnom snagom.

Ibn Džerir, Allah mu se smilovao, navodi u svom tefsiru od Abdullaha ibn Amra da je rekao: “Tako mi Allaha, ubijeni je bio jači, ali se sustezao od grijeha i samo ga je bogobojaznost spriječila da ne digne ruku na svoga brata.”[31]

Pao je u Kabilove ruke. Nakon što mu se slika zločina pokazala u stvarnom obliku, slika nepomičnog tijela kojeg je život napustio, Kabil je sjeo pored ubijenog brata ostavši tako nemoćan pred tijelom brata krvlju umrljanog i pitao se: “Gdje ću s njim? Gdje ću ga sakriti?” Njegov brat je bio prvi čovjek koji je umro na zemlji. Kao što se da zaključiti, ukopavanje mrtvih bilo je nešto do tada nepoznato. Ševkani, Allah mu se smilovao, kaže: “Nije znao kako da ga zakopa zato što je bio prvi mrtvac od Ademovih potomaka.” I dok je tako stajao zbunjen i u

---

[29] Tefsir Ibn Kesir, 2/72.

[30] Ibid.

[31] *Tefisirut-Taberi*, 6/191; Ibn Kesir, 2/69. Pogledaj *Et-Tabekat*, 1/37.

nedoumici, tišinu je prekinuo glas gavrana koji se borio s drugim gavranom. Nedugo zatim jedan od gavranova bio je ubijen. Gavran ubica se spustio na zemlju, iskopao rupu, zatim gurnuo mrtvog gavrana u nju i prekrio ga zemljom. I ovdje Kabil otkri svoju slabost i nemoć jer nije razmišljao kao gavran ubica. Uzvišeni Allah kaže: **“Allah onda posla jednog gavrana da kopa po zemlji da bi mu pokazao kako da zakopa mrtvo tijelo svoga brata. Teško meni – povika on – zar ja ne mogu kao ovaj gavran da zakopam mrtvo tijelo brata svoga. I osjeti grižnju savjesti.”** (El-Maide, 31).

Profesor Ahmed Halil Džuma' je rekao: “Iz ovog ajeta jasno se vidi da Kabilovo kajanje nije bilo pokajanje (tevbe-i-nesuh) jer bi Allah primio njegovu tevbu, nego je to bilo kajanje koje ga je pogodilo kad je uvidio besmislenost onog što je uradio i onog što je slijedilo iza toga, od umora, patnje, zabrinutosti i jada.”[32] Ed-Dumejri, Allah mu se smilovao, u svojoj knjizi Hajatul-Hajvan kaže: **“Prvi od Ademovih potomaka koji će biti bačen u vatru je Kabil. Uzvišeni Allah kaže: ‘Gospodaru naš, pokaži nam onu dvojicu od džinova i ljudi koji su nas zaveli’.”** (Fussilet, 29). A ta dvojica su Kabil i Iblis.”[33]

Ibn Džuma'a, Allah mu se smilovao, je rekao u svojoj knjizi Garerut-Tibjan da se pod “dvojicom koji su nas zaveli” misli: Iblis od džina i Kabil od ljudi, zato što su oni prvi koji su bili nepokorni prema Allahu.”[34] Tragedija je okončana, a Kabil je izgubio dunjaluk i Ahiret. Zavist ga je gurnula u propast, a Habil je svojom pobožnošću zaslužio vječne blagodati.

Istinite su riječi pjesnikove:

---

[32] *Nisaul-Enbija fi davil-Kur'ani ves-Sunneti*, str. 62.
[33] Ibid, str. 63.
[34] Ibid.

Pa reci onome što mi osta zavidan,
Znaš li prema kome ti ne imade edeba.
Ti Allahovu dobrotu omalovaži,
I misliš ono što mi je dao da ne treba.
A mjesto tebe mene dobrim osnaži
I tebi put želja zatvori.

Ajeti i hadisi upozoravaju na ubijanje čovjeka bez razloga.

1. Uzvišeni Allah kaže: **“Zbog toga smo mi propisali sinovima Israilovim, ako neko ubije nekoga koji nije ubio nikoga, ili onoga koji na zemlji nered ne čini, kao da je sve ljude poubijao; a ako neko bude uzrok da se nečiji život sačuva, kao da je svim ljudima život sačuvao.”** (El-Maide, 32).

Imam Ibn Hadžer El-Hejsemi je rekao: “Izjednačavanje ubistva jednog čovjeka sa ubistvom svih ljudi je krajnje naglašavanje i preuveličavanje odvratnosti prema ubistvu nevine osobe, odnosno, isto kao što je ubistvo svih ljudi ružno i neprihvatljivo djelo bilo kome, tako bi trebalo da bude i ubistvo jednog čovjeka.”[35]

Ibn Abbas je rekao. “Ko ubije poslanika ili pravedna vladara kao da je sve ljude pobio, a ko im pruži ruku pomoći kao da je svim ljudima život sačuvao.”[36]

Mudžahid kaže: “Ko ubije osobu koju je Allah zabranio da se ubije, biće zbog toga bačen u vatru kao što bi bio bačen da je ubio sve ljude. A ko spasi da ne bude ubijena, kao da je sve ljude spasio.”[37]

---

[35] *Ez-Zevadžiru an iktirafil-Kebairi*, 2/194.
[36] Ibid, 2/195.
[37] Ibid.

Sulejman ibn Ali je rekao Hasanu: "O Ebu Seide, je li se ovaj ajet odnosi na nas kao što se odnosi na Israelićane?" Rekao je: "Tako mi Onog osim kojeg drugog Boga nema, nije krv sinova Israilovih Allahu draža od naše krvi."[38]

2. Uzvišeni je rekao: **"Onaj ko ubije vjernika hotimice kazna mu je džehennem, u kome će vječno ostati. Allah će na njega gnjev Svoj spustiti i prokleće ga i patnju mu veliku pripremiti."** (En-Nisa, 93).

El-Hulud, znači vječnost, odnosno, dug boravak.

Ve le'anehu, znači prokleće ga, odnosno, udaljiti od Svoje milosti.[39]

3. Prenosi se od Ebu Hurejre, radijallahu anhu, da je Božiji Poslanik, sallallahu alejhi ve sellem, rekao: "Klonite se sedam stvari koje vode u propast." Rekoše: "O Božiji Poslaniče, koje su to?" Rekao je: "Širk Allahu, sihr, ubistvo nevine osobe osim s pravom, kamata, iskorištavanje imetka siročeta, bježanje s bojnog polja, potvora udatih bezazlenih vjernica."[40]

4. U hadisu stoji: "Vjernik je jakog imana sve dok ne prolije nevinu krv." (Prenosi ga Buharija).

5. Prenosi se od El-Bera'a da je rekao: "Rekao je Božiji Poslanik, sallallahu alejhi ve sellem: "I propast cijelog

[38] Ibid.

[39] El-Kebairu, sa fusnotama doktora Usame Muhammeda Abdul-Azima, str. 190.

[40] Prenose ga Buharija (5/2766 – Feth) i Muslim, 1/92.

svijeta je kod Allaha manja od ubistva vjernika nepravedno."[41]

6. Prenosi se od Ebu Hurejre da je rekao: Rekao je Božiji Poslanik, sallallahu alejhi ve sellem: "Da stanovnici Njegovih nebesa i stanovnici Njegove Zemlje učestvuju u proljevanju krvi vjernika, to bi ih sve u vatru odvelo." (Sahih, prenosi ga El-Bejheki u djelu Eš-Šu'abu, 4/353).

7. Prenosi se od Ibn Mes'uda da je rekao: Rekao je Božiji Poslanik, sallallahu alejhi ve sellem: "Prvo što će među ljudima biti presuđeno na Sudnjem danu jesu prolivene krvi."[42]

Islam je propisao osvetu da bi sačuvao živote onih koji su nepravedno ubijeni i naglasio je da je u osveti život, kako kaže Uzvišeni: **"A vama je u osveti život, o vi koji pameti imate, da biste bili bogobojazni."** (El-Bekare, 179).

[41] Hadis je sahih. Prenosi ga Ibn Madže, 2/2619. Albani je rekao: Sahih je.
[42] Prenosi ga Buharija 12/6864 i Muslim, 3/1304.

3.

Neposlušni sin - Kenan ibn Nuh

Uzvišeni kaže: **“O Nuhu, on nije dijete tvoje, jer radi ono što nevalja.”** (Hud, 46).

Nuh, alejhis-selam, je proveo u svom narodu 950 godina pozivajući ih na pokornost Jedinom Allahu, i da ostave obožavanje kipova. Ali oni su se uzoholili i bili ustrajni u idolatriji. Svaki put kad bi ih pozivao stavljali bi prste u uši i zamotavali se odjećom. Pozivao ih je danonoćno, tajno i javno, ali ih je njegovo pozivanje još više udaljilo. Uzvišeni Allah kaže: **“I rekli su: Nikako, božanstva svoja ne ostavljajte i nikako ni Vedda ni Suvaa, a ni Jegusa ni Jeuka ni Nesra ne napuštajte!”** (Nuh, 23). Odnosno ne ostavljajte njihovo obožavanje. Muhammed ibn Ka'b je rekao: “Ovo su imena dobrih ljudi koji su živjeli u periodu između Adema i Nuha. Poslije njih se pojavio narod koji ih je počeo oponašati u ibadetu. Onda im je Iblis rekao: 'Kad bi naslikali njihove likove dosljednije bi slijedili njihov primjer u pobožnosti.' Oni to i učiniše. Onda narodu koji je došao poslije njih Iblis reče: 'Oni koji

su bili prije vas su ih obožavali pa ih i vi obožavajte!' Tada se pojavilo obožavanje kipova. I ove slike su nazvane ovim imenima zato što su ih naslikali prema liku tih ljudi."[43]

Kur'an objašnjava da je Nuh, alejhis-selam, dugo pozivao svoj narod, ali mu se odazvao samo mali broj. Rekao je Uzvišeni: **"A malo je bilo onih koji su s njim vjerovali."** (Hud, 40). Njegov narod je požurivao Allahovu kaznu. O njima Uzvišeni kaže: **"O Nuhu, rekoše oni, ti si želio da se s nama raspravljaš, i dugo si se raspravljao. Daj neka se ostvari ono što nam prijetiš, ako istinu govoriš. To će vam učiniti samo Allah ako bude htio – reče on – i nećete moći umaći."** (Hud, 32,33). Zatim je Allah objavio Nuhu: **"da osim onih koji su već vjernici niko više iz naroda tvoga neće vjernik postati i zato se ne žalosti zbog onoga što oni stalno čine."** (Hud, 36).

Nuh, alejhis-selam, je jako želio da njegov narod povjeruje, pa mu je Allah, dželle šanuhu, objavio da niko od njih neće povjerovati kako bi mu tu žudnju sa srca uklonio. Te mu je Allah nagovjestio da će ih on kazniti i uništiti. Tvorac mu je saopćio da će ih kazniti potopom. I kada je jedini put spasa od potopa bio gradnja lađe, Allah, dželle šanuhu, je uistinu naredio Nuhu da pripremi materijal za lađu. Onda mu je objavio kako da je napravi. Naredio mu je da ga ne pita za one koji su prema sebi nasilje učinili, među kojima je bila i njegova žena. (Ismijavala je Nuha i njegovo pozivanje. Ova nesretnica se predala šejtanu, kao put izabrala nevjerstvo, za vladanje uzela tvrdoglavost, a ironiju kao način ophođenja).

---

[43] Fethul-Kadir, 5/300.

Njihova sudbina je zapečaćena. S njima je završeno. Nemoj me moliti za njih, niti ih proklinjati. Kad se Božije određenje (kada) obistini, dova ne pomaže.[44]

I stvar bi gotova. I donese Stvoritelj Uzvišeni pravednu presudu, da kazni nevjernike potopom.

I gradeći lađu

Odazvao se Nuh, alejhis-selam, Allahovoj naredbi da gradi lađu. A nije znao Nuh ni bilo ko drugi kako se lađa pravi, zato mu je Allah objavio kako da je pravi i podučio ga kakva treba da bude. Kaže Uzvišeni Allah: **"I gradi lađu pred Nama i pod Našim nadahnućem."** (Hud, 37).

Počeo je Nuh, alejhis-selam, gradnju lađe i spremio je za to svo potrebno oruđe. Izgleda da ga je žena viđala kako prebacuje drva. A potom on otpoče rad na njenoj konstrukciji u obliku lađe. Ali ne u blizini mora ili u blizini velike rijeke, što je izazvalo iznenađenje i zapanjenost kod njegove žene da ga je počela ispitivati i ismijavati: "Nuhu, šta gradiš od ovih drva?" Nuh reče: "Lađu da se spasim zajedno sa vjernicima kada dođe Allahova odredba." Ona mu reče podrugljivo: "A gdje je voda na kojoj će ploviti? Mislim da si poludio ili te je pogodila opsjednutost radi ljutnje bogova. Zar se može pojmiti da lađa plovi po kopnu?"[45] I svaki put kada bi pored njega prošle glavešine njegova naroda ismijavali bi

[44] Pod "kada" ovdje se podrazumijeva konačni "kada" u kojem nema mogućnosti, a što se tiče određenja "kada-a", dova ima koristi, pa ga možda i otkloni.

[45] *Nisul-Enbijai*, str. 87,88.

ga i govorili: “O Nuhu, poslije poslanstva postao si stolar! Zaista je ovo čudno!” El-Maverdi, Allah mu se smilovao, je rekao: “Kada su vidjeli da gradi lađu, a prije toga nisu uopšte vidjeli sagrađanu lađu rekli su: 'O Nuhu, šta to gradiš?' 'Gradim kuću na vodi,' – odgovori Nuh. Čudili su se njegovom govoru i rugali mu se.”[46]

Pa im je Nuh govorio: **“Rugaćemo se i mi vama onako kako se vi rugate.”** (Hud, 38).

I okončao je Nuh gradnju lađe.

Navode mufessiri, a i drugi učenjaci, mišljenja o vrsti drveta od kojeg je sagrađena lađa, o njenom obliku, dužini, širini i visini.

Šihabuddin El-Alusi je rekao: “Svakom onom koji teži znatiželji bolje je da vjeruje da je Nuh, alejhis-selam, sagradio lađu onako kako je Allah spomenuo u Kur'anu, i da sebi ne dopuštamo da govorimo o njenoj dužini, širini, visini, od kojeg je drveta napravljena i koliko je vremena trebalo da se sagradi i slično tome, što ga Kur'an nije objasnio niti ga je vjerodostojan sunnet spomenuo.”[47]

Imam El-Razi kaže: “Ono što znamo jeste da je bila široka, kako bi stali u nju svi vjernici iz njegova naroda i ono što im je potrebno i kako bi u nju ukrcali par svih vrsta životinja. I zato što je ova mjera spomenuta u Kur'anu, a dok druge mjere nisu spomenute.”[48]

---

[46] Nisaul-Enbijai, str. 90. Preneseno iz tefsira Maverdijevog.
[47] Ruhul-Meani, 12/4, preneseno iz djela Nisaul-Enbijai, str. 92.
[48] Mefatihul-gajbi, 17/170.

I šiknu voda

Uzvišeni Allah je dao Nuhu, alejhis-selam, znak koji ukazuje na početak potopa, a to je izbijanje vode iz TENNURA (odnosno iz peći u kojoj su pekli hljeb)[49] ili je to izbijanje vode iz vatre (vulkan). Rekao je Ibn Abbas: "TENNUR je površina zemlje i Nuhu bi rečeno: "Ako vidiš vodu na površini zemlje ukrcaj se ti i ko je s tobom."[50] A Arapi nazivaju površinu zemlje Tennurom.[51] I približi se istinita prijetnja i stiže Allahova odredba i šiknu voda. Allah otvori vrata nebeska ljevajući vodom, i učini da izbiju zemaljski izvori.

Nuh i vjernici se ukrcaše u lađu i uđe sa njima par od svake životinjske vrste. Reče im Nuh: **"Ukrcajte se u nju, u ime Allaha neka plovi i neka pristane. Gospodar moj, uistinu prašta i samilostan je."** (Hud, 41). Popevši se na lađu spasiše se svi vjernici i Allah ih zaštiti zla tog potopa, a nevjernici, podrugljivci se utopiše.[52]

Uzvišeni je rekao: **"I Mi smo kapije nebeske pootvarali vodi koja je neprestano lila, i učinili da iz zemlje izvori provru, i vode su se sastale kako je određeno bilo, a njega smo na onoj od dasaka i klinaca sagrađenoj, a koja**

---

[49] Mudžahid, Atijja i El-Hasan su to naveli. Fethul-Kadir, 2/498.
[50] Navode ga Seid ibn Mensur, Ibn Džerir, Ibn Munzir, Ibn Ebi Hatim i Ebu Šejh od Ibn Abbasa.
[51] Fethul-Kadir, 2/501.
[52] Nisaul-Enbijai, str. 92, 93.

je plovila pod brigom Našom, nagrada je to bila, za onog koji je odbačen bio." (El-Kamer, 11-14).

I potop učini da pobjedi vjera nad nevjerstvom i uzdiže se lađa na vodi, i uzvisi se val i prekri zemlju. Utopi se žena Nuhova (nije se ukrcala sa vjernicima misleći da će je njena kuća spasiti od vode i zaštiti je od njenog previranja). Niko danas neće biti zaštićen od Allahove odredbe. A Nuh, alejhis-selam, kada se ukrcao na lađu i uveo u nju vjernike i porodicu, kao što mu je bilo naređeno, vidje sina Kenana van lađe, ali ipak blizu, dovoljno da čuje poziv. Nije vidio svoju ženu. Obuze ga očaj radi njene sigurnosti. Mislio je da je jedino ona izuzeta i da je samo ona ta o kojoj je Allah prije govorio (da je njeno nevjerstvo konačno i da je kazna za nju neizbježna). Poželje da njegov sin povjeruje, zato što mu je ranije već obećao.

Sin Kenan mu je prije potopa pokazivao vjeru, a skrivao nevjerstvo. Poslanici su vodili brigu o spoljašnjim stvarima, a Allah poznaje ono što je skriveno.

I kad je vidio sina u blizini lađe na mjestu gdje može čuti poziv, zaželio je njegov spas. Mislio je da je vjernik pa mu je rekao: **"O sine, ukrcaj se s nama i ne budi sa nevjernicima."** (Hud, 42). I njegove riječi (ne budi sa nevjernicima) su dokaz da je Nuh smatrao svog sina vjernikom. I kad mu je sin rekao: **"Popeću se na kakvo brdo koje će me od vode zaštiti."** (Hud, 43). Nuh mu je odgovorio: **"Niko danas Allahove kazne neće pošteđen biti, osim onaj kome se Allah smilovao."** (Hud, 43).

Eš-Ševkani o Kenanu ibn Nuhu je rekao: "Bio je licemjer pa je Nuh pomislio da je vjernik."[53]

Uzvišeni je rekao: **"I val ih razdvoji i bi potopljen."** (Hud, 43). Zatim je Allah naredio Zemlji i nebu: **"I bi**

[53] *Fethul-Kadir*, 2/499.

rečeno: 'O Zemljo, gutaj vodu svoju, a ti, o nebo, prestani.' I voda se povuče i ispuni se odredba, a lađa pristade na planini El-Džudi i bi rečeno: 'Daleko neka je narod nevjernički.'" (Hud, 44).

A kada pristade na planini El-Džudi, to je planina u blizini Mosula (I bi rečeno daleko neka je narod nevjernički) odnosno nek je uništen narod nevjernički.[54]

I ponovo Nuha obuze ljubav prema sinu pa se obrati svome Gospodaru: **"Gospodaru moj, sin moj je dijete moje, a obećanje Tvoje je zaista istinito. Ti si od mudrih namudriji. Rekao je on. 'O Nuhu, on nije dijete tvoje jer radi ono što ne valja, zato Me ne moli za ono što ne znaš. Savjetujem ti da ne budeš neznalica.'"** (Hud, 45, 46).

"Zato Me ne moli za ono što ne znaš" i kada mu je ukazao na neispravnost njegovog uvjerenja da je on iz njegove porodice, odatle proizilazi zabrana za pitanje o čemu nije obavješten. "Savjetujem ti da ne budeš neznalica", odnosno upozoravam te da ne budeš neznalica. I ovdje je Nuh, alejhis-selam, požurio da prizna grešku: **"Rekao je: Gospodaru moj, utičem ti se da više nikad ne zamolim za ono što ne znam. Ako mi ne oprostiš i smiluješ mi se, biću izgubljen."** (Hud, 47). **"Bi rečeno Nuhu iskrcaj se s pozdravom Našim i blagoslovom tebi i narodu koji će se izroditi od ovih koji su s tobom. Biće naroda kojima ćemo dati da uživaju, a koje će poslije snaći Naša patnja nesnosna."** (Hud, 48).

"Iskrcaj se s Našim pozdravom", odnosno siđi sa lađe na zemlju sa sigurnošću, "blagoslovima tebi", odnosno sa stalnim blagodatima. U ovom Allahovom obraćanju Nuhu

---

[54] Fethul-Kadir, 2/499; Nisaul-Enbijai, str. 93, 94.

je dokaz da je njegovo pokajanje primljeno i da mu je oprošteno.[55]

Zatim Uzvišeni Allah našem Poslaniku, sallallahu alejhi ve sellem, kaže: **"To su nepoznate vijesti koje ti Mi objavljujemo. Ni ti ni narod tvoj niste prije ovoga o tome ništa znali. Zato budi strpljiv, ishod će zaista u korist čestitih biti."** (Hud, 49).

Divna li je nagrada čestitima, a užasna li gubitka i uništenja licemjera i nevjernika! Iz ove priče nam se jasno očituje da porijeklo bez vjerovanja nema nikakve koristi, a dokaz za to su riječi Gospodara: **"On nije dijete tvoje."** Imam El-Fahr Er-Razi kaže: "Pokazalo se da blisko srodstvo ne koristi ako nema iskrenog vjerovanja."[56]

U časnom hadisu stoji: "Koga djelo uspori, porijeklo ga neće ubrzati." Prenose ga Muslim i drugi. I u drugom hadisu se kaže: "Najbliži ljudi su mi bogobojazni ma ko da su i gdje god da su."[57]

Očevidno nam je da oholost, nepokornost roditeljima i traženje zaštite od drugih osim Allaha, završava sa gubitkom i uništenjem.

---

55 Fethul-Kadir, 2/503

56 Mefatihul-gajb, 8/549.

57 Prenosi ga Ahmed u Musnedu.

4.

Adov narod

"Ko će kupiti od mene ostavštinu Ada za dva dirhema?" – Ebu Derda, radijallahu anhu. Događaji ove priče desili su se u Jemenu, između Omana i Hadremevta, na mjestu koje se zove El-Ahkaf, a Ahkaf znači – pješčana brda. Pleme Ad se nastanilo na ovim pješčanim brdima. Allah im je darovao krupan rast, imetke, duge živote, pa su gradili ogromne dvorce i raskošne palače. I umjesto da se ove blagodati koriste u služenje Blagodavca, Slavljenog i Uzvišenog, koristili su ih u borbi protiv Allaha Uzvišenog i bili su kao što Allah kaže: **"Dokaze Gospodara Svoga su poricali, i bili neposlušni poslanicima svojim, i slijedili svakog silnika i tvrdoglavca."** (Hud, 59). Umjesto Allaha obožavali su kipove i prvi su ih poslije Nuhova naroda počeli obožavati. Imam Ibn Kesir kaže: "Obožavali su tri kipa: Samda, Samuda i Hera'a."[58]

Allah im je poslao Huda, alejhis-selam, koji ih pozivaše da vjeruju u Jednog Jedinog Allaha. Kaže Uzvišeni: **"A Adu brata njegova Huda. O narode moj, govorio je on,**

[58] El-Bidajetu ven-Nihajetu, 1/138.

Allahu se klanjajte, vi drugog boga osim Njega nemate, zar se ne bojite." (El-E'araf, 65).

Uslijedio je ovaj dijalog između njega i njegovog naroda: **"Glavešine njegova naroda koji nisu vjerovali su odgovarali: 'Mi te zaista smatramo neznalicom i mislimo da si lažac.' O narode moj – govorio je on – nisam neznalica nego sam Poslanik od Gospodara svjetova. Dostavljam vam poslanicu Gospodara svoga i ja sam vam iskreni savjetnik. Zar vam je čudno što vam pouka od Gospodara vašeg dolazi po čovjeku, jednom od vas, da vas opominje. Sjetite se da vas je On nasljednicima Nuhova naroda učinio, i dao vam krupan rast. Nek su vam na umu Allahove blagodati da biste postigli ono što budete željeli. Zar si nam došao da se jedino Allahu klanjamo, a da one kojima su se naši preci klanjali ostavimo – govorili su oni. Učini da nas snađe to čime nam prijetiš, ako je istina to što govoriš. Već će vas snaći kazna i gnjev Gospodara vašeg – govorio je on. Zar sa mnom da se prepirete o imenima nekakvim kojima ste ih vi i preci vaši nazivali, a o kojima Allah nikakav dokaz nije objavio. Zato čekajte i ja ću s vama čekati."** (El-E'araf, 66-71).

U suri Hud spominje se ovaj dijalog između Huda i naroda njegova: **"O narode moj, ne tražim od vas nagradu za ovo, mene će nagraditi Onaj koji me je stvorio! Zašto se ne opametite? O narode moj, molite Gospodara svog da vam oprosti i pokajte Mu se, a On će vam slati kišu obilnu i daće vam još veću snagu, uz onu koju imate, i ne odlazite kao mnogobošci. O Hude – govorili su oni – nisi nam nikakav dokaz donio, i ni na samu riječ tvoju nećemo napustiti božanstva naša, mi tebi ne vjerujemo. Mi kažemo samo da te je neko božanstvo naše zlom pogodilo. Ja pozivam Allaha za**

svjedoka – reče on, a i vi posvjedočite da ja nemam ništa s tim što vi druge Njemu ravnim smatrate pored Njega i zato svi zajedno protiv mene lukavstvo smislite i nimalo mi vremena ne dajte. Ja se uzdam u Allaha, u moga i vašeg Gospodara. Nema nijednog živog bića koje nije u vlasti Njegovoj. Gospodar moj zaista postupa pravedno. Pa ako okrenete leđa, a ja sam vam saopćio ono što vam je po meni poslano – Gospodar moj će umjesto vas narod drugi dovesti i vi Mu nećete ničim nauditi. Gospodar moj zaista nad svim bdi." (Hud, 51-57).

A u suri Eš-Šuara' između njih je tekao sljedeći razgovor: **"I Ad je smatrao lažnim poslanike. Kad im brat njihov Hud reče: Kako to da se Allaha ne bojite? Ja sam sigurno poslanik pouzdani i zato se bojte Allaha i budite poslušni meni! Za ovo od vas ne tražim nikakve nagrade, mene će Gospodar svjetova nagraditi. Zašto na svakoj uzvišici palače zidate, druge ismijavajući i podižete utvrde kao da ćete vječno živjeti, a kad kažnjavate, kažnjavate kao silnici? Bojte se Allaha i meni budite poslušni! Bojte se onoga koji vam daruje ono što znate, daruje vam stoku i sinove, bašče i izvore. Ja se doista bojim za vas na Velikom danu patnje. Rekoše oni: Nama je svejedno savjetovao ti ili ne bio savjetnik, ovako su i narodi davnašnji vjerovali, i mi nećemo biti mučeni."** (Eš-Šuara', 123 -128).

I riječi Uzvišenog: E TEBNUNE BIKULLI RI'IN AJETEN TA'BESUN – Zašto na svakoj uzvišici palate zidate, odnosno: vi postavljate na svakom brežuljku znakkove iz zabave igrajući se s prolaznicima, ismijavajući ih tako što put nadgledate s tog visokog zdanja i gađate prolaznike i podrugujute im se. Ebu Ubejda kaže: ERRI'U znači uzvišica, a jednina je ERRI'ATU.

A Katada i Ed-Dahhak El-Kelbi su rekli: ERRI'U znači put. A Mudžahid kaže: "To je procjep između dva brda." A Ibn El-A'arabi kaže: "ERRI'U je vrh, toranj u pustinji, visoki brežuljak." El-Kelbi kaže: "To je ismijavanje skupljača novca sa prolaznicima", prenosi se od El-Maverdija.[59]

I kaže Uzvišeni: VE TETTEHIZUNE MESANI'A – I podižete utvrde.

U vezi sa ovim ajetom kaže Mudžahid i drugi: "To su visoka utvrđenja." A Eš-Ševkani kaže: "To su zgrade u kojima ljudi stanuju."[60]

LE'ALLEKUM TAHLUDUN – kao da ćete vječno živjeti, odnosno, želeći vječno da živite.

I kaže Uzvišeni: VE IZA BETAŠTUM, BETAŠTUM DŽEBBARIN – a kad kažnjavate, kažnjavate kao silnici. Mudžahid kaže: EL-BATŠU – je tlačenje, ubijanje sabljom i udaranje bičem. A znači: radite to nepravedno."[61]

Koliko je zgrada i kuća u današnjem vremenu pretvoreno u leglo zla i kasarne poroka. Vrti se oko njih svaki ološ i ulazi u njih svaki razvratnik. Nastala su za poroke namjenska mjesta i postavljaju se za to reklame i šire oglasi.

---

[59] Fethul-Kadir, 4/109.
[60] Ibid, 4/110.
[61] Ibid.

Osveta

Kada je Hudovo, alejhis-selam, pozivanje u vjeru došlo u slijepu ulicu i kada su mu rekli kao što je Kur'an spomenuo: **“Nama je svejedno savjetovao ti ili ne bio savjetnik, ovako su i narodi davnašnji vjerovali i mi nećemo biti kažnjeni.”** (Eš-Šu'ara, 136,137) počela je Allahova osveta i spustila se na njih Allahova kazna koju niko ne može otkloniti od naroda zločinačkog. Kaže Imam Muhammed ibn Ishak, Allah mu se smilovao: “I kada su ustrajali u nevjerstvu, Allah im nije dao kap kiše tri godine, i kada ih je to izmorilo zamolili su Allaha da im spusti kišu. Allah je stvorio crni oblak i kada su ga vidjeli obradovali su se misleći da nosi kišu i rekli su: “Ovaj nam oblak kišu donosi.” I kaže Uzvišeni: **“Ne, to je ono što ste požurivali, vjetar koji vam bolnu patnju nosi, koji voljom Gospodara svoga sve ruši.”** (El-Ahkaf, 24,24). I narod Ada bi uništen ovim vjetrom. Kaže Ibn Ishak: “Kao što je do mene doprlo Hud, alejhis-selam, zajedno sa vjernicima se sklonio u staju i od strašne kazne nije ih ništa pogodilo osim što su im duše zadrhtale i što je njihova koža osjetila. A vjetar je naišao na Ad probadajući sve između nebesa i Zemlje i gađajući ih kamenjem.[62]

Rekao je Uzvišeni: **“I o Adu kada na njih vjetar poslasmo u kome nije bilo nikakva dobra.”** (Ez-Zarijat, 41).

Kaže Ibn Kesir: “Odnosno, vjetar koji ne donosi nikakvo dobro.”[63]

---

[62] El-Bidajetu ven-Nihajetu, 1/146. prenosi Et-Taberi ovu vijest u svojoj istoriji 1/113.
[63] Ibid, 1/147.

Uzvišeni kaže: **“A Ad je uništen vjetrom ledenim, silovitim, kome je on vlast nad njima sedam noći i osam dana uzastopnih bio prepustio, pa si u njima ljude povaljene kao šuplja datulina debla vidio, i vidiš li da je iko od njih ostao.”** (El-Hakka, 6-8).

I riječi Uzvišenog: BIRIHIN SARSARIN – znači: vjetar ledeni, odnosno to je vjetar žestoke hladnoće, a neki kažu da je u značenju jakog glasa.

A riječ EL-'ATIJETI, znači siloviti, ali isto tako znači neposlušan, kao da se oglušio o svog naredbodavca i nije mu se pokoravao i nisu mogli da ga spriječe, jer je on žestoko puhao. Ili znači: osilio se na Ad i nisu mogli da ga zaustave nego ih je uništio.[64]

A Allahove riječi: SEHHAREHA ALEJHIM SEB'A LEJALIN VE SEMANIJETE EJJAMIN HUSUMA, znače: kome je on vlast nad njima sedam noći i osam dana uzastopnih bio prepustio, odnosno noći i dani potpuno uzastopni.[65]

A riječi: FETEREL-KAVME FIHA SAR'A KE-ENNEHUM E'ADŽAZU NAHLIN HAVIJETIN, znače: pa si u njima ljude povaljane kao šuplja debla vidio, odnosno poredio ih je sa stablima palmi koje nemaju krošnje. Zato kada bi vjetar došao nekom od njih ponio bi ga i podigao u vazduh, zatim ga okrenuo naopačke i zgnječio ga tako da bi tijelo ostajalo bez glave.[66]

Prenosi se od Ibn Abbasa da je rekao: Rekao je Allahov Poslanik, sallallahu alejhi ve sellem: “Pomognut sam istočnim vjetrom, a Ad je uništen zapadnim.”[67]

---

[64] *Fethul-Kadir*, 5/280.
[65] *El-Bidajetu ven-Nihajetu*, 1/147.
[66] Ibid.
[67] Hadis je sahih. Prenose ga Buharija, 9/4/17 i Ahmed u Musnedu, 1/23/341.

Kaže Ibn Hadžer: ESSABA – istočni vjetar, kaže se za njega da je KUBUL – napredak, zato što se sastaje sa Ka'bom i puše sa istoka. A EDDUBUR je suprotan istočnom, odnosno, on je zapadni vjetar.

I kad bi se digla oluja Poslanikovo, sallallahu alejhi ve sellem, lice bi promijenilo boju. Prenosi se od Aiše, radijallahu anha, da je rekla: Poslanik, sallallahu alejhi ve sellem, kada bi vidio oblak ili vjetar znalo bi se to na njegovom licu, pa sam rekla: O Poslaniče, ljudi kada vide oblak raduju se nadajući se da nosi kišu, a kad ga ugledaš vidim na licu neugodnost. Pa je rekao: "O Aiša, ko mi garantuje da ne nosi kaznu. Narod je bio kažnjen vjetrom. Vidio je narod kaznu pa je rekao: Ovaj nam oblak kišu donosi."[68]

Prenosi se također od Aiše, radijallahu anhu, da je rekla: Kada bi vjetar žestoko puhnuo Poslanik, sallallahu alejhi ve sellem, bi rekao: "Moj Allahu, molim Te za njegovo dobro i dobro koje je u njemu i dobro sa kojim je poslan i utječem se Tebi od njegova zla, zla što je u njemu i zla sa kojim je poslan."[69]

Uzvišeni je rekao: **"I kada je došla kazna Naša Mi smo milošću Našom Huda i vjernike s njim spasili i patnje surove ih poštedili."** (Hud, 58).

---

[68] Hadis je sahih. Prenosi ga Muslim, 616/2/16 i Ahmed u Musnedu, 6/66.
[69] Hadis je sahih. Prenosi ga Muslim u Sahihu.

Zatim što?

Kaže Uzvišeni: "Eto, to je bio Ad, on je dokaze Gospodara svoga poricao i bio neposlušan poslanicima svojim, i pristajao uz svakog silnika inadžiju. I prokletstvo je na ovom svijetu stalno bilo s njim, a biće i na Sudnjem danu. Ad doista nije vjerovao u Gospodara svoga; daleko neka je Ad, narod Hudov!" (Hud, 59,60).

Kaže profesor Abdus-Selam Muhammed Bedevi: "Pješčane dine su sada mehak i vrlo gladak pijesak. Kažu da guta svakog ko na njeg stane. Nazivaju ga područje živog pijeska, i zauzima prostor od jedne četvrtine nenaseljene saudijske pustinje, u Kraljevini Saudijskoj Arabiji. Spomenuli su mi neki ljudi koji su učestvovali u Jemenskom ratu 1963. godine da su lično vidjeli neke egipatske padobrance kako se spuštaju u ovo nenaseljeno područje i kako ih zatim pješčani valovi gutaju kao što valovi okeana gutaju utopljenika."[70]

Možda su ovi tragovi dio prokletstva koje ih je pogodilo nakon njihovog uništenja. Istinu je rekao naš Gospodar: "A sigurno neće uspjeti onaj koji laži iznosi." (Ta-Ha, 61). Njihova nadanja na ovom svijetu Allah je sasjekao kaznom, a na Ahiretu prokletstvom. Ebu Derda, radijallahu anhu, se popeo na mimber u Damasku kada je vidio šta su muslimani sagradili zgrada i zasadili drveća u El-Guti (dolina u Damasku). Stao je u njihovoj džamiji i pozvao: "O narode Damaska!" Pa su se skupili oko njega. Zatim se zahvalio Allahu i rekao: "Zar se ne stidite? Sabirate ono što ne jedete, gradite ono što ne nastanjujute, i nadate se onom što dostići nećete. Narodi prije vas su

[70] Min Enbair-Rusuli, 1/68.

skupljali i skupljali i nadali se i odugovlačili, i gradili kao da se nikad porušiti neće. Pa ono što su sabrali je propalo, nade su im postale iluzije, a kuće grobovi. Ovaj Ad preplavio je imetkom i djecom prostor od Amana do Omana, pa ko će od mene kupiti ostavštinu Ada za dva dirhema?"[71]

Kao da on, radijallahu anhu, poziva kroz vrijeme, o vi koji ste mislili da ćete na zemlji vječno ostati, koji ste se blatu klanjali i imetke nagomilavali, uzdizali se iznad Velikog i Uzvišenog, a zaboravili kaznu i povratak, i niste slušali glas savjetnika, niste se okoristili poukom Opominjača, i pravili ste nered na Zemlji, tlačili ste kao silnici, oslanjali se na vašu snagu i vaše utvrde, znajte da vam je Gospodar vaš zaista u zasjedi. Glas vremena prije vas poziva vas: "Gdje su vlasnici visokih palača, gdje su vlasnici otmjenih građevina, gdje su oni koji su bili osorniji od vas, oni koji su imali više imetka i djece, oni koji su imali jače zgrade i tijela. Kakva im je sudbina? Gdje su im palate? Ima li ikog ko crpi pouku?" Da se Allah smiluje onom ko je rekao:

Noći su se pomirile s tobom pa si se umislio
A kod svitanja noći pojavi se tuga.

---

[71] Hajatus-Sahabeti, 3/517. Ebu Nu'aj navodi u djelu El-Hiljetu, 1/217.

5.

Narod Semudov

Uzvišeni je rekao: **"I Gospodar njihov ih je zbog grijeha njihovih uništio i do posljednjeg istrijebio."**

(Eš-Šems, 14).

Događaji ove priče su se desili u mjestu koje se zove Hidžr, koje se nalazi između Hidžaza i Tebuka. Uzvišeni kaže: "I stanovnici Hidžra su poslanike lažnim smatrali." (El-Hidžr, 80). Živjeli su poslije Ada, a dokaz za to su riječi Uzvišenog: "I sjetite se da se voljom Njegovom postali nasljednici Ada." (El-E'araf, 74). Bili su najkrupniji ljudi stasom i najduže su živjeli, čak se navodi da je pojedinac živio između tristo i hiljadu godina. Pojedinac bi gradio čvrste nastambe pa bi se srušila prije nego bi on umro. I kada su to shvatili uputili su se u brda, pa su u njima klesali kuće i dvorce. Uzvišeni kaže: "I Semudom koji je stijene u dolini klesao." (El-Fedžr, 9).

I kaže Uzvišeni: "On vas je na Zemlji nastanio, u ravnicama njezinim palate gradite, a u brdima kuće klešete." (El-E'araf, 74). I po običaju ljudi, većina ih je obožavala blagodati, a poricala Blagodavca, čak su

koristili Allahove blagodati boreći se protiv Njega. Navodi se u eseru: "Sine Ademov, prevrćem te u Mojim blagodatima, a ti se prevrćeš u svojoj nepokornosti prema Meni, pazi da te ne uništim dok ti griješiš." Semud se umjesto Allahu klanjao kipovima, pa im je Allah poslao čovjeka, jednog od njih, a on je Salih ibn Ubejed ibn Asaf, pa ih je pozvao da obožavaju Allaha Jednog i da ostave klanjanje kipovima, da Allahu druge ravnim ne smatraju. Jedna skupina mu je povjerovala, a većina su bili nevjernici, te su navalili na njega riječima i djelima. Naumili su da ga ubiju, pa ih Allah kazni kaznom Silnog i Moćnog. Kur'an bilježi ovaj razgovor koji je tekao između Saliha i naroda njegova:

"I Semudu – brata njihova Saliha. O narode moj – govorio je on – klanjajte se samo Allahu, vi drugog boga osim Njega nemate. On vas od zemlje stvara i daje vam da živite na njoj, zato ga molite da vam oprosti i pokajte Mu se, jer Gospodar moj je zaista blizu i odaziva se. O Salihu – govorili su oni – ti si među nama prije ovoga cijenjen bio, zašto nam braniš da se klanjamo onome čemu su se naši preci klanjali. Mi uveliko sumnjamo u ono čemu nas ti pozivaš. O narode moj – govorio je on – da vidimo ako je meni jasno ko je Gospodar moj, i ako mi je On sam vjerovjesništvo dao, pa ko će me od Allaha odbraniti ako Ga ne budem slušao, ta vi biste samo uvećali moju propast." (Hud, 61-63).

A na drugom mjestu Uzvišeni kaže: "I Semud je smatrao lažnim poslanike. Kad im brat njihov Salih reče: Kako to da se Allaha ne bojite? Ja sam vam sigurno poslanik pouzdani, zato se bojte Allaha i budite poslušni meni. Za ovo od vas ne tražim nikakve nagrade, mene će Gospodar svjetova nagraditi. Zar mislite da ćete ovdje biti ostavljeni bezbjedni u vrtovima i među izvorima, u usjevima i među

palmama, sa plodovima zrelim? Vi u brdima vrlo spretno kuće klešete. Zato se bojte Allaha i poslušni meni budite i ne slušajte naredbe onih koji u zlu pretjeruju, koji na Zemlji ne zavode red već nered uspostavljaju. Rekoše oni: Ti si samo opčinjen!" (Eš-Šu'ara, 141-153).

I na trećem mjestu Uzvišeni kaže: "I Semud u opomene nije vjerovao. Zar da slijedimo jednog od nas - govorili su. Tada bismo, uistinu, bili u zabludi i bili bismo ludi, zar baš njemu, između nas, da bude poslana objava. Ne, on je lažljivac oholi! Vrlo brzo će oni saznati ko je lažljivac oholi!" (El-Kamer, 23-26).

Navode mufessiri da se Semud jednom sakupio na sastajalištu, pa im je došao Allahov Poslanik Salih, alejhis-selam, i pozvao ih da vjeruju u Allaha i podsjetio ih na Allahove blagodati i kazne te upozorio ih na mač Njegove osvete. O Salih – rekoše mu oni – ako pozivaš svom Gospodaru, učini da izađe iz ove stijene (pokazali su na stijenu koju su izabrali) kamila, takva i takva. Spomenuli su joj opis i svojstva, pretjerujući pa su čak tražili da bude bremenita u desetom mjesecu. Salih je rekao: "Ako vam budem dao ono što ste tražili i onako kako ste tražili, hoćete li povjerovati u ono sa čim sam došao i potvrditi moje poslanstvo?" Rekli su da hoće. I uzeo je zavjete i obećanja od njih. Zatim je pristupio musali i klanjao se Allahu, dželle šanuhu, onoliko koliko je mogao i zamolio svog Gospodara Uzvišenog da im da ono što su tražili. Allah je naredio toj stijeni da raspukne i da iz nje izađe velika kamila (bremenita u desetom mjesecu) onakva kakvu su je tražili i onakva kakvu su je opisali. I kada su je ugledali, vidjeli su veliku stvar, strahovit prizor, očitu moć, uvjerljiv dokaz i jasan znak. Imam Er-Razi je rekao: "Znaj da je ta deva bila mudžiza iz više aspekata. Prvo: Uzvišeni ju je stvorio od stijene.

Drugo: Uzvišeni ju je stvorio unutar planine, a zatim planinu odvojio od nje.[72]

I veliki broj je povjerovao, a većina njih je ostala ustrajna u nevjerstvu, zabludi i tvrdoglavosti. I zato je Uzvišeni Allah rekao: – FE ZALEMU BIHA (El-Isra, 59) – nisu u nju povjerovali, odnosno, poricali su je kao jasan dokaz i ona je bila uzrok što većina njih nije slijedila istinu.

Salih, alejhis-selam, im je rekao: "Ova Allahova kamila je znamenje za vas." (Hud, 64). Odnosno, dokaz istinitosti onog s čim sam došao.

"pa je pustite neka pase po Allahovoj zemlji i ne činite joj nikakvo zlo da vas ne bi zadesila kazna bliska." (Hud, 64).

A na drugom mjestu stoji da im je Salih, alejhis-selam, rekao: "Evo, to je kamila – reče on – određeni dan ona će piti, a u poznati dan vi, i ne učinite joj nikakvo zlo, da vas ne bi stigla patnja na Velikom danu." (Eš-Šu'ara, 155,156). I dogovorili su se da kamila ostane među njima i da pase po njihovoj zemlji kako hoće, da navraća na vodu i pije iz bunara u danu koji je za nju određen, a oni bi se u svojim danima opskrbili sa vodom kako bi im bilo dovoljno za taj dan. Navodi se da su pili njeno mlijeko toliko da bi svima bilo dovoljno i zbog toga kaže Allah Uzvišeni: "Neka ona pije u dan određeni, a u poznati dan vi." Uzvišeni je također rekao: "I upozori ih da će se voda između njih dijeliti. Svakom pojenju pristupiće onaj čiji je red." (El-Kamer, 28).

Kamila je pila vodu iz bunara jedan dan i ostavljala bi je njima drugi dan, onda bi se voda koju bi popila pretvarala u mlijeko koje bi bilo dovoljno čitavom Salihovom narodu.

---

[72] Mefatihul-gajbi, 18/19.

Zavjera

Uzvšeni je rekao: "Mi smo poslali kamilu da bismo ih iskušali." (El-Kamer, 28), odnosno, da bi ih ispitali da li će u nju povjerovati ili zanijekati, a Allah najbolje zna ono što će uraditi. "pa pričekaj ih i budi strpljiv." (El-Kamer, 28), a što bi značilo: Sačekaj da vidiš šta će uraditi i strpljivo podnosi njihove uvrede, a jasna vijest o njihovoj sudbini sigurno će ti doći. I kad im se ovaj hal oduljio, sastale su se glavešine njihove i dogovorili se da ubiju kamilu, kako bi je se oslobodili i imali vodu samo za sebe. Šejtan im je uljepšao njihova djela i ubrzali su kaznu. Uzvišeni kaže: "I zaklaše kamilu i zapovijed Gospodara svoga ne poslušaše, i rekoše: 'O Salih, učini da nas snađe to čime prijetiš, ako si poslanik.'" (El-E'araf, 77).

Ibn Džerir, Et-Taberi, El-Alusi i drugi učenjaci tefsira su spomenuli dvije žene iz naroda Semudovog. Jedna se zvala Saduk. Bila je bogata i dolazila je iz ugledne porodice. Udala se za čovjeka koji je kasnije primio Islam, pa su se razišli. Pozvala je svog amidžića (koji se zvao Masrea' ibn Mehredž) i ponudila mu sebe za uzvrat da zakolje kamilu. Druga se zvala Umejza i bila je starica, nevjernica. Imala je kćerke sa čovjekom koji se zvao Zu'ab ibn Amr i bio je jedan od glavešina. Ponudila je svoje četiri kćerke Kudderu ibn Salifu.[73] Rekla mu je da, ukoliko zakolje kamilu, kao nagradu će dobiti jednu od njenih kćerki, koju on izabere. Pa namjeriše ova dvojica mladića da je zakolju i počeše prizivati pristalice u svom

---

[73] Kudder ibn Salif – za njega se kazivalo da je sin bludnice, rođen u postelji Salifovoj.

narodu, te im se sedmerica odazvaše tako da ih postade devet. Oni su spomenuti riječima Uzvišenog: **"U gradu je bilo devet osoba koje su po zemlji ne red, nego nered činile."** (En-Neml, 48).

Pozvali su ostatak naroda da zakolju kamilu uljepšavajući mu taj gnusan čin, i oni su mu se odazvali. Tako su se svi uputili da naprave kamili zasjedu. Kad se pojavila Masrea', koji je bio skriven u zasjedi, odapeo je strijelu koja je probila kost kamiline cjevanice. I došle su žene huškajući narod da ubiju kamilu. Skinule su veo sa svojih lica kako bi ih pridobile. Pretekavši ostale Kudder ibn Salif jako udari kamilu sabljom po nozi da joj se ukaza tetiva iznad pete. Kamila se sruši na zemlju i riknu samo jednom, bolno i jako upozoravajući svoje mladunče. Kudder je ovaj put ubode u grlo i zakla je. Njeno mladunče pobježe i pope se na brdo i riknu tri puta žaleći za majkom. Iz ovog konteksta da se primjetiti da je deva rodila mladunče za vrijeme njenog boravka u narodu Salihovom i ovo je još jedna mu'džiza. Prenosi Abdurrezak od Muamera, a ovaj od onog koji je čuo Hasana da je reklo (mladunče kamile): "Gospodaru moj, gdje mi je majka?" zatim je ušlo u stijenu i nestalo u nju.

Ovo je još jedna mu'džiza i dodaje se ostalim. To mladunče je životinja koja će se pojaviti među ljudima na kraju vremena.

Uzvišeni je rekao: **"Ali oni pozvaše jednog od svojih pa se on spremi i prekla je. I kakve su bile kazna Moja i opomene Moje."** (El-Kamer, 29,30).

I Uzvišeni je rekao: **"I kad se jedan nesretnik između njih podigao Allahov Poslanik im je doviknuo: Brinite se o Allahovoj kamili i o vremenu kada treba da pije. Ali oni mu nisu povjerovali već su je zaklali i Gospodar njihov ih je zbog grijeha njihovih uništio i do posljednjeg**

istrijebio ne strahujući zbog toga od odgovornosti." (Eš-Šems, 12-15).

Prenosi se od Ammara ibn Jasira da je rekao: Rekao je Allahov Poslanik, sallallahu alejhi ve sellem:[74] "Hoćeš li da ti kažem ko su najnesretniji ljudi?" "Da, svakako" – odgovori. "Dvojica ljudi; jedan od njih dvojice je Uhejmir iz Semuda koji je zaklao devu i onaj koji te udari o Alija ovuda (po tjemenu) tako da ti se smoči ovo (brada)" tako da krv tvoja će teći i natopiti bradu.[75]

Vjerovjesnik, sallallahu alejhi ve sellem, je čuo riku mladunčeta tri puta i znao je da je kamila zaklana. Rekao je: **"Živjećete u zemlji svojoj još samo tri dana, to je istinita prijetnja."** (Hud, 65).

Salih je rekao svom narodu nakon što su zaklali kamilu: "Čekajte kaznu nakon tri dana, a to je broj koliko puta je mladunče riknulo." I dao im je tri nagovještaja:

Prvi dan – lica će im postati žuta,

Drugi dan – lica će im postati crvena i

Treći dan – lica će im postati crna.

---

[74] Ovo je rekao Aliji ibn Ebi Talibu.

[75] Sahih. Prenosi ga Ibn Ebi Hatim (pogledaj u Sahihul-džami', pd brojem 2589) i El-Hakim kaže da je vjerodostojnog isnada.

Osveta

Poslanik Salih im je rekao: "Uživajte u svojoj zemlji tri dana i poslije toga spustiće se kazna." I nisu povjerovali. Imam Er-Razi je rekao: "Kada im je Uzvišeni Allah dao roka ta tri dana bilo je to iz milosti prema njima ne bi li povjerovali, jer kada su zaklali devu Salih, alejhis-selam, ih je upozorio spuštanjem kazne."

Ali su oni ustrajali u svojoj zabludi i bili uporni u svom nevjerstvu te su skovali zavjeru da ubiju Saliha, alejhis-selam Uzvišeni kaže: "U gradu je bilo devet osoba koje su po zemlji, ne red, nego nered činile. Zakunite se najtežom zakletvom – rekoše – da ćemo noću i njega i njegovu porodicu ubiti, a onda njegovom najbližem srodniku reći: 'Mi nismo prisustvovali pogibiji porodice njegove i mi zaista istinu govorimo.'" (En-Neml, 48,49).

Riječi Uzvišenog: TEKASEMU BILLAHI, znače: rekli su jedni drugima: Zakunite se Allahom.

LENUBEJJITENNEHU VE EHLEHU, odnosno doći ćemo mu iznenada u vrijeme spavanja i zatim ćemo ubiti njega i njegovu porodicu.

SUMME LENEKULENNE LIVELIJJIHI. Pod pojmom Salihov zaštitnik (velij) podrazumijeva se njegova rodbina.

MA ŠEHIDNA MEHLIKE EHLIHI, odnosno nismo bili prisutni kada je ubijen niti znamo ko ga je ubio i ko je ubio njegovu porodicu.

VE INNA LESADIKUN – mi smo iskreni u onome što govorimo. I kada su krenuli da izvrše zavjeru Allah je na njih poslao kamenje koje ih je potpuno uništilo. Uzvišeni je rekao: **"I smišljali su spletke ali smo ih Mi kaznili onda**

kada se nisu nadali, pa pogledaj kakva je bila posljedica spletkarenja njihova, uništili smo sve i njih i narod njihov. Eno kuća njihovih, puste su zbog nepravde koju su činili – to je zaista pouka narodu koji zna.” (En-Neml, 50-52).

Osvanuo je Semud žutih lica u prvom danu opomene kao što ih je Salih, alejhis-selam, upozorio. A u drugom danu osvanuli su crvenih, a u trećem crnih lica. I kad su treći dan zamrkli govorili su: “Evo prošao je rok!” I kad je sljedeći dan sunce osvanulo stigao je krik sa nebesa, iznad njih i žestoki zemljotres ispod njih. I ispustiše duše i uzdasi nestadoše i umiriše se pokreti, utonuše glasovi i istina se obistini, pa ostadoše u kućama svojim mrtvi nepomični, tijela bez duša i bez pokreta. Kaže Uzvišeni: **“Kao da na njoj nikad nisu postojali.”** (Hud, 68), odnosno kao da nikad nisu tu boravili u bogatstvu, izobilju i širini. Uzvišeni kaže: **“Semud doista u Gospodara svoga nije vjerovao, daleko neka je Semud.”** (Hud, 67).[76] Kaže Uzvišeni: **“I zadesi ih strašan potres i oni u zemlji svojoj osvanuše mrtvi, nepomični.”** (El-E'araf, 78). Kaže Uzvišeni: **“I Semudu smo na pravi put ukazivali, ali njima je bila milija sljepoća od pravog puta pa ih je stigla sramna kazna od munje prema onome kako su zaslužili.”** (Fussilet, 17).

I Salih, alejhi selam, je prošao pored njih i kad je vidio šta ih je pogodilo rekao je kao što kaže Uzvišeni: **“a on ih je već bio napustio i rekao: O narode moj, prenio sam vam poslanicu Gospodara svoga i opominjao vas, ali vi ne volite one koji opominju.”** (El-E'araf, 79). Prenosi se od Ibn Abbasa da je rekao: Kada je Poslanik, sallallahu alejhi ve sellem, prošao dolinom Asfan idući na Hadždž rekao

---

[76] Ovo je dova kadera protiv njih.

je: "O Ebu Bekre, koja je ovo dolina?" Rekao je: "Dolina Asfan." Poslanik reče: "Njome su prošli Hud i Salih, alejhis-selam, na devama koje su bile zaularene palminom likom, ogrnuti plaštevima i pokriveni vunenim ogrtačima odazivajući se i hodočašteći Ka'bu."[77]

---

[77] Ahmedov Musned, 1/232, Ibn Kesir kaže isnad je dobar. (El-Bidajetu ven-*Nihajetu, 1/158).*

6.

Nimrud ibn Kenan

Uzvišeni je rekao: "I nevjernik se zbuni, a Allah silnicima neće ukazati na pravi put." (El-Bekare, 257). Navodi Abdurrezak, Ibn Džerir, Ibn Ebi Hatim, Ibn Munzir i Ebuš-Šejh od Zejda ibn Eslema: "Prvi silnik na Zemlji bio je Nimrud."[78]

Kaže Mudžahid i drugi: "Bio je jedan od velikih vladara na Zemlji. I kako se navodi samo su četvorica ljudi vladali čitavom zemljom: dvojica vjernika i dvojica nevjernika. Dvojica vjernika bili su Zul-Karnejn i Sulejman, alejhis-selam, a dvojica nevjernika bili su Nimrud i Nabukodonosor.[79]

Mufessir, geneolozi i historičari kažu: "Ovaj vladar je vladar Babilona, a zove se Nimrud ibn Kenan ibn Kevš ibn Sam ibn Nuh." To isto je rekao Mudžahid. Navode da je ovaj Nimrud ostao na vlasti četiristo godina, pa se

---

[78] Fethul-Kadir, 1/287.

[79] El-Bidajetu ven-Nihajetu, 1/171.

osilio, uzoholio, činio nasilje i tiranisao i izabrao dunjalučki život.[80] Ovaj nasilnik je sudio narodu gvožđem i vatrom, a bio je idolopoklonik, a potom je pozvao narod da njega obožavaju i proglasio se bogom!!! Jedne noći Nimrud je zaspao i usnio zvijezdu koja se ukazala na nebu tako da je potpuno nestalo sunčeve svjetlosti. Taj ga san jako uplaši pa pozva vračare i astrologe da mu san protumače. Oni mu rekoše: "Ove godine će se roditi u tvom okrugu dječak koji će uništiti tebe i tvoje carstvo." On naredi da se zakolje svako muško dijete koje se rodi te godine u tom okrugu.[81] Ibrahimova majka je već bila zanijela Ibrahima. Kada se približilo vrijeme poroda i kad je počela osjećati porođajne bolove napustila je mjesto bježeći. Rodila ga je u koritu isušene rijeke. Njegov otac ga je uzeo i sakrio u podzemno skrovište. Stavio mu je hranu među prste tako da ju je on sisao, a majka bi ga s vremena na vrijeme krišom obilazila sve dok nije porastao. I kad je izašao iz skrovišta ljudi ga nisu ni primjećivali jer je izgledao kao da se rodio godinu prije. U Kurtubijevu tefsiru stoji: Ibrahim, alejhis-selam, reče svojoj majci: "Ko je moj Gospodar?", a ona mu odgovori: "Ja." On reče: "A ko je tvoj Gospodar?" "Tvoj otac" – odgovori mati. "A ko je njegov Gospodar?" – nastavio je Ibrahim. Na to mu majka reče: "Nimrud." "A ko je Nimrudov Gospodar?" nakon čega ga majka ošamari i vidje da je on taj koji će uništiti njihovo carstvo.[82]

Potvrda toga je u riječima Uzvišenog Allaha: "Mi smo još prije Ibrahimu razboritost dali i dobro smo ga poznavali." (El-Enbija, 51).

---

[80] Ibid.
[81] El-Kurtubi, El-Džami' li ahkamil-Kur'an, El-En'am, 75.
[82] Min Enbair-Rusuli, 1/97. (Preneseno iz El-Kurtubija, El-Džami' li ahkamil-Kur'an, El-En'am, 75.)

Kaže Eš-Ševkani, Allah mu se smilovao: El-Ferra je rekao: "Ovo znači, dali smo mu upute prije poslanstva, odnosno, učinili smo da misli i razumije i traži dokaze." Ovako smatra većina mufessira.[83]

I otpoče Ibrahim, alejhis-selam, da se suprotstavlja narodu sa istinom, te da im objašnjava da nikom ne pripada obožavanje sem Allahu, kojem niko ravan nije i koji druga nema. Allah je jedini Bog i Gospodar.

1. Prvi dijalog – Između Ibrahima i njegovog oca Azera[84]

Kaže Uzvišeni: "Spomeni u Knjizi Ibrahima. On je bio istinoljubiv i vjerovjesnik. Kada je rekao ocu svome: O oče moj, zašto se klanjaš onome koji niti čuje niti vidi, niti može od ikakve koristi biti. O oče moj, meni dolazi znanje, a ne tebi, zato me slijedi i ja ću te na pravi put uputiti. O oče moj, ne klanjaj se šejtanu, šejtan je Milostivome uvijek neposlušan. O oče moj, bojim se da te od Milostivog ne stigne kazna, pa da budeš šejtanov drug. Otac njegov je rekao: Zar ti mrziš božanstva moja, o Ibrahime. Ako se ne okaniš zbilja ću te kamenjem protjerati, zato me zadugo vremena napusti. Mir tebi – reče Ibrahim. Molim Gospodara svoga da ti oprosti, jer On je vrlo dobar prema meni. I napustiću i vas i sve one kojima se mimo Allaha klanjate i klanjaću se svom Gospodaru, nadam se da neću biti nesretan u klanjanju Gospodaru mome." (Merjem, 41-48).

2. Drugi dijalog – Između Ibrahima i njegovog naroda.

Kaže Uzvišeni: "Mi smo još prije Ibrahimu razboritost dali i dobro smo ga poznavali. Kad on ocu svome i narodu svome reče: 'Kakvi su ovo kumiri kojima se i dan i noć

---

[83] Fethul-Kadir, 3/411.

[84] Kako se vidi iz Kur'ana Azer je bio otac Ibrahimov. Pogledaj u Fethul-Kadir, 3/335.

klanjate?' Oni odgovoriše: 'I naši preci su im se klanjali.' 'I vi ste a i vaši preci su bili u očitoj zabludi' – reče. 'Govoriš li ti to ozbiljno ili se samo šališ' – upitaše oni. 'Ne' – reče – 'Gospodar vaš je Gospodar nebesa i Zemlje, On je njih stvorio i ja ću vam to dokazati. Tako mi Allaha, ja ću, čim se udaljite, vaše kumire udesiti.' I porazbija ih on u komade osim onoga najvećeg da bi se njemu obratili. Ko uradi ovo s bogovima našim? – povikaše oni – Zaista je nasilnik. Čuli smo jednog momka kako ih huli – rekoše – ime mu je Ibrahim. Dovedite ga da ga ljudi vide – rekoše – da se posvjedoče. Jesi li ti uradio ovo s bogovima našim o Ibrahime? – upitaše. To je učinio ovaj najveći od njih, pitajte ih ako umiju da odgovore – reče on. I oni se zamisliše i sami sebi rekoše: Vi ste zaista nepravedni. Zatim glave oboriše i rekoše: Ta ti znaš da oni ne govore. Pa zašto se onda umjesto Allahu, klanjate onima koji vam ne mogu koristiti niti od vas kakvu štetu otkloniti – upita on. Teško vama i onima kojima se umjesto Allahu klanjate. Zašto se ne opametite? Spalite ga i bogove vaše osvetite, ako hoćete išta da učinite – povikaše. O vatro – rekosmo Mi – postani hladna i spas Ibrahimu! I oni htjedoše da mu postave zamku, ali ih Mi onemogućismo." (El-Enbija, 51-70). Što znači: Kada je Ibrahim, alejhis-selam, iznio dokaz svom narodu i objasnio im neispravnost njihovog vjerovanja u kipove rekao je: "Tako mi Allaha ja ću čim se udaljite vaše kipove udesiti."

Ibn Kesir kaže: "Navodi se da je to rekao osjećajući strah u sebi." Ibn Mes'ud kaže: "Neki su to čuli."[85] Imali su praznik koji su proslavljali jednom godišnje na periferiji grada. Otac ga je pozvao da prisustvuje, a on mu je rekao

[85] El-Bidajetu ven-Nihajetu, 1/167.

da je bolestan, kao što kaže Kur'an: "I on baci pogled na zvijezde pa reče: Zaista sam bolestan." (Es-Saffat, 89-90).

Raspravljao se s njim dok nije postigao ono što želi, da ponizi njegove kipove i da uzvisi Allahovu istinsku vjeru nad obožavanjem kipova koji zalužuju da budu srušeni i da budu krajnje poniženi. I kad su se svi uputili da proslave praznik: "On se njihovim kipovima prikrade." (Es-Saffat, 91), odnosno, uputi se njima krišom i žureći. Nađe ih u velikom hramu. Narod je ispred njih ostavio raznovrsnu hranu ne bi li im se približili. Pa im reče ironično ismijavajući ih: "Zašto ne jedete, šta vam je te ne govorite i krišom im priđe, desnom rukom ih udarajući." (Es-Saffat, 91-93), zato što je ona jača, žešća, brža i silnija. Te ih poruši sa sjekirom u ruci.[86]

Kao što Uzvišeni kaže: "I porazbija ih on u komade", odnosno sve ih poruši, "osim onoga najvećeg da bi se njemu obratili." Navodi se da je stavio sjekiru u ruke najvećeg od njih, a u Taberija stoji da je zavezao sjekiru za ruku najvećeg aludirajući na njegovu ljubomoru zato što su uz njega i manji bili obožavani. Kad su se vratili sa praznikovanja vidješe šta je snašlo njihova božanstva. "Povikaše: Ko uradi ovo sa bogovima našim, zaista je nasilnik." Ovo što je snašlo njihova božanstva kojima su se klanjali bio je očit dokaz da nisu pameti imali. Da su bili bogovi odbranili bi se od onih koji im hoće zlo da nanesu, ali oni su iz svog neznanja i nerazmišljanja rekli: "Ko uradi ovo s bogovima našim, zaista je nasilnik. Čuli smo jednog momka kako ih spominje – rekoše – ime mu je Ibrahim." Odnosno, spominje ih huleći i omalovažavajući ih, i on je taj koji ih je porušio. Ibn

---

[86] Kako stoji kod Taberija: "To je bio komad gvožđa." A prenosi se da je to bila sjekira. To je također Taberijeva predaja.

Mes'ud kaže: "Spominje ih govoreći: Tako mi Allaha ja ću, čim se udaljite, vaše kipove udesiti."[87]

Suđenje

"Rekoše: Dovedite ga da ga ljudi vide, da posvjedoče." (El-Enbija, 61), odnosno, u većem skupu i pred svim svijetom da čuju i budu svjedoci onog što on kaže i da svojim očima vide ono što će ga snaći kao kazna za ono što je uradio. Ovo je bio najveći cilj Ibrahima, alejhis-selam, a to je da se sav narod skupi i da svim obožavaocima kipova iznese dokaz za neispravnost onoga što oni rade. Kad su se skupili i kad su ga doveli rekli su kao što Kur'an navodi: "Jesi li ti ovo uradio s bogovima našim, o Ibrahime – upitaše. To je učinio ovaj navjeći od njih – reče on." Odnosno, Ibrahim im je rekao ismijavajući ih: "Zaista se ovaj veliki kip naljutio zato što ste se pored njega klanjali i ovim malim, a on je veći od njih, pa ih je porušio." Navodi se da je značenje ajeta: "On me je natjerao da ih porušim." Aludirao im je riječima: "Pitajte ih ako umiju da odgovore." (El-Enbija, 62,63). "I oni se zamisliše i sami sebi rekoše: Vi ste zaista nasilnici." Odnosno: Počeli su sami sebe kriviti i govoriti: Vi ste zaista nasilnici zato što ste ih ostavili bez čuvara.

Profesor Sejjid Kutb je rekao: "Izgleda da ih je ovo ironično ismijavanje potreslo i malo ih podstaklo na razmišljanje ali to je bio mali blijedi odsjaj iza koga je došao potpuni mrak i jedan otkucaj nakon kojeg su njihova srca ponovo utrnula."

---

[87] El-Bidajetu ven-Nihajetu, 1/167

"Zatim glave oboriše i rekoše: Ta ti znaš da oni ne govore."[88]

I ustinu prvo su se zamislili, a onda oborili glave jer u suprotnom ove njihove zadnje riječi bi bile dokaz protiv njih. Pa zar ima jačeg dokaza Ibrahimovog od toga da oni ne govore![89]

Es-Suddijj je rekao: "Zatim su se vratili nevjerstvu." Ibn Kesir kaže: "Na ovo se odnose riječi Uzvišenog (Zaista ste vi nasilnici) odnosno, oni sami sebi nasilje čine obožavajući kipove."

Es-Suddijjeve riječi potvrđuju ono što je rekao profesor Sejjid Kutb u svom tefsiru.

Tom prilikom Ibrahim, alejhis-selam, reče: "Pa zašto se onda umjesto Allahu klanjate onima koji vam ne mogu ni koristiti niti vam štetu nanijeti – upita on. Teško vama i onima koji ste umjesto Allahu klanjate, zašto se ne opametite. Spalite ga i bogove vaše osvetite, ako hoćete išta da učinite – povikaše. O vatro – rekosmo Mi – postani hladna i spas Ibrahimu", a na drugom mjestu "Pripremite za njega lomaču – povikaše – pa ga u vatru bacite, i htjedoše da ga na muke stave, ali Mi njih učinismo poniženim." (Es-Saffat, 97,98)

Prestali su sa svađom i prepirkom onda kada su ostali bez riječi i poniženi. Nije im preostao nikakav argument osim da pribjegnu sili i snazi. Više se ničega nisu mogli dosjetiti da mu kažu i njegova opomena je kod njih naišla na zapečaćena srca i na gluhe uši.

Onda su započeli skupljati granje odakle god su to mogli. To je trajalo duže vremena čak kad bi se neka žena od njih razbolila, ona bi se zavjetovala da, ako ozdravi, će

---

[88] Fi zilalil-Kur'an, 4/2387.
[89] Ibid.

skupljati drva za lomaču Ibrahimovu. Potom su iskopali veliku jamu i stavili su u nju sva drva koja su skupili i potpalili su vatru. Vatra se rasplamsala i razbuktala, a iskre su letjele na sve strane. Takvo nešto nikad prije nije bilo viđeno. Stavili su Ibrahima u korpu katapulta, kojeg je napravio čovjek po imenu Hejzen. Bio je prvi koji je napravio katapult, te je Allah dao da propadne u zemlju i biće u njoj potresan sve do Sudnjeg dana.[90]

Kad je Ibrahim, Allahov prijatelj, svezan stavljen u korpu katapulta, bi bačen u vatru. "Allah nam je dovoljan i divan li je on zaštitnik" – uzviknu on. Ovako navodi Buharija od Ibn Abbasa da je rekao: "Allah nam je dovoljan i divan li je on zaštitnik." To je rekao Ibrahim kad je bio bačen u vatru, te riječi je rekao i Muhammed, sallallahu alejhi ve sellem, onda kada mu bi rečeno: "Neprijatelji se okupljaju zbog vas, treba da ih se pričuvate" – to je učvrstilo njihovo vjerovanje i rekoše: "Dovoljan je nama Allah, divan je On zaštitnik." I oni su se povratili obasuti Allahovim blagodatima i obiljem, nikakvo ih zlo nije zadesilo. (Alu Imran, 173, 174).[91]

Bilježi Ibn Ebi Hatim od Ibn Abbasa da je rekao: "I kada skupiše ono što su Ibrahimu pripremili i bi bačen u vatru, upitao je melek kiše: 'Kada će mi biti naređeno da pošaljem kišu?' Allahova odredba bi brža. Allah je rekao: 'Budi hladna i spas!' Pa na zemlji ne osta nijedna vatra a da ne bi gašena."[92]

Navode El-Firjabi, Abdu ibn Hamid, Ibn Džerir i Ibn Ebi Hatim od Ibn Abbasa da je rekao: "Da hladnoću vatre nije

---

[90] Istinu je rekao naš Gospodar: "Propao je onaj koji laži iznosi."
[91] El-Bidajetu ven-Nihajetu, 1/169.
[92] Fethul-Kadir, 3/415.

pratio spas od Allaha, umro bi Ibrahim od njene hladnoće."[93]

Bilježe Ibn Ebi Šejbe, Ibn Džerir i Ibn Munzir od Ka'ba da je rekao: "Vatra je Ibrahimu izgorila samo konopce kojima je bio svezan."[94]

Bilježe Ibn Džerir, Ibn Ebi Hatim od El-Minhala ibn Amra da je rekao: Čuo sam da je Ibrahim, alejhis-selam, bačen u vatru i proveo je u njoj pedeset ili četrdeset, pa je rekao: "Ni jednog dana niti noći nisam bolje živio kao onda kada sam u njoj bio i poželio sam da moj čitav život bude onakav kakav je bio u njoj (vatri)."[95]

Ed-Dahhak je rekao: "Prenosi se da je Džibril, alejhis-selam, bio sa njim i brisao mu znoj sa lica i to ga je i jedino u vatri zadesilo."[96]

Es-Suddijj je rekao: "Sa njim je još bio prisutan melek sjene. Ibrahim, alejhis-selam, se našao u jami punoj vatre, a ustvari je bio u zelenoj bašči. Ljudi su ga posmatrali ne mogavši mu prići, a ni on nije mogao izaći van."[97]

Od Ebu Hurejre, radijallahu anhu, se prenosi da je rekao: "Najljepšu riječ koju je izgovorio Ibrahimov otac je kada je rekao vidjevši svog sina u tom stanju: 'Divan li je Gospodar, tvoj Gospodar, o Ibrahime."[98]

Od Aiše, radijallahu anhu, se prenosi da je rekla: Allahov Poslanik, sallallahu alejhi ve sellem, je rekao: "Ubijte

---

[93] Ibid.
[94] Ibid
[95] Ibid.
[96] El-Bidajetu ven-Nihajetu, 1/169.
[97] Ibid.
[98] Ibid.

vezga – guštera, puhao je vatru na Ibrahima."[99] Aiša ih je ubijala.

Rasprava između Ibrahima i Nimruda

Es-Suddijj spominje da se ova rasprava između Ibrahima i Nimruda desila onog dana kada je izašao iz vatre, što znači da se nije sreo sa njim da bi došlo do rasprave.[100]

Uzvišeni kaže: "Zar nisi čuo za onoga koji se s Ibrahimom o njegovom Gospodaru prepirao, onda kad mu je Allah carstvo dao? Kad Ibrahim reče: 'Gospodar moj je Onaj koji život i smrt daje.' On odgovori: 'Ja dajem život i smrt.' Allah čini da Sunce izlazi sa istoka' – reče Ibrahim – 'pa učini ti da grane sa zapada.' I nevjernik se zbuni. A Allah silnicima neće ukazati na pravi put." (El-Bekare, 258).

I riječi Uzvišenog: ELEM TERE - Zar nisi vidio? El-Ferra kaže da znače: "Jesi li vidio?" odnosno "Jesi li vidio onog koji se sa Ibrahimom prepirao, a to je Nimrud ibn Keuš ibn Kenan."[101]

A riječi ELLEZI HADŽDŽE IBRAHIME FI RABBIHI – koji se s Ibrahimom o njegovom Gospodaru prepirao. Imam Taberi kaže: ELLEZI HADŽDŽE IBRAHIME znači: onaj koji se raspravljao s Ibrahimom."[102]

---

[99] Sahih. Prenosi ga Ahmed. Vezg je vrsta gmizavca, za većeg se navodi da je otrovan i gubav.
[100] El-Bidajetu ven-Nihajetu, 1/172.
[101] Fethul-Kadir, 1/277.
[102] Tefsirul-Kurtubi, 3/35.

A riječi: EN ATAHULLAHUL-MULKE znače: kad mu je Allah carstvo dao, odnosno zato što mu je Allah carstvo dao. U značenju da ga je dobiveno carstvo učinilo objesnim, oholim i svirepim, te se zbog toga raspravljao.[103]

A riječi – IZ KALE IBRAHIM RABBIJELLEZI JUHJI VE JUMITU – znače: Gospodar moj je Onaj koji život i smrt daje. Taberi kaže: "Pod tim se podrazumijeva – moj Gospodar je taj u čijim je rukama život i smrt. Daje život onome kome hoće i usmrćuje onoga koga hoće poslije oživljenja." Zatim je Nimrud rekao: ENE UHJI VE UMITU – Ja dajem život i smrt, odnosno, ja to činim, ja dajem život i smrt. Ostavljam u životu onoga koga sam htio ubiti, pa mu tako dajem život, a drugog ubijam, pa mu tako dajem smrt.[104] Ševkani kaže: "Ibrahim je htio da kaže da je Allah taj koji stvara život i smrt u tijelima, a nevjernik da je u mogućnosti da poštedi smrti pa je to davanje života ili da ubije pa je to davanje smrti. Ovo je bio glup odgovor, nije ispravno da se sukobljava sa Ibrahimovim dokazom. Ibrahim je mislio jedno, a nevjernik drugo. Da mu je rekao: Moj Gospodar je taj koji stvar život i smrt u tijelima, da li ti to možeš? Nevjernik bi se zbunio u samom početku. Ali on je nastavio sa drugim dokazom nadmećući se sa njim u svađi i otvarajući prostor za raspravu."[105]

Ibn Džurejdž kaže: "Doveo je dvojicu ljudi pa je ubio jednog, a drugog ostavio i rekao: Ja dajem život i smrt."[106]

Ibrahim reče: "Allah čini da Sunce izlazi sa istoka, pa učini ti da grane sa zapada." To je rekao zato što ovaj

---

[103] Fethul-Kadir, 1/277.
[104] Tefsirul-Kurtubi, 3/36,37.
[105] Fethul-Kadir, 1/277.
[106] Tefsirut-Taberi, 3/39.

dokaz ne može biti dvosmislen niti se nevjerniku olakšava da nastavi sa raspravom i smutnjom.

Allahove riječi: FEBUHITELLEZI KEFERE – I nevjernik se zbuni, odnosno, prekinuo je i ušutio se zbunjen.

A riječi: VALLAHU LA JEHDIL-KAVMEZ ZALIMIN – znače: a Allah neće uputiti narod nasilnički, odnosno, Allah nevjernicima ne ukazuje na dokaze kojima bi pobijali privržženike istine kod prepirki i raspravljanja, jer dokazi lažova su oborivi (lahko se pobijaju i opovrgavaju). Muhammed ibn Ishak je rekao: "Odnosno, Allah ih ne upućuje na dokaz kod prepirki, zbog zablude u kojoj se nalaze."[107]

Kraj silnika (tiranina)

Bilježe Abdur-Rezzak, Ibn Džerir, Ibn Munzir, Ibn Ebi Hatim i Ebu Šejh od Zejda ibn Esleme da je prvi nasilnik na zemlji bio Nimrud. Narod bi odlazio i od njega nabavljao hranu. Ibrahim je izašao sa njima da je nabavi. Kada bi ljudi pored Nimruda prolazili upitao bi ih: "Ko je vaš Gospodar?" Odgovorili bi: "Ti." Ibrahim je prošao pored njega i on ga je upitao: "Ko je tvoj Gospodar?" Rekao je: "Onaj koji daje život i smrt," pa je on na to rekao: "Ja dajem život i smrt." Ibrahim reče: "Allah čini da sunce izađe sa istoka, pa ti učini da grane sa zapada." Nevjernik se zbuni i ne dade mu hranu. Vraćajući se svojoj porodici naišao je na dinu žutog pijeska i rekao: "Zašto ne bih uzeo malo pijeska i ponio ga kući kako bi ih

[107] Tefsirut-Taberi, 3/40.

obradovao kada dođem." Nakupio je pijeska i donio ga kući. Spustio je svoje stvari i zaspao. Njegova žena je prišla svežnju i otvorila ga, a kad u njemu najbolja hrana koju je iko ikada vidio. Pripremila mu je hranu i prinijela, a on je znao da u kući nemaju hrane. "Odakle ovo?" – upita on. "Od namirnica koje si ti donio." – ona odgovori. I on uvidje da ga je Allah opskrbio te Mu se zahvali. Allah je silniku poslao meleka koji mu je rekao: "Povjeruj i ostavit ću te da vladaš." On mu je odgovorio: "Zar ima drugog Gospodara osim mene?" Poslao mu je i drugog koji mu to ponovi, ali on odbi. Potom mu dođe treći, a on ga ponovo odbi. Melek mu reče: "Skupljaj svoju vojsku tri dana." I sakupi silnik vojsku, a Allah naredi meleku da otvori vrata komarcima. Sunce je izašlo ali ga on nije mogao vidjeti zbog njihove brojnosti. Allah ih je na njih poslao te im meso pojedoše i krv popiše da ništa osim kostiju ne osta. A vladar kao što i jeste, njega ništa od toga ne pogodi.

Allah posla komarca koji mu uđe u nos i osta Nimrud četiristo godina udarajući se čekićem po glavi. (navodi se da se udarao papučama). A najmilostiviji ljudi prema njemu bili su oni koji sastave ruke i onda ga udare po glavi. Bio je silnik četiristo godina, te ga je Allah kaznio četiristo godina, onoliko koliko je trajala njegova vlast. Zatim ga je Allah usmrtio. A on je gradio toranj nastojeći da dokuči nebesa.[108] Allah je njegovu građevinu srušio iz temelja.[109]

Jesi li vidio brate čitaoče boga koji se udara papučom? Istinu je rekao Uzvišeni Allah: "Oni koji se suprostavljaju

[108] Došao je faraon poslije njega i slijedio ga. I on je gradio toranj, kao što stoji u Kur'anu.
[109] Fethul-Kadir, 1/278, Tefsirut-Taberi, 3/37, 38, El-Bidajetu ven-Nihajetu, 1/172.

Allahu i Poslaniku Njegovu biće sigurno najgore poniženi." (El-Mudžadela, 20). I zaista razboriti posmatrač će kroz stranice istorije vidjeti u kraju svakog uobraženog svršetak svakog oholnika i propasti nasilnika kroz istoriju, da su pune pouka i savjeta, što pokazuje da je moć samo u Allahovim rukama i da vlast pripada samo Allahu, a poniženje čeka onog ko se uzdiže iznad Njega, slavljen neka je, i onog ko se uzvisuje iznad Allahovih dokaza i Njegovog Poslanika. "Pa neka je hvaljen Allah, Gospodar nebesa i Gospodar zemlje, Gospodar svih svjetova. Njemu je ponos i dika na nebesima i na zemlji. On je Silni i Mudri." (El-Džasija, 36, 37).

7.

Propast Lutovog naroda

Uzvišeni kaže: "I prevrnuta naselja On je prevrnuo i snašlo ih je ono što ih je sašlo, pa u koju blagodat Gospodara svoga ti još sumnjaš." (En-Nedžm, 53-55).

Lutov narod je nastanio grad Sodomu i okolna sela, u zemlji na putu prema Šamu, na mjestu današnjeg Mrtvog mora. Bili su nevjernički narod, najrazvratniji među ljudima, sa najpokvarenijim dušama i najgorih srca i vladanja. Presjecali su puteve (pravili zasjede), radili sva nevaljala djela i od zla kojeg su činili nisu odvraćali. Kako je ružno ono što su činili! Izmislili su razvrat koji niko od prijašnjih naroda nije činio, a to je općenje sa muškarcima i ostavljanje žena koje je Allah stvorio dobrim Allahovim robovima. Lut, alejhis-selam,[110] ih je pozvao da obožavaju samo Allaha i zabranio im da čine ove razvrate, ružna i zabranjena djela. Ali oni ostadoše

[110] Poslanik Lut je Lut ibn Haran ibn Tarih – Azer, pa po ovom Ibrahim je njegov amidža. Lut je povjerovao amidži Ibrahimu i izbjegao sa njim iz Babilona u Šam i nastanio se u Sodomi i Gomori.

uporni u svojoj zabludi i bezboštvu i nastaviše sa razvratom i nevjerstvom te Allah na njih spusti kaznu koju niko nije mogao zaustaviti i onakvu kakvu nisu mogli ni zamisliti niti predvidjeti. Allah ih učini primjerom drugima i poukom za one koji pameti imaju. I zbog toga je Uzvišeni Allah spomenuo njihovu priču u Svojoj jasnoj Knjizi. Kaže Uzvišeni: "I Luta kada reče narodu svome: Zašto činite razvrat naočigled jedni drugih? Zar zbilja sa strašću općite sa muškarcima umjesto sa ženama? Vi ste, uistinu, bezumni. A odgovor njegovog naroda je glasio: Istjerajte Lutovu porodicu iz grada vašeg, oni su ljudi čistunci." (En-Neml, 54-56).

I Uzvišeni kaže: "I Lutov narod je smatrao lažnim poslanike. Kad im njihov brat Lut reče: Kako to da se ne bojite? Ja sam vam sigurno poslanik pouzdani, zato se bojte Allaha i budite poslušni meni! Za ovo od vas ne tražim nikakve nagrade, mene će Gospodar svjetova nagraditi. Zašto vi mimo sav svijet sa muškarcima općite, a žene svoje, koje je za vas Gospodar vaš stvorio, ostavljate? Vi ste ljudi koji granicu zla prelazite! Rekoše oni: Ako se ne okaniš, o Lute, bićeš sigurno prognan." (Eš-Šuara', 160-167).

Predaje potvrđuju da je nered, moralni sunovrat i sve ono što je pokvareno zavladalo njihovim ponašanjem i stanjem obuhvatajući ljude, omladinu, starce, djecu i žene.

Doktor Abdul-Halim Mahmud, Allah mu se smilovao, je rekao: "Osnovno pravilo kod njih je bio nered i prava je rijetkost da u njima nađeš od dobra ikakva traga."[111]

Rekao je Ibn Abbas: "Deset loših djela koje je činio narod Lutov su: pravljenje frizura, puštanje odjeće da se vuče po zemlji, bacanje kugle, gađanje ljudi kamenčićima, igranje

[111] Me'al-Enbijai ver-Rusul, str. 193.

puštanjem golubova, zviždanje na prste, pucketanje zglobova, spuštanje ogrtača i odvezivanje ogrtača prilikom hoda, ovisnost o pijenju alkohola, općenje sa muškarcima i ovaj ummet će dodati još jedan razvrat, a to je općenje žena sa ženama."[112]

Prenosi se da je Lutov narod radio deset loših djela zbog kojih je kasnije uništen:

Obavljali su veliku nuždu na putevima, ispod drveća koje daje plodove i na obalama rijeka, skidali odjeću prije nego bi obavljali nuždu, ispuštali vjetrove (između sebe) i udarali se po vratovima, na narod bacali kamenčiće kako bi ih odvraćali, javno radili loša djela na skupovima i činili najveći razvrat, a to je homoseksualizam.[113]

Prenosi se da su djela koja su činili Lutov narod bila: "Bacanje kocki (tavla), natjecanje sa golubovima, huškanje pasa jednih na druge, borba ovnova, zavađanje pijetlova, ulazak u toalet bez ogrtača, zakidanje na vagi i kantaru, teško onom ko to čini!"[114]

Neki učenjaci kažu: "Ovaj ummet čini deset loših djela koje je činio Lutov narod: žvakanje gume, kanjenje vrhova prstiju, puštanje ogrtača, pucketanje prstima, turban koji se veže oko glave[115] međusobno miješanje, bacanje kamenčića, zviždanje i homoseksualizam."[116]

---

[112] El-Kebairu od Zehebija sa fusnotama doktora Abdul-Azima, 226.

[113] El-Hukmul-madbutu fi tahrimi fi'li kavmi Lut, Šemsuddin Muhammed bin Omer el-Gamri, str. 99.

[114] El-Kebair, str. 227.

[115] Ukoliko pod pojmom vezanje turbana podrazumijeva vezanje koje vodi oponašanju žena onda je ovo ispravno, jer u suprotnom vezanje turbana je sunnet Poslanika, sallallahu alejhi ve sellem, jer ga je i on nosio a to je zabilježeno u sahih hadisima.

[116] Min Enbair-Rusuli, 1/120. preneseno iz Kurtubija, El-Ankebut, 29.

Hadisi i predaje koje upozoravaju na homoseksualizam

1. Prenosi se od Abdullaha ibn Amra da je rekao: Rekao je Allahov Poslanik, sallallahu alejhi ve sellem: Sedmoricu Allah neće pogledati na Sudnjem danu niti ih očistiti, niti ih skupiti s ostalima, nego ih baciti u vatru. Među prvima koji će biti bačeni u vatru ako se ne pokaju biće: onaj koji se vjenča sa svojom desnicom, homoseksualci (onaj koji to čini i onaj na kome se to čini), alkoholičar, onaj koji udara svoje roditelje i oni pomoć zatraže, onaj koji nanosi zlo svom komšiji, ljudi ga proklinju i onaj koji počini blud sa komšijinom ženom."[117]

2. Stoji u hadisu časnom: "Allah, dželle šanuhu, neće pogledati čovjeka koji je općio s muškarcem i u čovjeka koji je općio sa ženom u njenu stražnjicu." Prenose ga Tirmizi, Nesai, Ibn Hibban u Sahihima.

3. Prenosi se od Ibn Džerira da je rekao: Rekao je Allahov Poslanik, sallallahu alejhi ve sellem: "Najviše čega se plašim za svoj ummet je djelo Lutovog naroda."[118]

Ono čega se Poslanik, sallallahu alejhi ve sellem, plašio desilo se u njegovom ummetu. Molimo Allaha za spas.

---

[117] Prenose ga Ebu Šejh, Ed-Dejlemi i El-Firjabi. Šejh El-Gamri ga smatra hasenom u djelu El-Istiksa', str. 36. doktor Usama Abdul-Azim kaže da je ovaj hadis neosporan dokaz. Pogledaj u knjizi El-Kebair, str. 227.

[118] Prenose ga Ahmed, Tirmizi i Hakim. Vjerodostojan je. Pogledaj u Sahihul-Džami', 1552.

4. Prenosi se od Ibn Abbasa, radijallahu anhuma, da je rekao: Rekao je Allahov Poslanik, sallallahu alejhi ve sellem: “Proklet je onaj koji psuje svoga oca, proklet je onaj koji psuje svoju majku, proklet je onaj koji zakolje u ime drugog osim Allaha, proklet je onaj koji opći sa životinjom i proklet je onaj koji uradi ono što je uradio Lutov narod.”[119]

5. Prenosi se od Ibn Abbasa, radijallahu anhuma, da je rekao: Rekao je Allahov Poslanik, sallallahu alejhi ve sellem: “Pet za pet.” Rekoše: “O Allahov Poslaniče, šta znači pet za pet?” Reče: “Ne prekrši narod ugovor, a da Allah ne da vlast nad njima njihovom neprijatelju. Ne sude po onom što je Allah objavio, a da Alllah među njima ne raširi siromaštvo. I ne pojavi se razvrat (u drugoj predaji – među narodom) dok ga ne objelodane, a da Allah na njih ne spusti kugu (odnosno, puno smrtnih slučajeva). I ne zakinu na vagi, a da ne izgube usjeve i da ih ne snađu gladne godine. I ne zabrane davanje zekata, a da im se ne uskrati kiša.”[120]

6. Prenosi se od Ibn Omera da je rekao: Došao je Poslanik, sallallahu alejhi ve sellem, i rekao: “O skupino muhadžira! Ako budete stavljeni na kušnju sa pet stvari, utječem se Allahu da ih ne doživite. Nije se pojavio razvrat u jednom narodu kojeg su javno činili, a da se među njima nije proširila kuga i bolesti koje nisu bile prisutne kod njihovih prethodnika. I nisu zakidali na vagi

---

[119] Sahih, prenosi ga Ahmed u Musnedu. Pogledaj Sahihul-Džami', 5891.
[120] Prenosi ga Taberani u El-Kebiru. Sened mu je dobar, dokaz mu je hadis poslije njega.

i kantaru, a da ih nisu snašle gladne godine, žestoka oskudica i nepravednost vladara nad njima. I nisu prestali davati zekat svojih imetaka, a da im se nije uskratila kapljica sa neba, a da nije životinja nikada im kiša ne bi pala. I nisu prestali kršiti ugovore sa Allahom i Njegovim Poslanikom, a da Allah vlast nad njima nije dao njihovom neprijatelju iz drugog naroda koji je uzeo dio onog što imaju. I ne budu li njihove vođe sudile po Allahovoj knjizi i davali prednost onome što je Allah objavio, Allah će stvoriti neprijateljstvo među njima."[121]

7. Mudžahid, radijallahu anhu, je rekao: "Da se onaj koji je učinio djelo Lutovog naroda okupa sa svakom kapljicom na Zemlji i svakom kapljicom na nebesima ne bi nečistoću skinuo."[122]

8. Hasan ibn Zevkan je rekao: "Ne sjedite u društvu sa djecom bogataša, zato što im je lik kao lik djevica i oni su veće iskušenje od žena."[123]

9. Sufjan Es-Sevri je otišao u kupatilo u koje je ušao dječak lijepog lica pa je Sufjan rekao: "Izvedite ga, jer ja sa svakom ženom vidim šejtana, a sa svakim lijepim dječakom vidim više od deset šejtana."[124]

---

[121] Hadis je hasen, prenosi ga Ibn Madže i Ebu Nu'ajm u djelu El-Hiljetu. Busir je rekao u Ez-Zevaidu: "Po njemu se može raditi." Prenosi ga Hakim i kaže da je vjerodostojnog isnada. Sa njim se složio i Zehebi, a Albani je rekao da je hasen. Es-Sahihatu, 106.
[122] El-Hukmul-madbutu fi tahrimi fi'li kavmi Lut, str. 92.
[123] El-Kebair, str. 61.
[124] El-Kebair, str. 62 i Ez-Zevadžir, 2/141.

10. Prenosi se da kada dvojica muškaraca opće Arš Milostivog se potrese bojeći se srdžbe Uzvišenog Allaha i nebesa samo što ne padnu na zemlju, ali ih meleci uhvate za krajeve i uče KUL HUVALLAHU EHAD (do kraja sure) sve dok srdžba Allaha, dželle šanuhu, ne prestane.[125]

11. Abdullah ibn Mubarak, Allah mu se smilovao, je dozvolio dječaku, od kojeg se tražio razvrat, samo ubistvom da se oslobodi, odnosno, da ubije onog koji ga je napastvovao. Ibn Kajjim je rekao: "To je pravilo po kojem sunnet postupa, jer ako je dozvoljeno čovjeku da ubije drugog zbog jednog dirhema iz svog imetka kojeg je želio da prisvoji pa onaj koji njega lično napadne je preči da bude ubijen."[126]

12. Seid ibn Musejjeb, Allah mu se smilovao, je rekao: "Ako vidite čovjeka da uporno gleda golobrada mladića, optužite ga."[127]

13. Neki od prethodnih učenjaka su rekli: "Kada Allah prestane da gleda roba, iskuša ga tako što mu da da se zaljubi u golobrada mladića i ova ljubav je Lutov narod dovela do onog što im se desilo. Dana im je samo ova vrsta ljubavi. Uzvišeni kaže: Oni su u pijanstvu svome lutali."[128]

---

[125] El-Kebair, str. 60.
[126] El-Hukmul-madbutu, 95.
[127] Ibid, 92.
[128] Ibid, 69, a ajet je iz sure Hidžr, 72.

Završetak pokvarenjaka

Uzvišeni Allah nije tek tako ostavio ove pokvarenjeka da osuđuju lijepe odlike i uništavaju vrijednosti, a da na njih nije poslao strijele osvete i žestoku kaznu. Nema drugog boga osim Njega. Zaista je Allah ljubomoran kada se naruše Njegove svetosti. Ibn Kajjim kaže: "I On, neka je slavljen i Uzvišen, je odredio da neće kazniti silnike (zalime) prije nego im da dokaz i dok im ne predoči obećanje i prijetnju. Pa im je poslao Svog plemenitog poslanika da ih upozori od njihovih zlodjela i da ih opomene Njegovom bolnom kaznom, javno pred svim svijetom. Govorio je među njima, u svim gradovima i selima. Govorio im je i bio je najveći savjetnik. (Zašto činite razvrat koji niko prije vas na svijetu nije činio) (El-E'araf, 80). Zatim im je ponavljao savjetujući ih i opominjući ih, ali su oni u pijanstvu ljubavi svoje bili i nisu pameti imali. (Vi sa strašću prilazite muškarcima, umjesto ženama. Ta vi ste narod koji sve granice zla prelazi.) (El-E'araf, 81). Zaljubljenici su odgovarali odgovorom onih koji su se predali svojim strastima i grijesima. (Rekoše: Istjerajte Lutovu porodicu iz grada vašeg, oni su ljudi čistunci.) (En-Neml, 56). I kada dođe određeni čas počeše odredbe kadera neizbježnog da se sprovode. Da bi se upotpunili milost i ispit, Milostivi, Slavljeni i Uzvišeni posla u kuću Lutovu meleke u ljudskom obliku.[129] Poslao ih je u najljepšem obliku koji može biti i dođoše kao gosti miroljubivi i otvorenih srca. Ali kao što kaže Kur'an: "On se zbog njih nađe u neprilici i bi mu teško pri duši i reče: Ovo je mučan dan." (Hud,

[129] Džibrila, Mikaila i Israfila, a.s.

77). Doprije povik do Lutovog naroda da su kod Luta došli mladići neviđene ljepote (slične niko nikada nije vidio). Jedni druge pozvaše da požure u Lutovu kuću jer tamo je zadovoljenje strasti i dobivanje najvećih užitaka. (I narod njegov pohrli njemu – a prije su radili sramotna djela.) (Hud, 78). I kada su ušli kod njega i napali ga, rekao im je, potišten zbog brige i bola, srca punog tuge: "O narode moj – reče on – eto mojih kćeri[130] one su vam čistije, bojte se Allaha i pred gostima mojim me ne sramotite. Zar među vama nema razumna čovjeka.) (Hud, 78). I kada su čuli Lutove riječi odgovoriše mu riječima punim razvrata i prkosa: "Ti znaš da nama nisu potrebne tvoje kćeri – rekoše oni – ti doista znaš šta hoćemo mi." (Hud, 79). I Lut kao jedini potlačen reče: "Ah da ja samo imam moć ili da se mogu osloniti na nekog snažnog." (Hud, 80).[131] I kada su Allahovi izaslanici vidjeli koliko Njegov poslanik trpi radi njegovog naroda homoseksualaca, otkrili su mu istinu i rekli mu: "Ne brini se." (O Lute, mi smo izaslanici Gospodara tvoga, oni tebi ne mogu nauditi.) (Hud, 81). Allahov Poslanik se jako obradovao jer mu je Allah iznenada otklonio nedaću uz pomoć izaslanika. Bi mu rečeno: "Ti kreni sa čeljadi svojom u gluho doba noći bez žene svoje[132] i neka se niko od vas ne obazire. Rok im je praskozorje, a zar praskozorje nije blizu." (Hud, 81). I kada ga ne poslušaše nego nastaviše da zavode njegove goste i ne vodiše brigu o komšijskim pravima Džibril ih udari po licu svojim

[130] Eto mojih kćeri – Ibn Abbas je rekao: "Lut nije ponudio svoje kćeri narodu da ih žene ili bludniče sa njima nego je rekao: Evo vam vaših žena jer se poslanik u narodu smatra ocem." Fethul-Kadir, 2/516.

[131] Poslanik, sallallahu alejhi ve sellem, kaže: "Da se Allah smiluje Lutu, tražio je oslonac u nekom snažnom." Prenose ga Buharija i Muslim i drugi.

[132] Suhejl je rekao: "Lutova žena se zvala Valiha, a Nuhova žena se zvala Valiga i Allah ih navodi kao primjer izdaje – izdaje akide (vjerovanja).

krilom i izvadi im oči te ih oslijepi. Odoše od njega pipajući i govoreći: "Vidjećeš šta će te sutra snaći, ludače!" I kada se praskozorje ukaza stiže poziv Gospodara da propadne Lutov narod i da osjete bolnu patnju. Džibril (snažni i povjerljivi) iščupa gradove njihove percetom svoga krila, podiže ih uvis dotle da su meleci čuli lajanje njihovih pasa i kukurikanje njihovih pjetlova. Te ih prevrnu naopačke (i ono što je bilo gore učini ga dolje) i na njih se još sruči grumenje od blata (tvrdo, pečeno blato). Pa jezikom Svoga Poslanika, Allah Uzvišeni je zastrašivao njihovu braću pa je rekao: "I kada pade naredba Naša, Mi prevrnusmo ono što je bilo gore bi dolje i na njih kao kišu grumenje od pečena blata spustismo koje je neprekidno sipalo obilježeno[133] od Gospodara tvoga – a ono nije daleko ni od jednog nasilnika." (Hud, 82, 83).[134]

Dragocjene riječi Ibn Kajjima

Rekao je, Allah mu se smilovao: Rekoše: "I koliko je fitnet razvrata bacio ljude naglavačke u džehennem i učinio da trpe bolnu patnju i na spratovima džehennemskim napojio ih uzavrelom vodom. I koliko je samo uz Allahovu dozvolu ljudi iz pameti i iz vjere izveo kao što se dlaka iz tijesta vadi. Koliko je samo blagodati uklonio, kazni prouzrokovao i koliko je razboritih i jakih učinio poniženim i koliko časnih, uglednih i velikodostojnih ukaljao i učinio ih najgorim bjednicima.

[133] Obilježeno – na svakom kamenu je pisalo ime razvratnika kojeg će uništiti.
[134] Revdatul-Muhibbine, 188-190, skraćena verzija.

Koliko je sramota otkrio, koliko lažnog sjaja uveo iza kojeg je bol uslijedila i koliko je kajanja prouzrokovao. I koliko je samo vatri jada raspirio u kojima su džigerice izgorile. I uništio ugled koji je rob kod Allaha i u srcima dobrih ljudi imao. Koliko je teških stradanja i crnih nesreća u nepravednih presuda i zlobe dušmanina privukao. A pravo je čudo da iza njega ne uslijedi nestanak blagodati, iznenadne kazne, umjesto zdravlja bolest, kucanje nedaća na vrata ili dešavanje velike nesreće. I kad bi blagodati upitao: "Šta vas je odvelo?" i kazne: "Šta vas je dovelo?" i brige i žalost: "Šta vas je privuklo?" i zdravlje: "Šta te udalji i otkloni?" i velu: "Šta te otkri?" i suncu vjere: "Šta te zakloni?" i lice: "Šta te otkri i odnese tvoju svjetlost?" i živote: "Šta te to zagorča?" i samopoštovanje: "Šta te to ponizi i prezirom poslije uvažavanja zamijeni?" uslijedio bi nijemi odgovor koji se podrazumijeva jer bi riječi bile suvišne. I tako mi Allaha ovo su samo neki plodovi Aška (strastvene ljubavi, zaljubljenosti) koje ubiru oni koji tom stazom idu, a kada bi oni samo pameti imali (eno kuća njihovih, puste su zbog nepravde koju su činili, to je zaista pouka narodu koji zna) (En-Neml, 52)."[135]

Tako mi Allaha, ovo je pouka koja se piše tintom od zlata na stranicama srca. I ne samo to, nego se piše i suzama. Kako je samo jasna pouka, kako je lijep govor i kako je rječit savjet, samo da su srca živa.

---

[135] Revdatul-Muhibbine, Ibn Kajjim, str. 186, 187.

Pouka mjesta

Allahova volja i mudrost su htjeli da nam ostanu sela i gradovi Lutovog naroda do današnjih dana, a to je mjesto koje se zove Mrtvo more i ono nam je pouka. Pročuli su se po sramoti koju ne prekriva trag niti noć zaklanja.

– INNE FI ZALIKE LEAJATIN LIL-MUTEVESSIMIN

"To su zaista pouke za one koji posmatraju." El-Hidžr, 75, odnosno to su znakovi za one koji razmišljaju i pomno posmatraju.

Katada je rekao: "One koji pouku uzimaju, odnosno pouka za one koji dolaze poslije njih."

Kaže Uzvišeni: "On je pored puta i sada postoji", El-Hidžr, 76. Ševkani kaže: "Odnosno, sela naroda Lutovog, odnosno pored utrta puta, a to je put koji vodi iz Medine u Šam, i zaista putnik idući ovim putem prolazi pored tih sela.[136]

"To je zaista pouka za one koji vjeruju", El-Hidžr, 77, odnosno: Vjernici iz ovih sela i njihovih ostatka uzimaju pouku. Zato što su vjernici ti koji crpe pouku iz onog što vide od tragova. Tim se potvrđuje da je Allah ostavio njihova mjesta kao pouku i opomenu, pouka za one koji se Allaha boje i opomena zločincima.

I Uzvišeni kaže: "I kada pade naredba Naša, Mi sve prevrnusmo, ono što je bilo gore bi dolje, i na njih kao kišu grumenje od pečena blata spustismo koje je neprekidno sipalo, obilježeno od Gospodara tvoga, a ono nije daleko ni od jednog nasilnika." Hud, 82, 83. Odnosno: I ono nije, odnosno, kamenje, od bilo kojeg

[136] Fethul-Kadir, 3/139.

nasilnika koji zulum čini, daleko. I oni ih zbog svog zuluma zaslužuju. Es-Suddijj je rekao: "Od nasilnika Arapa, oni koji ne budu povjerovali biće njim kažnjeni." Bilježe Ibn Džerir, Ebu Šejh, Ibn Ebi Hatim od Katade da je rekao: "Od nasilnika ovog ummeta."[137]

Ovo je upozorenje svakom razvratniku da će ga Allah uništiti i osvetiti mu se. Medicina je u savremenom dobu ustanovila da razvrat homoseksualizma njegove počinioce pogađa prljavim i neizlječivim bolestima poput side i drugih bolesti. Istinu je rekao Allahov Poslanik, sallallahu alejhi ve sellem: "Nije se pojavio razvrat u jednom narodu kojeg oni objelodane, a da se među njima nije proširila kuga i bolest koje nisu bile prisutne kod njihovih prethodnika."[138]

Islamski propis za one koji čine djela Lutovog naroda

Pošto je homoseksualizam najveći i najružniji grijeh i pošto je njegova pokvarenost od najvećih zlodjela onda bi njegova kazna trebala da bude najveća i na dunjaluku i ahiretu. On je kod Allaha veći grijeh od bluda sa ženama.

Ibn Kajjim, Allah mu se smilovao, je rekao: "Allah, neka je Slavljen i Uzvišen, nije nijedan narod stavio na kušnju ovim velikim grijehom prije Lutovog naroda i kaznio ih je kaznom kojom nikad nikog prije nije kaznio. Kaznio ih je, ne jednom kaznom poput uništenja, prevrtanje kuća na njih, propadanja u zemlju, gađanja kamenjem sa nebesa i

---

[137] Fethul-Kadir, 2/517
[138] Hadis je dobar. Prenose ga Ibn Madže i drugi, već je spomenut.

stavio ih na patnju na kakvu nijedan ummet nije stavio, a to sve zbog veličine pokvarenosti zločina. Zbog kojeg zemlja samo što se ne trese kada se na njoj čini. I meleci samo što ne pobjegnu u najudaljenije stepene nebesa i zemlje onda kada ga vide bojeći se da i njih ne snađe kazna koja se spusti na one koji to rade. I zemlja se u vapaju utječe svom Gospodaru, Slavljenom i Uzvišenom, a brda samo što se sa svojih mjesta ne pomjere."

Od Muhammeda ibn Munkedira se prenosi da je Halid ibn Velid napisao Ebu Bekru Es-Siddiku, radijallahu anhu, da je pronašao čovjeka u jednom djelu grada koji je imao odnos sa muškarcem kao sa ženom. Ebu Bekr je sakupio ashabe Allahova Poslanika, sallallahu alejhi ve sellem, a među njima je bio i hazreti Alija ibn Ebi Talib. Alija je rekao: "Ovaj grijeh nije počinio niko osim jednog naroda i čuli ste šta je Allah sa njima uradio. Smatram da bi ga trebalo spaliti vatrom." Ashabi Allahovog Poslanika, sallallahu alejhi ve sellem, su se s tim složili.[139]

Prenosi se od Ebu Abdullaha ibn Hadža, Allah mu se smilovao, da je rekao: "Kazna za homoseksualizam kod nas je kao kazna za bludnika: sto udarac bičem, ako je neoženjen i kamenovanje ako je oženjen. I navodi se da je kazna za homoseksualizam da se baci sa visoke planine i da se gađa kamenjem kao što je Allah kaznio Lutov narod ovo je stav Ibn Abbasa, radijallahu anhu"[140]

Oni koji zastupaju kamenovanje homoseksualaca od Imam Šafije, Ahmeda i skupine drugih učenjaka kažu: "Homosesksualca treba kamenovati bio oženjen ili ne", a kao dokaz uzimaju hadis: "Koga nađete da radi djelo

---

[139] Prenose ga Ibn Dunja i Bejheki, 8/132. Ukbe je rekao: Ovaj hadis je mursel, a ima i drugu predaju, ali u drugom kazivanju i kaže: treba se kamenovati i spaliti vatrom. Hašijetul-Hukmil-madbuti, str. 81, 82.

[140] El-Hukmul-madbutu, str. 83.

Lutovog naroda ubijte počinioca i onog na kome se čini."[141]

Ebu Hanife smatra da homoseksualca treba baciti sa visoke planine i gađati kamenjem kao što je učinjeno sa narodom Lutovim, dokaz za to su Allahove riječi: "Ono nije daleko ni od jednog nasilnika."

I zbog toga je Islam zatvorio prozore i vrata koja vode činjenju ovog razvrata, npr.:

1. Od Ebu Rejhane, radijallahu anhu, se prenosi da je rekao: "Allahov Poslanik je zabranio da leži čovjek sa čovjekom u zajedničkoj postelji bez odjeće (pregrade) i da leži žena sa ženom u zajedničkoj postelji bez pregrade od odjeće."[142]

U drugoj predaji dolazi riječ: MUKA'AMETUN (sa ajnom ispred mima) umjesto riječi: MUKAMEA'TUN (mim ispred ajna) što znači: MUDADŽE'ATUN – ležanje. Kaže se za muža da je: KEMI'UN, odnosno onaj koji leži sa ženom u postelji: DADŽI'UN. A MUKA'AMETUN (ajn ispred mima) ljubljenje u usta i dolazi od riječi KI'AMUL-BE'IR što znači brnjica (nagubac), za devu zato što mu ono steže gubicu kada se rasrdi da ne ujede. U hadisu je rečeno BI GAJRI ŠI'AR što znači bez prepreke (pregrade) od odjeće.

Iz ovog hadisa je jasno da je Islam zabranio ljudima da se poljube u usta, što se danas često dešava. Isto tako, zabranio je ženama da jedna drugu poljube u usta. Također nije dozvoljeno da dvije žene bude bez odjeće jedan pored druge u postelji. Isto važi i za ljude.

2. U časnom hadisu stoji: "Čovjek ne smije gledati u stidno mjesto drugog čovjeka, i žena ne smije gledati u

---

141 Prenose ga Ebu Davud, Tirmizi i Ibn Madže, 2562. Hadis je hasen.

142 Prenose ga Ahmed, Ebu Davud, Nesai (8/143), Darmi i Begavi u Šerhus-Sunneti.

stidno mjesto druge žene. I ne smiju dva čovjeka ležati pod jednim pokrivačem i ne smiju dvije žene ležati pod jednim pokrivačem."[143]

---

[143] Sahih, prenose ga Muslim, Ahmed 3/63, Tirmizi i Bejheki.

8.

Propast naroda iz Medjena
Kazna koja će stići pokvarenjake

Onima čije su savjesti umrle i svijesti porušene, i koji tuđa prava pljačkaju i na Zemlji nered čine nakon što je red uspostavljen, predstavljam propast naroda koji je strast vodila i koji su se klanjali drvetu umjesto Uzvišenom Allahu. To je narod iz Medjena za pouku i opomenu. Nastanio se narod Šuajbov u Medjenu u Šamu, u blizini sela Lutovog naroda. Klanjali su se Ejku umjesto Allahu.[144]

"Stanovnici Ejke su poslanike lažnim smatrali."

Bili su najgori u ophođenju sa drugim ljudima, zakidali su na vagi, kupovali su sa viškom, a prodavali s manjkom. Pljačkali su imovinu ljudi tako što su zasjede na putevima

---

[144] Ejka je veliko drvo isprepletene krošnje sa puno grana.

postavljali. Allah im je poslao Šuajba.[145] Nadimak mu je bio - govornik poslanika. Pozvao ih je da vjeruju jednoću Allaha Uzvišenog i da ostave ono što čine od loših djela. Kur'an je zabilježio ono što se dešavalo između Šuajba, alejhis-selam, i njegovog naroda. Kaže Uzvišeni:

A Medjenu – njegova brata Šuajba. O narode moj – govorio je on – Allahu se klanjajte, vi drugog boga osim Njega nemate! Dolazi vam jasan dokaz od Gospodara vašeg, zato pravo na litri i kantaru mjerite i ljudima stvari njihove ne zakidajte i red na zemlji ne remetite kad je na njoj uspostavljen red. To je bolje za vas ako vjerujete. I ne postavljajte zasjede na ispravnom putu, prijeteći i od Allahova puta odvraćajući one koji u Njega vjeruju, želeći krivi put. I sjetite da vas je bilo malo i da vas je On umnožio, a pogledajte kako su skončali oni koji su nered pravili. Iako jedni od vas vjeruju u ono što je po meni poslano, a drugi ne vjeruju, pa pričekajte dok nam Allah ne presudi, jer On je sudija najbolji. Glavešine naroda njegova, one koje su bile ohole rekoše: “Ili će te bezuvjetno vjeru našu prihvatiti, ili ćemo mi, o Šuajbe, i tebe i one koji s tobom vjeruju iz grada našeg istjerati.” Zar i protiv naše volje – reče on. Ako bismo vjeru vašu prihvatili nakon što nas je Allah spasio nje, na Allaha bismo laži iznijeli. Mi ne treba da je prihvaćamo, to neće Allah, Gospodar naš, jer Gospodar naš znanjem Svojim sve obuhvaća. U Allaha se uzdamo. Gospodaru naš, ti presudi nama i narodu našem po pravdi. Ti si sudija najpravedniji. A glavešine naroda njegova, oni koji nisu vjerovali rekoše: “Ako pođete sa Šuajbom, bićete sigurno izgubljeni.” (El-E'araf, 85-90)

---

[145] Ispravno je da poslanik Šuajb nije dobri čovjek sa kojim se susreo Musa, a.s., a dokaz za to je veliko vremensko razdoblje između njih dvojice.

A u suri Hud tekao je ovaj dijalog između Šuajba, alejhisselam, i njegova naroda. Kaže Uzvišeni:

I Medjenu brata njihova Šuajba. O narode moj – govorio je on – Allahu se klanjajte, vi drugog boga osim Njega nemate i krivo ni na litri ni na kantaru ne mjerite. Vidim da u obilju živite i bojim se da vas jednog dana ne zadesi kazna pa da svi ne nastradate. O narode moj, pravo mjerite i na litri i na kantaru ne zakidajte ljudima stvari njihove i ne činite zlo po zemlji praveći nered. Bolje vam je ono što Allah ostavlja kao dozvoljeno ako hoćete da budete vjernici. A ja nisam čuvar vaš. O Šuajbe – govorili su oni – da li vjera tvoja traži od tebe da napustimo ono čemu su se preci naši klanjali ili da ne postupamo sa imanjima našim onako kako nam je volja? E baš si pametan i razuman. O narode moj – govorio je on – shvatite da je meni jasno ko je Gospodar moj i da mi je On dao svega u obilju. Ja ne želim da činim ono što vama zabranjujem – jedino želim da učinim dobro koliko mogu, a uspjeh moj zavisi samo od Allaha, u Njega se uzdam i Njemu se obraćam. O narode moj, neka vas neslaganje sa mnom nikako ne dovede do toga da vas zadesi ono što je zadesilo Nuhov narod ili Hudov narod ili Salihov narod. A i Lutov narod nije mnogo prije vas živio. I tražite oprost od Gospodara svog i onda Mu se pokajte – Gospodar moj je uistinu samilostan i pun ljubavi. O Šuajbe – rekoše oni – mi ne razumijemo mnogo toga što ti govoriš, a vidimo da si ti među nama jadan, da nije roda tvoga, mi bismo te kamenovali, ti nisi nama drag. O narode moj – reče on – zar vam je rod moj draži od Allaha koga sasvim odbacujete? Gospodar moj dobro zna ono što vi radite. O narode moj, činite sve što možete, a činiću i ja. Vi ćete sigurno saznati koga će kazna stići koja će ga osramotiti i ko je lažac. Pa čekajte i ja ću s vama čekati. (Hud, 84-93)

Riječi Uzvišenog INNI ERAKUM BIHAJRIN - vidim da u obilju živite, odnosno u bogatstvu i obilnoj opsrkbi i ne mjenjate Allahovu blagodat prema vama nepokoravajući Mu se i škodeći robovima njegovim. I ova blagodat vas čini neovisnim od nepravednog uzimanja imetka ljudi.

Allahove riječi BEKIJJETULLAHI HAJRUN LEKUM – bolje vam je ono što Allah ostavlja kao dozvoljeno, odnosno ono što vam ostavlja od dozvoljenog nakon pravednog ispunjenja prava je bolje i veća blagodat od onog što sebi ostavljate od zakidanja i nepravednog mjerenja i škrtarenja i nepravde na zemlji.

Nastavio je Šuajb da ih podsjeća na Allahove blagodati i nimete i da ih upozorava na Njegovu jaku moć i snagu. Ali oni su se od njega udaljili, izbjegavali i ismijavali ga, i ne samo to, nego požurivali Allahovu kaznu sa neobičnom upornošću u činjenju grijeha, pljačkanjem imovine i zakidanja u mjerenju. Uzvišeni Allah je rekao o narodu Šuajbovom:

A glavešine naroda njegova, one koje nisu vjerovale rekoše: Ako pođete za Šuajbom, bićete sigurno izgubljeni. (El-E'araf, 90)

A na drugom mjestu stoji da su rekli:

Rekoše oni: “Nama je svejedno savjetovao ti ili ne bio savjetnik, ovako su i narodi davnašnji vjerovali i mi nećemo biti mučeni.” (Eš-Šuara', 136-138)

Ovdje počinje Allahova osveta

Allah im je uskratio zrak sedam dana i oni pobjegoše iz svojih kuća i odoše da pomoć traže od svog boga Ejke i da se sklone u njegovom hladu. Allah im posla oblak koji im hlad napravi i pomisliše da nosi dobro (kao što je Allah učinio sa narodom Saliha, alejhis-selam). Oblak im se približi i pomisliše da je kiša blizu, kad iznenada sa nebesa stiže krik, i zemlja se potrese, a oblak na njih spusti vatru i varnice. Kao što je Uzvišeni rekao:

"I oni su nastavili da ga u laž utjeruju, pa ih je stigla kazna iz oblaka, a to je bila kazna strašnog dana." (Eš-Šuara', 189)

"I oni osvanuše u zemlji svojoj mrtvi, nepomični." (El-E'araf, 91)

Umrli su prestrašeni i spaljeni sjedeći na svojim koljenima.

Kaže Ibn Kesir: "Allah je na njih spustio razne oblike kazni, iskušenja i patnji zbog njihovih ružnih osobina. Allah je dao da ih zadesi žestok potres koji je umirio pokrete, i krik koji je utrnuo glasove, i oblak u kojem je na njih sa svih strana varnice vatre poslao."[146]

Jasno je da je Allah oblak nad njim postavio kao što je to spomenuto u suri Eš-Šuara', zatim je dao da ih zadesi potres koji je tlo ispod nogu njihovih uzdrmao kao što stoji u suri El-E'araf: "I zadesi ih potom strašan potres i oni osvanuše u zemlji svojoj mrtvi, nepomični." Zatim je poslao krik koji je glasove utihnuo kao što Allah, neka je Slavljen i Uzvišen, kaže: "a one koji su zlo činili pogodio

---

[146] Kisasul-enbija'i od Ibn Kesira.

je užasan glas i oni su u zemlji svojoj mrtvi, nepomični osvanuli." (Hud, 94) Ovo je opomena za svakog prevaranta koji je svoju savijest prodao nakon što je vjeru prodao. I spomenućemo na kraju govora o ovom narodu što varaju i izdaja učine sa onim koji to rade dokle varanje i izdaja dovedu one koji se njima bave. Možda se savjesti probude iz drijemeža i vrate u Allahovo okrilje i čvrsto ubjede da se Allahu ništa ne može sakriti i da trun na nebesima i na zemlji ne izmiče Njegovom znanju i da je Allah, neka je Slavljen, u zasjedi svakom odstupniku. Uzvišeni kaže: "Oni koji su smatrali Šuajba lašcem kao da nikad nisu u njoj ni bili, oni koji su smatrali Šuajba lašcem oni su nastradali." (El-E'araf, 92)

I Uzvišeni kaže: "Kao da na njoj nikad nisu ni postojali. Daleko bio Medjen i Semud." (Hud, 95)

Allahove riječi KEEN LEM JAGNEV FIHA – kao da na njoj nikad nisu ni postojali, odnosno kao da na njoj nisu nikad ni živjeli.

I nakon što ih ovo zadesi prođe pored njih Šuajb, alejhis-selam, i kad ih vidje reče im prijekorno: "O narode moj, prenio sam vam poslanice Gospodara svog i savjetovao vas, pa zašto da tugujem za narodom nevjerničkim." (El-E'araf, 93)

Ibn Kesir kaže: "Obavio sam ono zbog čega sam bio poslan i ne žalim vas jer niste povjerovali u ono sa čim sam došao."[147]

---

[147] Tefsir Ibn Kesir, 2/372.

Upozorenje od varanja i poticanje skromnosti i zadovoljstva

1. Uzvišeni je rekao: VEJLUN LIL MUTAFFIFIN – Teško onima koji pri mjerenju zakidaju, odnosno onima koji oštećuju ljude i kradu njihova prava pri mjerenju na litri i kantaru.

Allahove riječi ELLEZINE IZEKTALU ALENNASI JESTEVFUN – koji punu mjeru uzimaju kad od drugih kupuju, odnosno svoja prava upotpunjuju.

Allahove riječi VE IZA KALUHUM EV VEZENUHUM JUHSIRUN – a kad drugima mjere na litra ili na kantar zakidaju, odnosno na vagi umanjuju.

ELA JEZUNNU ULAIKE ENNEHUM MEB'USUN – kako ne pomisle da će oživljeni biti. Zeddžadž kaže: "To znači, da oni misle da će biti proživljeni ne bi zakidali na litri i kantaru."

LI JEVMIN AZIM – na Dan veliki, odnosno na Sudnji dan.

JEVME JEKUMUN-NASU LIRABBIL-ALEMIN – na dan kada će se ljudi zbog Gospodara svjetova dići, odnosno iz svojih grobova da polože račune.

2. Kaže Nafi' (Nafi' sluga Ibn Omera): "Ibn Omer je prošao pored prodavača govoreći: Boj se Allaha i pravo mjeri na litri i kantaru jer zaista će oni koji pri mjerenju zakidaju biti zaustavljeni sve dok im znoj do polovine ušiju ne dopre. Isto tako i trgovac koji stegne ruku u laktu u vrijeme prodaje, a olabavi je u vrijeme kupovine."

3. Neke Selefije su govorile: "Teško onom ko džennet, čije je prostranstvo nebesa i zemlja, proda za zrno koje je

manjak i teško onom ko kupi Vejl (ime doline u džehennemu) za zrno koje uzme kao višak."[148]

Neki su bili strogi u ovom. Govorio je Ibn Abdus-Selam da je krađa jednog zrna – veliki grijeh, i imami su se s tim saglasili konsenzusom.[149]

I ne gledaj brate čitaoče u sićušnost zrna i neznatnost njegove težine i ništavnu cijenu nego pogledaj u pokvareno srce koje je pokrenulo njegovog vlasnika da ga ukrade jer ovo znači podcjenjivanje Allahova nadzora nad robom. Utječemo se Allahu od toga. I zbog toga je Bilal ibn Sa'd rekao: "Ne gledaj u sićušnost grijeha, nego gledaj u veličinu Onog kome si bio nepokoran." I u vjerodostojnom hadisu stoji: "Ko nas vara nije od nas."

4. Prenosi se od Fedale ibn Ubejda da je rekao: Rekao je Allahov Poslanik, sallallahu alejhi ve sellem: "Uspio je onaj koji je upućen u Islam, a život mu bude skroman i on bude zadovoljan."[150]

I jedenje prašine bolje je od jedenja harama i pljačkanja ljudi pa je čak i jedenje halal hrane bolje od dobrovoljnog namaza i posta. Ibrahim ibn Edhem je rekao: "Jedi halal hranu i nije ti grijeh da dobrovoljno (nafilu) ne klanjaš i postiš"[151]

---

[148] Ove predaje su uzete iz knjige El-Kebair, 276, 277.
[149] Ez-Zevadžir od Ibn Hadžera, 1/246.
[150] Sahih, prenose ga Hakim i Taberani. Pogledaj u Es-Silsiletus-Sahihatu pod brojem 1506.
[151] Er-Risaletul-Kušejrijetu, str. 8.

9.

Faraon – bog koji se utopio

Brate čitaoče!

Ovo je još jedan primjer tiranina (silnika) koji su nepravedno zagospodarili robovima i uzdizali se iznad Velikog Gospodara. I dođite da vidimo propast nasilnika i da se uvjerimo kako glupost može čovjeka da odvede u provaliju.

"To je pouka za onog koji se bude Allaha bojao." (En-Naziat, 26)

Faraon je bilo vladar Egipta. Oholost ga je dovela dotle da je pozvao ljude da mu se, umjesto Allahu, klanjaju. Uzvišeni kaže: "I sabrao je i povikao: Ja sam gospodar vaš najveći, on je rekao." (En-Naziat, 23-24)

Imam Es-Suddijj[152] prenosi od Ibn Abbasa i drugih ashaba da je faraon vidio u snu vatru koja je došla iz Kudsa, zatim obuhvatila kuće u Egiptu i spalila ih, spalila Kopte, a ostavila Israelićane. Potom je pozvao proricatelje i tumače snova i oni mu rekoše: "Kod Israelićana će se roditi dječak koji će ti oduzeti vlast, potući tvoje carstvo, izvesti tebe i tvoj narod iz zemlje i zamijeniti tvoju vjeru. Približilo ti se vrijeme u kojem će se roditi."[153]

Faraon je naredio babicama[154] da ga obavjeste o svim ženama koje su trudne i koje su se porodile. Ako je bilo muško, ubijeno je. Autor Keššafa i Kurtubi kažu: "Faraon je tražeći Musa-a zaklao devedeset hiljada djece." Musaova majka (koja se zvala Jukabid) zanijela je Musa-a. Ibn Kesir kaže: "Na njoj se nisu pokazivali znakovi trudnoće."[155] Kada joj porođajni bolovi dođoše, približi se jednoj babici koja ju je voljela i obavjesti je. Pomogla joj je sve dok se nije porodila. Babica je ugledala kolut svjetlosti na Musaovom licu i rekla joj: "Čuvaj ga od očiju ljudi faraonovih."

Uzvišeni Allah je učinio da ga svi vole i ko god bi ga vidio – zavolio bi ga. Kaže Uzvišeni: "I Ja sam učinio da te svako voli i da rasteš pod okom Mojim." (Ta-Ha, 39)

Tako je Allah sproveo Svoju odredbu. "A Allah čini šta hoće, ali većina ljudi ne zna." (Jusuf, 21)

Upozorenje ne mijenja ono što je već određeno (kader). Allah je spasio Musa-a, alejhis-selam, da bi ispunio ono što se moralo dogoditi. Allah je Musaovoj majci dao

---

[152] On je Ismail ibn Abdur-Rahman Es-Suddijj iz Kufe i nadimak mu je Suduk. El-Israilijatu vel-mevduatu fi kutubit-tefsiri od doktora Muhammeda Ebu Šebbe, str. 152.

[153] Tefsirul-Kurtubi (Kasas 4).

[154] Babice – žene koje porađaju djecu.

[155] Kisasul-Enbija'i, str. 242.

nadahnuće: "I mi nadahnusmo Musaovu majku: Doji ga, a kad se uplašiš za njegov život, baci ga u rijeku i ne strahuj i ne tuguj. Mi ćemo ti ga doista vratiti i poslanikom ga učiniti." (El-Kasas, 7)

Izgleda da je kuća Musaove majke gledala na Nil. Napravila je Musau zatvoren sanduk, stavila ga u njega i bacila ga u Nil. A sanduk je zavezala užetom za jedno drvo. S vremena na vrijeme bi ga uzimala iz sanduka, dojila ga i zatim ponovo vraćala u sanduk. Jedanput ga je podojila i vratila ga u sanduk, ali je zaboravila da ga zaveže. Krenuo je sanduk presjecajući valove Nila. Božija odredba ga je odvela do dvorca faraonovog. Vidjele su ga neke robinje iz faraonovog dvorca, uzele sanduk, ali su se bojale da ga otvore, pa su ga odnijele gospođi Asiji bint Mezalim, ženi faraonovoj. Uzela je sanduk, otvorila ga i u njemu vidjela Musa-a i odmah ga je zavoljela. Odnijela ga je faraonu i rekla mu: "On će biti radost i meni i tebi. Ne ubijte ga, možda će nam od koristi biti, a možemo ga i posiniti."

"A oni ništa ne predosjetiše." (Kasas, 9)

Volja Uzvišenog Allaha je htjela da se Musa odgaja u dvorcu faraona, a faraon je tražio neprijatelja van dvorca. Uzvišeni kaže: "I nađoše ga faraonovi ljudi da im postane dušmanin i jad – zaista su faraon i Hamam i vojske njihove uvijek griješile." (Kasas, 8). Musaova majka je saznala da je njen sin stigao do faraonovog dvorca, izgubila je pamet i umalo da se oprosti od sebe i sina. Kaže Uzvišeni: "I srce Musaove majke ostade prazno, umalo ga ne prokaza, da Mi srce njeno nismo učvrstili i vjernicom je učinili." (Kasas, 10)

Asija je ponudila Musa-a mnogim dojiljama, ali je on odbio da uzme u usta grudi od ijedne. Allah mu je zabranio dojilje kako bi se vratio majci i da samo iz njenih

grudi doji i kako bi se njeno srce smirilo. I zaista, njegova majka ode do faraonovog dvorca. I on prihvati da doji iz majčinih grudi. Potom ju je Asija zamolila da kod nje boravi kako bi ga mogla dojiti. Ona je odbi i reče: "Ja imam muža i djecu, ali ako mi dopustiš da ga dojim u svojoj kući ja ću to učiniti." Faraonova žena joj je to dopustila i opskrbila je hranom i odjećom. Musaova majka se vratila zadovoljna jer joj je Allah strah zamjenio sigurnošću i podario joj snagu, ugled i trajnu opskrbu. Zbog toga se kaže u hadisu: "Primjer onog koji radi i koji od svog rada nada dobru je kao primjer Musaove majke koja doji svoje dijete i za to uzima nagradu."[156]

Nakon što se dojenje upotpunilo Musa se vratio u faraonov dvorac da u njemu živi. Kao da Uzvišeni Allah kaže faraonu: "Neće se odgajati osim u tvojoj kući i u tvojoj postelji i neće se hraniti osim tvojom hranom i pićem u tvom domu i ti si taj koji će ga posvojiti i odgajati ga. Zatim će uništenje tvoje biti rukama njegovim. I da znaš da ti ne znaš tajnu i da si uistinu bog znao bi tajne. Zar postoji bog neznalica?" Kada je Musa, alejhis-selam, odrastao i saznao kako je njegov narod izložen poniženju, nepravdi i ubijanju, počeo je da osjeća neprijateljstvo prema faraonu i njegovom narodu. I postade utočište svakom kome je nepravda učinjena. Uzvišeni Allah ga opskrbi i obdari ga velikim znanjem i tjelesnom snagom. I zbi se ono što se zbi. Priča o Musaovom ubistvu čovjeka koji se posvađao sa čovjekom iz naroda Izraelićana, kao što o tome govori Kur'an u suri El-Kasas. Kao rezultat ovog djela Musa napusti Egipat i uputi se u Medjen. I tamo se također zbi ono što se zbi. Priča o dvije Šuajbove kćeri i Gumanu. Ovaj događaj je imao par koristi. Sreo se sa Šuajbom dobrim čovjekom koji ga je oženio sa jednom

[156] Tefsir Ibn Kesir, 3/610.

od svojih kćeri pod uslovom da ga služi osam ili deset godina. Musa je upotpunio deset godina i zatim se iz Medjena vratio u Egipat. Kada je naišao pored brda Tur (Sinaj), tamo je Uzvišeni Allah sa njim razgovarao i tamo mu poslanica bi objavljena.[157] Uzvišeni Allah mu naredi da ode Faraonu zajedno sa bratom Harunom – to je bila Musaova molba. (I podaj mi za pomoćnika iz porodice moje Haruna, brata mog, osnaži me njime i učini drugom u zadatku mom) (Ta-Ha, 29-32). Allah ga je pomogao i sa dvije mu'džize (čuda): rukom i štapom. Uzvišeni kaže: "A šta ti je to u desnoj ruci o Musa? Ovo je moj štap – odgovori on – kojim se poštapam i kojim lišće ovcama svojim skidam, a služi mi i za druge potrebe. Baci ga, o Musa – reče On. I on ga baci kad on zmija koja mili. Uzmi je i ne boj se – reče On. Mi ćemo je vratiti u ono što je bila prije. I uvuci ruku pod pazuho svoje, ruka će se pojaviti bijela, ali ne bolesna i eto, znamenje drugo, da ti pokažemo neka od Naših velikih čuda." (Ta-Ha, 17-23)

Ibn Abbas o štapu kao mu'džizi kaže: "Pretvorio se u zmiju mužjaka koja guta veliko kamenje i drveće i kada ju je vidio da guta sve prepao se i pobjegao. Uzvišeni ga zovnu: (Priđi i ne boj se). Navodi se da mu je Allah naredio da stavi ruku između njenih čeljusti i da je uhvati. I on to učini, kad ona njegov štap u ruci. Zatim je Uzvišeni rekao njima dvojici (Musau i Harunu): (Idite faraonu on se doista osilio, pa mu blagim riječima govorite ne bi li razmislio ili se pobojao. Gospodaru naš, rekoše oni, bojimo se da nas odmah na muke ne stavi ili da svaku mjeru zla ne prekorači. Ne bojte se – reče On – Ja sam s vama, Ja sve čujem i vidim.) (Ta-Ha, 43-46)"

---

[157] To sam podrobno objasnio u knjizi Kisasul-Kur'an, da mi Allah pomogne da je upotpunim.

Razmislite o riječima Uzvišenog "Pa mu blagim riječima govorite". U njima je pouka za svakog daiju (misionara). Koju god stvar nježnost dohvati, okiti ga. Zbog toga bi Jezid Er-Rekaši, Allah mu se smilovao, kada bi čitao ove Allahove riječi uobičavao da kaže:

O ti što stekneš ljubav neprijatelja tvog
Pa kako ćeš tek prijatelja i zaštitnika Svog.

Musa i Harun, Allah im se smilovao, otišli su u faraonov dvorac i pozvali ga i on im je izašao. Musa mu je rekao: "Mi smo poslanici Gospodara tvoga, pusti sinove Israilove da idu s nama, i nemoj ih mučiti! Donijeli smo ti dokaz od Gospodara tvog, a nek živi u miru onaj koji pravi put slijedi. Nama se objavljuje da će sigurno stići kazna onoga koji ne povjeruje i glavu okrene." (Ta-Ha, 49).

Faraon im je odgovorio riječima: "Pa ko je gospodar naš, o Musa – upita faraon." (Ta-Ha, 49) A Musa mu reče: "Gospodar naš je onaj koji je svemu onom što je stvorio dao ono što je potrebno, zatim ga, kako da se time koristi, nadahnuo." (Ta-Ha, 50) I faraon reče: "A šta je sa narodima davnašnjim – upita on." (Ta-Ha, 51)

Značenje faraonovih riječi "A šta je s narodima davnašnjim" jeste: "O Musa, oni nisu vjerovali u tvog gospodara u čije ime pozivaš nego su obožavali kipove i slične stvari." A značenje riječi EL-BALU, jeste stanje i slučaj, odnosno kakvo je stanje i kakav je njihov slučaj.[158]

A Musa mu odgovori: "O njima zna Gospodar moj, u Knjizi je, Gospodaru mome nije ništa skriveno; On ništa ne zaboravlja." (Ta-Ha, 52)

[158] Fethul-Kadir, 3/369.

A na drugom mjestu, u suri Eš-Šuara se spominje da je Musau kada je otišao faraonu, faraon rekao: "Zar te među nama nismo gojili dok si dijete bio i zar među nama tolike godine života svoga nisi proveo, i uradio si zlodjelo koje si uradio i još si nezahvalnik."

Nakon dijaloga koji se desio između njih dvojice i kojeg je časna sura zabilježila i nakon što je Musa dokazima ušutkao faraona, faraon je rekao: "Ako budeš kao boga nekog drugog osim mene priznavao, sigurno ću te u tamnicu baciti." (Eš-Šuara', 29). A Musa ga upita: "Zar i onda kad ti budem dokaz dao." (Eš-Šuara', 30). Faraon reče: "Pa daj ga ako istinu govoriš. I Musa baci štap svoj, kad on zmija prava, onda izvadi ruku iz njedara kad ono onima koji su gledali bijela." (Eš-Šuara', 31-33).

Kada mu je Musa pokazao mu'džizu štapa i ruke, i kad je faraon ugledao ispred sebe ogromnu zmiju nije se suzdržao nego je pobjegao. Kada se smirio i dušu povratio rekao je: "Ovaj je zaista vješt čarobnjak." Ovo je učinio samo da bi vas iz zemlje vaše izveo, rekao je ovo narodu svom i od njih zatražio savjet: Pa šta savjetujete? I uputiše ga da skupi čarobnjake u određeni dan. Faraon posla po čarobnjake i dođe osamdeset hiljada čarobnjaka (navodi se šezdeset hiljada čarobnjaka, a navodi se i drugi broj). Allah najbolje zna.

Suočenje sa čarobnjacima

Dođoše čarobnjaci sa svojim užadima i štapovima i rekoše faraonu: "Da li će nama doista pripasti nagrada ako mi budemo pobjednici. Hoće – odgovori on – i bićete tada

sigurno meni najbliži." (Eš-Šuara', 41, 42). I kad ih Musa vidje, a bilo je to na dan njihova praznika: "Reče im Musa: Teško vama, ne iznosite laži o Allahu, pa da vas On kaznom uništi, a sigurno neće uspjeti onaj koji laži iznosi." (Ta-Ha, 61). I poslije toga rekoše: "Rekoše oni: O Musa, hoćeš li ti ili ćemo mi najprije baciti. Bacite vi – reče on – i odjednom mu se pričini da se konopi njihovi i štapovi njihovi, zbog vradžbine njihove, kreću. I Musa osjeti u sebi zebnju. Ne boj se – rekosmo Mi – ti ćeš doista pobijediti. Samo baci to što ti je u desnoj ruci, progutaće ono što su oni napravili, jer je ono što su oni napravili samo varka čarobnjaka, a čarobnjak neće, ma gdje došao, uspjeti." (Ta-Ha, 65-69). I kada je Musa bacio svoj štap, kad on proguta sve njihove konope i štapove. Navodi se da je slijepac tada stajao u masi i da je upitao one oko sebe: "Je li se pokazalo nešto u stomaku Musaove zmije?" I kad mu odgovoriše da nije, odmah je povjerovao. Kad čarobnjaci to vidješe i kad se uvjeriše da Musa nije čarobnjak i da ono što je on uradio nije magija nego da je to mu'džiza od Allaha Uzvišenog: "čarobnjaci se onda na tle baciše i rekoše: Mi vjerujemo u Gospodara svijetova, Gospodara Musaova i Harunova." (Eš-Šuara', 46-48).

Kaže Ibn Abbas: "Kad sedždu učiniše Allah im pokaza njihovo mjesto u džennetu."

Kad to faraon vidje reče im: "Zar mu povjerovaste prije dopuštenja moga?" (Eš-Šuara', 49).

Zar je za vjeru u Allaha potrebna dozvola od ljudi, neznalico jedna!!!

Zatim faraon reče: "On je vaš učitelj, on vas je čarobnjaštvu naučio." (Eš-Šuara', 49), odnosno misleći na Musaa, da ih je on čarobnjaštvu naučio i da su se oni zajedno o tome dogovorili. Zatim im je zaprijetio da će ih razapeti i pobiti. Rekao je: "A vi ćete zapamtiti,

poodsjecaću ruke i noge vaše unakrst i sve ću vas porazapinjati." (Eš-Šuara', 49). Čarobnjaci odgovoriše: "Ništa strašno – rekoše oni – mi ćemo se Gospodaru svome vratiti. Mi se nadamo da će nam Gospodar naš grijehe oprostiti, zato što smo prvi vjernici." (Eš-Šuara', 50-51).

I kada ustrajaše u svom vjerovanju faraon poče izvršavati ono što je obećao: ubijanje, razapinjanje, sječenje ruku i nogu. Rekao je Ibn Abbas: "Osvanuli su kao griješni čarobnjaci, a zamrkli kao odani šehidi."

Ovaj tiranin bio je prvi koji je razapeo (na križ). El-Bejdavi je rekao: "Bilo ih je osamdeset ili sedamdeset hiljada (odnosno broj čarobnjaka koje je ubio).

Haman gradi toranj

Faraon se naduo od oholosti i pozvao svog vezira Hamana i naredio mu da sagradi toranj. Zašto? Da onaj ko se na njega popenje dospije do Musaovog Boga. Rekao je: "Ja ne znam da vi imate drugog boga osim mene." (El-Kasas, 38). Uzvišeni kaže: "O Hamane – reče faraon – sagradi mi jedan toranj ne bi li stigao do staza, staza nebeskih, ne bi li se popeo do Musaovog Boga, a ja smatram da je on zaista lažac. I eto tako su se faraonu njegova ružna djela učinila lijepim. I on je bio odvraćen od pravog puta, a lukavstvo faraonovo se završilo na njegovu štetu." (Gafir, 36, 37).

Autor tefsira El-Keššaf i drugi prenose da se faraon popeo na ovaj toranj i bacio strijelu prema nebu. Allah htjede da ga iskuša i vrati se šiljak strijele obojen krvlju. Te reče:

Ubio sam Boga Musaovog. Osta Musa bez Boga da mu se klanja.

Kaže Uzvišeni: "I eto tako su se faraonu njegova ružna djela učinila lijepim i on je bio odvraćen od pravog puta, a lukavstvo faraonovo se završilo na njegovu štetu." Sišao je, a njegova oholost i uobraženost se još više povećala. Sakupio je narod svoj i rekao: "O narode moj, zar meni ne pripada carstvo u Misiru (Egipat) i ovi rukavci rijeke koji ispred mene teku, shvaćate li? I zar nisam ja bolji od ovoga bijednika koji jedva da umije da govori? Zašto mu nisu stavljene narukvice od zlata, ili zašto zajedno s njim nisu došli meleki? I on zavede narod svoj, pa mu se pokori, oni su doista bili narod griješni." (Ez-Zuhruf, 51-54). A u suri En-Nazi'at Uzvišeni kaže, prenoseći njegove riječi: "I sabrao je, pozvao i rekao: Ja sam gospodar vaš najveći." (En-Nazi'at, 23-24).

Priča o frizerki faraonove kćerke

Kada se vjera u Uzvišenog duboko u srcu usadi, čovjek se pretvara u grubu stijenu od koju se sve snage zla i nevjerstva razbiju. I čovjek uživa u patnji kako bi postigao zadovoljstvo Njegovog Stvoritelja Uzvišenog i Silnog. Vjernik postaje kao livena šipka od zlata kojoj plamen vatre samo još više uvećava blistavost i sjaj. Ova priča ukazuje na nepokolebljivost vjernika. Koliko nam je samo potrebno u vrijeme kada su pravednici pogeli svoje glave, a nepravedni podigli svoje oružje. Od Ibn Abbasa, radijallahu anhuma, se prenosi da je rekao: Rekao je Allahov Poslanik, sallallahu alejhi ve sellem: "Kada sam

bio na Israu osjetih miris koji prođe pored mene i rekoh: Kakav je ovo miris? Reče (odnosno Džibril): Frizerke kćerke faraonove i njene djece. Ispao joj je češalj iz ruke (tj. češljajući kosu faraonove kćerke) i ona reče: U ime Allaha. A faraonova kćerka upita: Mog oca? Reče: Mog Gospodara, tvog Gospodara i Gospodara tvog oca. I ona je upita: Pa zar imaš Gospodara pored mog oca? Reče joj: Da, moj Gospodar i tvoj Gospodar je Allah, dželle šanuhu" Poslanik kaže: "Naredio je da se donese kazan od bakra. Kada se zagrijao, naredio je da se u njega baci. Rekla je: Imam molbu kod tebe (Ispuni mi molbu). Reče: Koja je? Rekla je: Sakupi moje kosti i kosti moje djece na jedno mjesto. Reče: Kako hoćeš, pošto sam ti dužan." Poslanik kaže: "Naredio im je da ih bacaju jedno po jedno dok nisu došli do dojenčeta. Reklo je: Majko skoči i ne oklijevaj, ti si na istini." Zatim je rekao Poslanik, sallallahu alejhi ve sellem: Četvorica su progovorila u kolijevci kao djeca: ovaj, Jusufov svjedok, prijatelj Džurejdžov i Isa sin Merjemin, alejhis-selam"[159]

Ovo je još jedan zločin od zločina faraonovih koji se dodaje prošlim.

---

[159] Prenosi ga Bejheki u djelu Delailun-nubuvveti, 2/121. Ibn Kesir kaže: "Lanac prenosilaca mu je u redu, ali nisu ga naveli." (Tefsir Ibn Kesir, 3/26). Meddži Fethi Sejjid kaže da je hadis Sahih. Navodi ga Ahmed 1/309, 310; Taberi, El-Bezzar i Ibn Hibban 2892 i 2893 u Sahihun min kisasin-Nebijj 3/5, 6.

Mučenje uvažene Asije kćerke, Mezahimove

Ovo je jedinstven primjer od primjera izdržljivosti protiv laži u kojem učestvuje žena da bi nam dala pouku kako je lijepa ustrajnost u principu. I Allah joj uzdiže vječni orden i kraj sure Et-Tahrim bi objavljen kako bi ovjekovječio uspomenu na nju sve do Sudnjeg dana.

Prenosi se od Kasima ibn Ebi Nibne da je rekao: Žena faraonova je upitala: "Ko pobjedi?" I bi rečeno: "Gospodar Musaov i Harunov." I ona reče: "Vjerujem u Gospodara Musaova i Harunova." Faraon posla po nju i reče: "Pogledajte najveći kamen koji nađete i ako ostane pri svom stavu bacite ga na nju, a ako odustane od svog stava onda je moja žena." Kad je dovedoše podiže pogled prema nebu i ugleda svoju kuću u Džennetu i osta pri stavu svom i duša joj izađe. Kamen bi bačen na tijelo bez duše.

U drugim predajama stoji: "Faraonova žena bi paćena na suncu. I kada bi od nje odlazio (faraon) meleki bi joj hlad pravili svojim krilima, te bi gledala svoje mjesto u Džennetu."[160]

Katade je rekao: "Faraon je bio najdrskiji stanovnik na Zemlji i najbezbožniji, tako mi Allaha njegovoj ženi štetu nije nanijelo nevjerstvo njenog muža kada se pokorila svom Gospodaru. Da znate da je Allah Uzvišeni pravedan sudac i da svako samo za svoje grijehe odgovara."[161]

A u drugim predajama stoji da joj je faraon zabio kolce i stegao ruke i noge. I Asija zamoli svog Gospodara i reče: "Gospodaru, sagradi mi kod Sebe kuću u Džennetu."

[160] Tefsir Ibn Kesir, 4/615
[161] Ibid

(Tahrim, 11). I to se desi onda kada je faraon kod nje bio prisutan. Ona se nasmija kada vidje svoju kuću u Džennetu, a faraon reče: "Zar se ne čudite njenom ludilu, mi je mučimo, a ona se smije." Allah joj uze dušu u Džennet, Allah bio zadovoljan njome.[162]

Njene zasluge – Uzvišeni Allah joj se smilovao

1. Uzvišeni Allah kaže: "A onima koji vjeruju, Allah kao pouku navodi ženu faraonovu, kad je rekla: Gospodaru, sagradi mi kod Sebe kuću u Džennetu i spasi me od faraona i mučenja njegova i izbavi me od naroda nevjerničkog." (Et-Tahrim, 11)

Učenjaci rekoše: "Izabrala je komšiju prije kuće."

2. Prenosi se od Ebu Musa El-Ešarija, radijallahu anhu, da je rekao: Rekao je Allahov Poslanik, sallallahu alejhi ve sellem: "Mnogo ljudi je bilo savršeno, a od žena bile su savršene samo: Asija – faraonova žena, Merjem – kćerka Imranova i Hatidža – kćerka Huvejlidova. A Aiša je bilja od ostalih žena kao što je popara (šerir) bolja od ostalih jela.[163]

[162] Ibid.

[163] Hadis je sahih, prenose ga Buharija 7/193, Muslim 7/132; Popara je sa mesom i mesnom juhom.

Iskušenje nesrećama nakon blagostanja

Faraon i njegov narod objavili su rat Musau i njegovom narodu, kao što to Kur'an opisuje. Kaže Uzvišeni: "A glavešine naroda faraonova rekoše: Zar ćeš ostaviti Musaa i narod da nered u zemlji prave i da tebe i božanstva tvoja napuste. On reče: Ubijaćemo mušku djecu njihovu, a žensku ćemo im ostavljati u životu, mi uistinu vladamo njima." (El-E'araf, 127).

Izraelićani se prepadoše i požališe Musau. Te im on reče: "Musa reče narodu svome: Molite Allaha da vam pomogne i budite strpljivi, zemlja je Allahova, On je daje u naslijeđe kome On hoće od robova Svojih, a lijep ishod će biti za one koji se budu Allaha bojali. Zlostavljani smo – rekoše oni – prije nego si nam došao, a i nakon što si nam došao. A Musa reče: Gospodar vaš će neprijatelja vašeg uništiti, a vas nasljednicima na Zemlji učiniti da bi vidio kako ćete postupati." (El-E'araf, 129).

Musa i Harun uputiše dovu svom Gospodaru i zamoliše ga da faraon i narod njegov nikad ne povjeruju. "I Musa reče: Gospodaru naš, Ti si dao faraonu i glavešinama njegovim bogatstva da u raksoši žive na ovom svijetu, pa oni Gospodaru moj zavode s puta Tvoga! Gospodaru naš, uništi bogatstva njihova i zapečati srca njihova, pa neka ne vjeruju dok ne dožive patnju nesnosnu." (Junus, 88).

Uzvišeni Allah reče: "Uslišana je molba vaša – a vas dvojica na pravom putu ostanite i nikako se za neznalicama ne povodite." (Junus, 89).

I otpoče kazna bezbožnika

Uzvišeni kaže: "I Mi smo faraonov narod gladnim godinama i nerodicom kaznili, da bi se opomenuli." (El-E'araf, 130).

A pod – ES-SININE – godine, podrazumijeva se žestoka glad. U sahih hadisu stoji da se Poslanik, sallallahu alejhi ve sellem, utjecao Allahu od gladi: "Utječem Ti se od gladi, ružna li je vika (galama)."

NAKSIN MINES-SEMERATI – nerodica, odnosno blagoslov je podignut i drveće je prestalo davati plodove. Kaže Ka'b: "Palma bi nosila samo jedan plod."

Allah je na njih spustio dva iskušenja: žestoku glad i oskudnu opskrbu. U nekim predajama stoji da kada se Allah rasrdi na jedan narod zovne melek između nebesa i zemlje: "O blagoslovu, uzdigni se, o želucu proširi se, o dušo ne zasiti se." Zatim uslijede iskušenja jedno iza drugog.

Uzvišeni kaže: "Zato smo na njih slali i poplave i skakavce i krpelje i žabe i krv – sve jasna znamenja, ali su se oni oholili i narod zlikovački bili." (El-E'araf, 133).

ET-TUFANU – poplave. Mufessiri kažu: "To je velika poplava Nila koji je potopio zemlju uništio usjeve i zajedno s njim pala je kiša koja je sve crnom tamom obuhvatila da se ni sunce ni mjesec nisu mogli vidjeti. Kaže se da je to trajalo osam dana."

EL-DŽERADU – skakavci, to je zlo koje jede usjeve, drveće, vrata, krovove kuća, odjeću i hranu.

U našem vremenu čuli smo o bijelim mravima koji su se pojavili u nekim zemljama. I navodi se da su jeli gvožđe.

Čuli smo, također, o bakteriji koja jede ljudsko meso, zatim o sidi za koju kažu da je kuga modernog doba. I ovo iskušenje je došlo zbog pojave razvrata i činjenja zabranjenih djela. Snaga i moć pripadaju samo Allahu!!!

EL-KUMMELU – krpelji. To su bili mali krpelji koji su jeli ljetinu i zavlačili se čovjeku između odjeće i tijela i sisali im krv. Sa'd ibn Džubejr je rekao: "Navalili su na njihove kože, kosu, trepavice i obrve i prilijepili na njihove kože i izgledali su kao da imaju boginje."

ED-DAFADI'U - žabe. Uzvišeni Allah je naredio Musau da ode do Nila i da svojim štapom pokaže od Nila do faraonova naroda. Musa to i učini. Žabe izađoše iz Nila kao vojske i napuniše njihova dvorišta i posude. Kad god bi neko od njih otkrio posudu, odjeću, hranu ili piće našao bi žabu. Navodi se da su žabe povraćale gnoj u posude i u hranu ispred njih.

Prenosi se od Ibn Abbasa da je rekao: "Žabe su se bacale u lonce koji su ključali i na peći koje su bile zagrijane. Puteve i ulice grada napuniše tijela žaba. Isto tako i kuće."

ED-DEMU – krv. Kada bi neko od njih podigao posudu da iz nje pije, voda bi se pretvorila u nečistu krv. Ne bi vode pili, a da u njoj krv ne bi našli. I čudo koje upućuje na moć Uzvišenog Allaha jeste to što Musaov narod nije pogodilo nijedno od ovih iskušenja. I pored toga nisu nijednog dana ni pomislili da slijede istinu i to im je samo bezboštvo povećalo. Govorili bi Musau: "Kakav god da nam dokaz doneseš da nas njime opčaraš, mi ti nećemo vjerovati." (El-E'araf, 132).

Utapanje

Uzvišeni Allah je naredio Musau da sakupi narod svoj i da se sa njima uputi prema Sinaju. Uzvišeni kaže: "Izvedi noću robove Moje, za vama će potjera poći." (Ed-Duhan, 23). Musa, alejhis-selam, je sakupio Izraelićane i sa njima noću krenuo. Kad je za to faraon saznao sakupio je vojsku i krenuo za Musaom i onima sa njim. Musa je sa svojim narodom stigao do obale mora. Izraelićani saznadoše da im je faraon i njegova vojska za petama i osjetiše strah. Rekoše Musau: "Samo što nas nisu stigli." (Eš-Šuara, 61). Musa, alejhis-selam, im reče: "Neće, Gospodar moj je sa mnom, On će mi put pokazati." (Eš-Šuara, 62). Musau, alejhis-selam, odmah stiže podrška. Uzvišeni kaže: "I Mi objavismo Musau: Udri štapom svojim po moru i ono se rastavi i svaki bok njegov bijaše kao veliko brdo." (Eš-Šuara, 63). Musa i narod njegov pređoše more.

Kada faraon stiže do obale mora i nađe ga rastavljenog reče: "More se rastavilo zato što sam ja to htio i iz strahopoštovanja prema mojoj moći!!!"

I pođe faraon sa svojom vojskom da prelazi more i kad stiže do polovine puta vrati se voda u svoje tekuće stanje. Kada se poče utapati htjede da Allaha prevari i reče: "Ja vjerujem da nema boga osim Onoga u kojeg vjeruju sinovi Israilovi i ja se pokoravam." (Junus, 90).

Tevba u situaciji u kojoj je smrt neizbježna ne vrijedi i ne prima se jer je ona poput hroptanja u trenutku umiranja.

Prenosi se od Ibn Abbasa, radijallahu anhuma, koji prenosi od Allahova Poslanika, sallallahu alejhi ve sellem: "Rekao je Džibril: Da si me vidio kako uzimam morski

pijesak i guram ga u usta faraonova bojeći se da se milost na njega ne spusti."[164]

Uzvišeni kaže odgovarajući na njegov šehadet: "Zar sada, a prije si neposlušan bio i razdor sijao. Danas ćemo izbaviti samo tijelo tvoje da bi bio poučan primjer onima poslije tebe – ali mnogi ljudi su ravnodušni prema Našim poukama." (Junus, 91, 92). I tako volja Uzvišenog Allaha htjede da se spasi tijelo faraonovo od nestanka i da nadahne faraonski narod umjetnošću balzamovanja i da njihova tijela i danas vidimo da budu pouka i opomena, da Allah sudi i da je Njegova odredba nesalomiva i On će brzo račune svesti.

I tako se stanica nepravde rastavlja od stranice pravde u istoriji čovječanstva.

Uzvišeni kaže: "A bili smo ih učinili vođama koji su pozivali u ono zbog čega se ide u vatru – a na Sudnjem danu im niko neće pomoći. I propratismo ih prokletstvom na ovom svijetu, a na Onom svijetu biće od svakog dobra udaljeni." (El-Kasas, 41, 42).

I Uzvišeni kaže: "I koliko ostaviše bašči i izvora i njiva zasijanih i dvorova divnih i zadovoljstava koja su u radosti provodili, tako to bi, i Mi smo to u nasljedstvo drugima ostavili, ni nebo ih ni zemlja nisu oplakivali, i nisu bili pošteđeni." (Ed-Duhan, 25-29).

Izraelićani naslijediše narod faraonov i jedoše njihova dobra.

Kaže Uzvišeni: "A potlačenom narodu dadosmo u nasljeđe istočne i zapadne krajeve zemlje koju smo blagoslovili i lijepo obećanje Gospodara tvoga sinovima

---

[164] Hadis je sahih. Prenose ga Tirmizi i Ahmed u Musnedu te Hakim, Tajalisi i Hatib. Pogledaj u Sahihul-Džami' pod brojem 4353 i Es-Sahihatu pod brojem 2015.

Israilovim bilo je ispunjeno. Zato što su trpjeli, a sa zemljom sravnismo ono što su faraon i narod njegov sagradili i ono što su podigli." (El-E'araf, 137).

10.

Propast Karuna – obožavaoca imetka

Prenosi se od Ibn Mesuda, radijallahu anhu, da je rekao: Rekao je Allahov Poslanik, sallallahu alejhi ve sellem: "Zaista su ovaj dinar i ovaj dirhem uništili one prije vas i oni su vaši uništavači."[165]

Prenosi se od Ka'ba ibn Ajjada, radijallahu anhu, da je rekao: Rekao je Allahov Poslanik, sallallahu alejhi ve sellem: "Svaki ummet ima iskušenje, a iskušenje ovog ummeta je imetak."[166]

Od Hakima ibn Hizama se prenosi da je rekao: Rekao je Allahov Poslanik, sallallahu alejhi ve sellem: "Zaista je ovaj imetak zelenilo i slatkoća, pa ko ga uzme onoliko koliko mu treba biće mu blagoslovljeno, a ko uzme onoliko koliko mu duša žudi, neće mu biti blagoslovljen i biće kao onaj koji jede i ne zasiti se. Gornja ruka je bolja od donje."[167]

---

165 Sahih, prenose ga Bejheki u Šu'abul-Iman i Taberani u El-Kebairu. Pogledaj u Sahihul-džami' 2245.

166 Sahih, prenose ga Tirmizi i Hakim (pogledaj Sahihul-džami' 2147)

167 Sahih, prenose ga Ahmed u Musnedu i Tirmizi, Nesai i Muslim.

Omer ibn Hattab je rekao: "Čuvajte se imetka jer on ima požudu kao što je požuda za alkoholom."

Istinu je rekao Omer, radijallahu anhu. Koliko se nogu okliznulo nakon što su bile stabilne, koliko je srca otvrdlo nakon što su bila ponizna, i koliko ih je samo prekinulo vezu sa Allahom nakon što ju je uspostavilo. I ne samo to, koliko je duša uznevjerovalo Allaha poslije vjerovanja sve zbog imetka. I istinu je rekao Allahov Poslanik, sallallahu alejhi ve sellem: "Nesretan je obožavatelj dirhema, nesretan je obožavatelj dirhema." Prenosi ga Buharija.

Ovo i priča o Karunu najbolji je dokaz o oholosti u imetku koji osljepljuje i oglušuje i odvraća od Allahovog puta i osljepljuje srca prije vida.

Uzvišeni kaže: "Karun je iz Musaova naroda bio, i iznad njih se uzdigao." (El-Kasas, 76).

Ibn Džerir kaže: "Stav većine uleme jeste da je on bio Musaov amidžić."

Katade kaže: "Zvao se Munevir (Menur) zbog lijepog glasa prilikom učenja Tevrata. Ali Allahov neprijatelj je bio licemjer kao što je licemjer bio Samirija."[168]

I uništi ga požuda za gomilanjem imetka. Navodi se da je bio jedan od sedamdeset ljudi koje je Musa izabrao za Mikat (stajanje pred Allahom u određeno vrijeme).[169]

Allahove riječi FE BEGA ALEJHIM, uzdizao se nad njima i oholio se i u tome granicu prelazio. Šehr ibn Havbeš kaže: "Svoju odjeću je produžio uzdižući se nad svojim narodom."[170]

[168] Biće govora o njemu na sljedećim stranicima, ako Bog da.
[169] Mefatihul-gajbi ili Et-Tefsirul-Kebir 23/315
[170] Tefsir Ibn Kesir 3/363.

Uzvišeni kaže: "Dali smo mu toliko blaga da mu je ključeve od njega teško mogla nositi gomila snažnih ljudi." (El-Kasas, 76).

Ibn Kesir kaže: "Nošenje njegovih ključeva bilo je teško čak i za grupu snažnih ljudi. Navodi se da su ključevi bili od kože i da ih je nosilo šezdeset mazgi. Allah zna najbolje."

Prenosi se od Ibn Abbasa: "Njegove riznice je nosilo četrdeset jakih ljudi."

Ebu Rezin je rekao: "Ključ bi bio dovoljan čitavoj Kufi."[171]

Dobri ljudi mu uputiše pet savjeta

1. Prvi savjet: LA TEFRAH INNALLAHE LA JUHIBUL-FERIHIN – I ne veseli se previše, jer Allah ne voli one koji se previše vesele, što znači: Ne budi objestan zbog onog što ti je dato i ne smatraj se boljim od drugih. Veselje koje je zabranjeno je kao što kaže Mudžahid: Objesno i razuzdano, odnosno ono koje počinioca poziva u ono što izaziva Allahovu srdžbu i čini ga da zaboravi zahvalu i spominjanje Allaha.[172]

Ibn Abbas kaže: "Allah ne voli one koji se previše vesele, odnosno koji su objesni."

Kaže Mudžahid: "Razuzdane i objesne koji se Allahu ne zahvaljuju na onom što im je dato."

[171] Min Enbair-Rusuli 1/289.
[172] Es-Sina'u bejnen-nefsi vel-mali od šejha Kiška, str. 23.

2. Drugi savjet: VEBTEGI FIMA ATAKALLAHUḌ-DAREL-AHIRETE – I nastoj da time što ti je Allah dao stekneš onaj svijet, odnosno koristi imetak u pokornosti na Allahovom putu kako bi dobio veliku nagradu na onom svijetu, odnosno da troši imetak na ono što će ga do dženneta odvesti i da ide putem poniznih.[173]

3. Treći savjet: VE LA TENSE NESIBEKE MINED-DUNJA – A ne zaboravi i udio svoj na ovom svijetu, odnosno ono što ti je Allah dozvolio od jela, pića, odjeće i stanova. Gospodar tvoj ima Svoje pravo kod tebe i ti imaš svoje pravo kod sebe, i tvoja porodica ima svoje pravo kod tebe i tvoji posjetioci imaju pravo kod tebe. I svakom daj njegovo pravo. Navodi se da je značenje: "Ne zaboravi svoj udio na ovom svijetu" – tj. ćefine.

4. Četvrti savjet: VE AHSIN KEMA AHSENALLAHU ILEJKE – I čini dobro drugima kao što je Allah tebi dobro učinio, odnosno i čini dobro svojim imetkom Njegovim stvorenjima kao što je On tebi dobro učinio.

5. Peti savjet: VE LA TEBGIL-FESADE FIL-ERD – I ne čini nered po Zemlji, odnosno ne čini im zlo i nepravdu i ne odnosi se prema njima suprotno onom što ti je naređeno, jer će te Allah kazniti i oduzeti ti ono što ti je dao. Karun nije slušao ove savjete, nego se uzoholio i uzdigao, zaboravio Velikog i Uzvišenog. Pobjesnio je od srdžbe i rekao svoju rečenicu koja mu je vrat slomila: "Ovo što imam stekao sam znanjem svojim." (El-Kasas, 78).

---

[173] Mefatihul-gajbi 23/318

Katade, Mukatil i El-Kelbi kažu: "Od Izraelćana Karun je najviše poznavao Tevrat, te je rekao: Ono što imam mi je dato mojom zaslugom i znanjem."

Imam Abdur-Rahman ibn Zejd ibn Eslem kaže: "Da Allah nije sa mnom zadovoljan i da ne zna vrijednost moju ne bi mi dao ovaj imetak." Ovako može reći samo onaj koji znanja nema.[174]

Profesor Abdus-Selam Bedevi kaže u svojoj knjizi Min Enbair-Rusuli: "I često ovaj iskaz kažemo olahko, neznajući njegov smisao i posljedicu kao da jedan od nas kaže: Bogatstvo svoje sam rukama svojim stekao, svoj imetak sam svojom snalažljivošću uvećao, svoje neprijatelje sam snagom svojom porazio. Zaboravljajući da je Allah taj koji određuje i odlučuje." Uzvišeni Allah mu je odgovorio: "A zar nije znao da je Allah prije njega već uništio neke narode koji su bili od njega jači i koji su bili više nakupili – a zločinci neće o grijesima ni ispitivani biti." (El-Kasas, 78), odnosno zbog mnogobrojnosti njihovih grijeha oni su u vatri.

Uzvišeni kaže: "I izađe on pred narod svoj u svom sjaju." (El-Kasas, 79).

El-Hasan kaže: "Izađe u crvenim i žutim odorama, izađe sa poslugom, savjetnicima, robovima i ukrasima. I kada ga oni koji žude za dunjalukom ugledaše kaže Uzvišeni: "Ah da je i nama ono što je dato Karunu - govorili su oni koji su čeznuli za životom na ovom svijetu – on je uistinu presrećan." (El-Kasas, 79)

Ali oni koji su korisno znanje imali i koji su u smisao života gledali dok su ljudi gledali u njegovu spoljašnost (vanjštinu) rekoše: "I učeni rekoše: Teško vama, onome

---

174 Tefsir Ibn Kesir 3/637.

koji vjeruje i čini dobra djela bolja je Allahova nagrada, a biće samo strpljivim pružena." (El-Kasas, 80).

Autor Keššafa (Ez-Zemahšeri) kaže: "VEJLEKE – što znači teško tebi je kletva za propast, ali ovdje je došla u značenju: korenje i opomena i podsticanje na izbjegavanje neželjenih djela."[175]

Allahove riječi: VE LA JULEKKAHA ILLES-SABIRUN, što znači samo da će je strpljivi postići. Es-Suddijj kaže: "Samo će strpljivima džennet biti pružen." A Ibn Džerir kaže: "Samo strpljivi u ljubavi prema dunjaluku koji žude za Onim svijetom će ovu riječ prihvatiti."

Neizbježan svršetak

Uzvišeni kaže: "I Mi smo i njega i dvorac njegov u zemlju utjerali." (El-Kasas, 81).

A u sahih hadisu stoji: "Dok je čovjek vukao izar (ogrtač, odjeću) propao je u zemlju i u njoj se potresa sve do Sudnjeg dana."[176]

"I niko ga od Allahove kazne nije mogao odbraniti, a ni sam sebi nije mogao pomoći." (El-Kasas, 81), odnosno: Njegov imetak, ono što je sakupio, sluge i robovi nisu mu od koristi bili, niti su Allahovu kaznu i osvetu mogli od njega otkloniti, niti je on bio pobjednik i ni on niti bilo ko drugi nije mu mogao pomoći.[177]

---

[175] Mefatihul-gajbi 23/321

[176] Sahih, prenose ga Buharija 9/176 i Muslim 1/121.

[177] Tefsir Ibn Kesir 3/639.

I kada su oni koji su žudjeli za dunjalukom vidjeli šta snađe Karuna povratiše se i pokajaše se zbog onog što poželješe. Uzvišeni kaže: “A oni koji su ranije priželjkivali da su na njegovom mjestu, stadoše govoriti: Zar ne vidite da Allah daje obilje onome od robova Svojih kome hoće, a i uskraćuje. Da nam Allah nije Svoju milost ukazao i nas bi u zemlju utjerao. Zar ne vidite da nezahvalnici nikad neće uspjeti.” (El-Kasas, 82).

Imam Fahrur-Razi je rekao: “Znam da riječ VEJ što znači: ta, da, uvijek dolazi odvojena od riječe KEENNE i koristi se za upozoravanje na grešku i na pokazivanje pokajanja. I oni kada su vidjeli Karunovo propadanje u zemlju shvatiše svoju grešku i rekoše VEJ – ta! I zatim rekoše. Kao što Allah daje bogatstvo onome kome hoće od Svojih robova Svojom voljom i mudrošću, a ne radi Allahovog uvažavanja tog roba. I umanjuje blagodati onome kome hoće ne radi prezira tog roba, nego radi Njegove mudrosti i davanja iskušenja.”[178]

El-Ferra je spomenuo da je značenje (arapski tekst) VEJKEENNE – “vejl” – teško njima znaj!

A Katade kaže da znači: “Zar ne vidite da Allah?” I Ibn Džerir smatra da je ovo mišljenje najispravnije.

Zatim nas Kur'an upućuje na istinu i na ispravni put i na imetak koji se ne mijenja i ne prestaje: “Taj drugi svijet daćemo onima koji ne žele da se na zemlji ohole i da nered čine, a one koji se Allaha boje čeka srećan kraj.” (El-Kasas, 83).

Prenosi se od Alije ibn Ebi Taliba, radijallahu anhu, da je rekao: “Zaista se čovjeku sviđa da remen na obući

[178] Mefatihul-gajbi 23/323.

njegovoj bude bolji od remena na obući njegovog prijatelja i da pod njega uđe."[179]

I na osnovu onog što je spomenuto musliman ne treba da se obmanjuje imetkom zato što je imetak prolazan. I on u svakoj situaciji mora biti zadovoljan onim što mu je Allah dodijelio i to mu biva blagoslovljeno i Allah mu to uveća, a ako ne bude zadovoljan ne bude mu blagoslovljeno i ne poveća se iznad onog što mu je propisano.[180]

---

[179] Ibid.

[180] Sahih. Prenosi ga Ahmed u Musnedu. Pogledaj u djelu Es-Silsiletus-Sahihatu pod brojem 1658.

11.

Samirija i posljedica zlobne podvale

Samirija je: Musa Samirija, bio je jedan od Izraelićana, odnosno iz Musaovog naroda. Navodi se da se rodio iste godine u kojoj se rodio Musa sin Imranov, alejhis-selam. Otac ga je uzeo i pobjegao sa njim od faraonove vojske bojeći se da će ga ubiti i unio ga u pećinu u brdima. Džibril mu je dolazio i vodio brigu o njemu (misleći da je on Musa sin Imranov, alejhis-selam – poslanik) dok nije odrastao.[181]

Ovo je istinski dokaz da Allah – neka je Slavljen – jedini poznaje gajb. Kao što neki rekoše: Tako mi Allaha, niti Musa koji je razgovarao sa Allahom, niti Isa, niti Muhammed znadoše niti obična duša niti čisti duh ne, nikako, ni Džibril, a on je na visokom stupnju, uzdiže se iznad biti tvoje duše, iako si ti samo jedna od duša koja traju. Istinite su pjesnikove riječi:

Musa kojeg faraon odgoji poslanik je
A Musa kojeg Džibril odgoji nevjernik je.

[181] Tefsirul-kurtubi, El-E'araf 148.

To dijete bio je Musa Samirija, koji je iskoristio odsutnost Musaa koji je otišao da od Allaha primi poslanice na brdu Tur, u određeno vrijemne, i napravio narodu tele od njihovog nakita i rekao im: "Ovo je vaš bog i Musaov bog." Ovaj Musa Samirija je na dan kad se more rastavilo da Izraelićani prođu, nakon što se zaustavio na obali da vidi šta rade faraon i njegova vojska ugledao Džibrila sa crnim turbanom kako uranja u more zajedno sa njegovim konjem Hajzumom primičući se faraonovu konju. Kažu mufessiri: "Džibril je došao na konju života (šaren je i ženka je) što obuhvati i oživi ga, odnosno ako svojim kopitom dotakne zemlju oživi je. Kada ga je Samirija vidio na tom konju prepoznao ga je i rekao: "Ovaj konj ima veliku vrijednost (značaj)" i uzeo je šaku te žive zemlje da je iskoristi u čarobnjaštvu i varkama. Zatim je kao vjetar odjurio i stigao Izraelićane. Kada se Musa poslije toga popeo na planinu sa onima koje je izabrao (odnosno na dan Mikata na brdo Tur) i nije se vratio nakon isteka roka koji im je obećao, a on je trajao trideset noći[182]

Reče im Samirija: "Musa vam je obećanje prekršio zato što je sa vama ukradeni nakit od Egipćana.[183] On vam je haram zato što se do njega došli na nedozvoljen način." Zatražio je od njih da ga se oslobode i da ga u vatru bace. Stvarno to i učiniše. Od tog topljenog zlata napravi tele.[184]

Samirija baci šaku žive zemlje u usta teleta koje je napravio od njihovog nakita (odnosno zlata). Tele je davalo glas kao da muče. Šejtan ih zavede, i prevlada ih njihova idolopoklonička priroda koju su u srca svoja

---

[182] Allah, neka je Slavljen, je Musau Kelimu (sagovorniku) Svom odredio trideset noći na brdu Tur da poslanice prima. Zatim ih je dopunio sa još deset, pa se vrijeme koje odredi Allah ispuni za četrdeset noći.

[183] Žene Izraelićana su uzele zlato od žena faraonovog naroda kada su izlazile iz Egipta prema Sinaju.

[184] Tefsirul-Kurtubi, El-E'araf, 148

usadili. Rekoše: "Ovo je naš bog. Musa ga je ovdje zaboravio, a izašao je na brdo da se sretne sa njim." Klanjaše mu se i oko njega plesaše. Bila im je želja, koju su Musau, alejhis-selam, iznijeli na dan njihovog spasa i faraonova uništenja kada su naišli na narod koji se klanjao svojim kipovima, pa su mu rekli: "O Musa, napravi nam i ti boga kao što oni imaju bogove."

Čitaj Allahove riječi: "Bili smo natovareni teretom, nakitom naroda pa smo to bacili, a to isto uradio je i Samirija. Pa im izlio tele koje je davalo glas kao da muče i oni su onda rekli: Ovo je vaš bog i Musaov bog, on ga je zaboravio." (Ta-Ha, 87, 88).[185]

Prenosi se od Hasana El-Basrija da je ime teleta bilo Behmut, klanjali su mu se i zavoljeli ga kao što ništa zavoljeli nisu.

Harun im je rekao: "O narode moj, vi ste njime samo u iskušenje dovedeni, Gospodar vaš je Milostivi, zato slijedite mene i slušajte naređenje moje. Mi ćemo mu se klanjati sve dok nam se ne vrati Musa – odgovorili su oni." (Ta-Ha, 90-91).

Musa, alejhis-selam, je kao svog zamjenika bio odredio Haruna prije nego je otišao na Mikat.

Uzvišeni kaže: "A Musa je bio rekao bratu svome Harunu: Zastupaj me u narodu mome i red pravi i ne slijedi puteve onih koji su smutljivci." (El-E'araf, 142). I kad ih je Harun korio dobro su ga istukli da su ga skoro ubili. I prije nego što se Musa njima vratio Allah ga je obavijestio da se njegov narod klanja kipovima. Rekao je Uzvišeni: "Mi smo narod tvoj poslije tebe u iskušenje doveli – reče On, njega je zveo Samirija." (Ta-Ha, 85).

---

[185] Min Enbair-Rusuli 1/279.

I Musa se vrati narodu svom srdit i žalostan. Nakon što je poslanice primio i vidio ih u daljini da su se okupili oko teleta kojem se klanjaju i oko njega plešu pliješćući i zviždeći obuze ga velika srdžba, buknu iz njega silovit bijes. U toj navali bijesa iz ruke baci ploče na zemlju. Navodi se da su se razbile.[186] Priđe svom narodu govoreći: "O narode moj, zar vam Gospodar vaš nije dao lijepo obećanje? Zar vam se vrijeme oduljilo ili hoćete da vas stigne srdžba Gospodara vašeg, pa se zato niste držali obećanja kojeg ste mi dali." (Ta-Ha, 86).

Ispričaše Musau šta se desilo sa Samirijom i kako im je napravio tele da mu se klanjaju. Musa priđe svom bratu Harunu i uze ga grubo i surovo za bradu i kosu govoreći: "Šta te je spriječilo kad si ih vidio da su zalutali da za mnom nisi pošao? Zašto nisi naređenje moje poslušao?" (Ta-Ha, 92-93). Harun mu je odgovorio: "Reče: O sine majke moje, narod nije nimalo do mene držao, i umalo me nije ubio, nemoj da mi se svete dušmani i ne smatraj mene jednim od onih kojih su se prema sebi ogriješili." (El-E'araf, 150).

A u suri Ta-Ha stoji: "O sine majke moje – reče – ne hvataj me za bradu i za kosu moju! Ja sam se plašio da ti ne rekneš: Razdor si među sinovima Israilovim posijao i nisi postupio onako kako sam ti rekao." (Ta-Ha, 94).

Ove riječi su na srce Musaovo, alejhis-selam, okrepljujuće djelovale i umirile mu dušu: "Reče: Gospodaru moj, oprosti meni i bratu mom i učini da budemo pod okriljem Tvoje milosti. Ti si od milostivih najmilostiviji." (El-E'araf, 151). Uzvišeni kaže: "One koji su tele prihvatili stići će doista kazna Gospodara njihova i poniženje još na ovom svijetu. Tako mi kažnjavamo one koji kuju laži."

---

[186] Ibid.

(El-E'araf, 152). Zatim se Musa uputi glavi zmije – Samiriji te reče: "A šta si ti to htio o Samirija." (Ta-Ha, 95), odnosno: "Šta htjede i šta te to navede da to uradiš? "Ja sam vidio ono što oni nisu vidjeli – odgovori on, pa sam šaku zemlje ispod izaslanikove stope uzeo, i to bacio i eto tako je u mojoj duši ponikla zla misao." (Ta-Ha, 96). Pod tim je mislio da je vidio Džibrila na konju života i na um mu je palo da šakom uzme zemlje ispod stope izaslanika. Ta stopa ne stane na neživo, a da ne postane živo. A značenje NEBEZTUHA – bacio sam je, odnosno bacio sam je u topljeni nakit taljen u obliku teleta.

VE KEZALIKE SEVVELET LI NEFSI – u duši ga je nešto podsticalo na zlo.

Kaže El-Ahfeš: "Uljepšavalo mu to."

I kada je Musa, alejhis-selam, to od njega čuo: "Reče: E onda se gubi – čitavog svog života ćeš govoriti: Neka me niko ne dotiče." (Ta-Ha, 97), tj. bježi od nas i gubi se.

FE INNE LEKE FIL-HAJATI – Zaista ti je u životu, odnosno dok god si živ.

EN TEKULE LA MISAS – da govoriš: Ne diraj. Značenje LA MISAS jeste: Niko te neće dirati niti ćeš ti koga dirati. I kasnije kada bi ga neko dotakao ugrijao bi se,[187] i onaj koji dodiruje i onaj koga dodirne.

I zbog toga bi kada bi vidio nekoga vikao: "Ne diraj me!"

Ovo na dunjaluku, a na Ahiretu, rekao mu je: "A čeka te još i određeni čas koji te neće mimoići." (Ta-Ha, 97), a to je Sudnji dan, odnosno čeka te obećani čas za tvoju kaznu. On će biti nema sumnje!!!

Zedždžadž kaže: "Allah će te na Sudnjem danu kazniti za ono što si učinio, a Allah Svoje obećanje neće iznevjeriti."

---

[187] Odnosno pogodila bi ga velika groznica.

Zatim mu je Musa rekao: "Pogledaj samo ovog tvog boga kojem si se klanjao, mi ćemo ga sigurno spaliti i po moru mu prah razasuti." (Ta-Ha, 97), što znači: Pogledaj u svog boga kojem si ustrajao da se klanjaš i da ga obožavaš, mi ćemo ga spaliti odnosno vatrom. Ibn Abbas kaže: "LENUHARRIKANNEHU – spalićemo ga – vatrom."

A Ibn ebi Hatim bilježi od Ibn Abbasa da je on čitao bez tešdida[188] i govorio je da se zlato i srebro ne mogu spaliti nego se struže (turpija) turpijom i zatim se baci na vatru i postane pepeo.

SUMME LENENSIFENNEHU FIL-JEMMI NESFA, i po moru mu prah rasuti.

ENNESFU je ruševina nečeg da ga vjetar nosi. Ibn Abbas kaže: "Prosuti ga po moru.[189]

I tako prevarant i lažac izgubi i dunjaluk i Ahiret i to je očita propast. "To je pouka za one koji se plaše patnje na Onom svijetu, a to je Dan kada će svi ljudi biti sabrani i to je Dan kada će svi biti prisutni." (Hud, 103).

---

[188] Odnosno čitao je LENUHRIKANNEHU, što znači isturpijaćemo ga.
[189] Fethul-Kadir 3/383-384, skraćeno.

12.

Bela'm ibn Baura – koji liči psu

Čudan li je ovaj dunjaluk, koliko je samo zaljubljenika ubio, koliko zavedenih iznevjerio i koliko naroda zaveo nakon upute u kojoj su bili.

Istinu je rekao Allahov Poslanik, sallallahu alejhi ve sellem: "Čuvajte se dunjaluka i čuvajte se žena. Zaista su prvo iskušenje kod Izraelićana bile žene."[190]

Prenosi se od Ibn Omera da je rekao: Rekao je Allahov Poslanik, sallallahu alejhi ve sellem: "Nisu dvojica vukova u toru koji jedu i nered prave na zemlji štetniji od slavoljublja (častoljublja) i pohlepe za imetkom u vjeri čovjeka muslimana."[191]

Predstavljamo vam kazivanje o Belamu onako kako ga je Kur'an opisao, da bi nam kroz njega objasnio da učenjak kojem znanje ne koristi dospijeva do stepena u kojem se izjednačava u najboljem slučaju sa psom i sa njegovim najlošijim osobinama. Utječemo se Uzvišenom Allahu od toga. Belam ibn Baura bio je jedan od velikih židovskih

---

[190] Prenose ga Muslim, Ahmed, Ebu Davud, Ibn Madže i Tirmizi. Sahih je.

[191] Hasen je. Prenose ga El-Bezzar, a Munziri kaže da mu je isnad dobar, a pod pojmom FI HAZIRETIN – u toru, misli se tor ovaca, kao što stoji u drugoj predaji.

učenjaka, i znanje je sticao od Musa ibn Imrana, alejhisselam. Navodi se da je znao najveće Allahovo ime, da mu se dova primala. Musa ga je poslao narodu Medjena da ih poziva vjeri u jednoću Allaha. I kada je otišao da ih poziva obmanjivali su ga imetkom kako bi ostavio svoju misiju. Prenosi se da mu je vladar ponudio da ga oženi najljepšom ženom. Kada je Belam vidio sjaj novca i ljepotu žena, potekla mu je voda iza zuba. Razmislio je, zaključio, zatim pogledao i rekao u sebi: "Allah ili šejtan? Musa ili imetak? Dunjaluk ili Ahiret?" Došao je u bestežinski prostor, zatim ga je njegova strast navela da izabere imetak i šejtana i skrenu slijedivši strast. I na zemlji postade izgubljen, kao onaj koga su šejtani opčinili. Poče se u prašini valjati nakon što mu se pruži prilika da zaradi na nebeskom svodu.[192]

Dragi čitaoče, pripovjedam ti kazivanje od kojeg se zadrhti, poteku suze i srca prepadnu. Molimo Allaha da ustrajemo u vjeri dok Ga ne sretnemo.

Prenosi se od Huzejfe ibn El-Jemana da je rekao: Rekao je Allahov Poslanik, sallallahu alejhi ve sellem: "Ono čega se pribojavam za vas je čovjek koji uči Kur'an sve dok se na njemu ne vidi radost, i koji nosi plašt Islama ogrnut njime sve dok Allah ne htjedne da ga on skine i da ga odbaci iza leđa. On će na svog komšiju sabljom nasrnuti i optužiće ga za širk."

Reče: "O Allahov Vjerovjesniče, a koji je od njih dvojice bliži širku, optuženi ili onaj koji optužuje?" "Svakako onaj koji optužuje" – odgovori Poslanik.[193]

A u drugoj predaji od Muaza ibn Džebela se prenosi da je Allahov Poslanik, sallallahu alejhi ve sellem, rekao: "Za

---

[192] Es-Sina'u bejnen-nefsi vel-mali, Šejh Kišk, str. 8.

[193] Hadis je dobar. Prenosi ga Ebu Ja'la El-Mevsili. A Ibn Kesir u svom tefsiru smatra njegov lanac prenosilaca dobrim, 2/420.

svoj ummet se najviše plašim tri stvari: Čovjek koji bude čitao Knjigu Uzvišenog Allaha sve dok se na njemu ne bude vidio zanos i na njemu ne bude plašt Islama koji mu daruje Allah, zatim on svoj mač izvuče i udari njim svog komšiju i optuži ga za širk." Rekoše: "O Allahov Poslaniče, ko je bliži širku, onaj koji optužuje ili optuženi?" Reče: "Onaj koji optužuje." "I čovjek kome je Allah dao vlast i koji je rekao: Ko se meni pokori, pokorio se Allahu, a ko meni ne bude poslušan nije poslušan ni Allahu, a laže, jer samo Allah džennet posjeduje, a nijedan vladar. I čovjek kojeg su priče zavele. Kad god bi završio jednu priču – pričao bi dužu od nje. Da doživi Deždžala slijedio bi ga!!!"[194]

Možda se pod vladarom u hadisu podrazumijeva nepravedni vladar, zbog postojanja vjerodostojnih hadisa koji obavezuju poslušnost i pokornost pravednom vladaru, pa čak i nepravednom, ukoliko ne naređuje da se griješi. A treći čovjek – onaj kojeg priče obmanjuju, to je čovjek koji izmišlja priče i prenosi ih. A Allah najbolje zna.

Uzvišeni kaže: "I kaži im (o Muhammede) vijest o onome kome smo dokaze Naše dali, ali koji se od njih udaljio." (El-E'araf, 175). Šejh Kišk kaže: ES-SELHU – odvajanje, je u osnovi guljenje kože od mesa i Allah nam tim ukazuje da nema povratka kao što je vraćanje kože mesu poslije guljenja nemoguće, tako je i povratak onog koji je svoje srce zatamnio ljubavi prema dunjaluku – njegov povratak dokazima svog Gospodara - nemoguć.[195]

FEETBEAHUŠ-ŠEJTAN – pa ga je šejtan dostigao, a drugi kiraet glasi: FETTEBEAHUŠ-ŠEJTANU – on je postao vođa šejtanu, a šejtan iza njega. Kao što kažu:

---

[194] Hadis dostiže stepen hasena. Prenosi ga Taberani. Pogledaj u djelu Ithafuldžema'a od Tuvejdžerija 1/325.
[195] Es-Sina'u banen-nefsi vel-mali, str. 9

Bio sam jedan od vojnika Iblisovih pa se uzdigoh i Iblis postade od vojnika mojih.[196]

"I bi od onih koji su zalutali." (El-E'araf, 175), odnosno bi od onih koji se propali, koji su zavedeni i koji čine suprotno onom što znaju.

"A da smo htjeli mogli smo ga s njima uzvisiti." (El-E'araf, 176), odnosno uzvisili bi ga dokazima koje smo mu dali iznad prljavštine (nečisti) i smetljišta dunjaluka.

"ali se on ovom svijetu prikloni." (El-E'araf, 176). Mukatil kaže: "Zadovoljio se dunjalukom." Ebu Ez-Zehavija kaže: "Ukazao mu se šejtan na uzvišici Banija sa koje mu je rekao: Učini sedždu Allahu, a Belam je učinio sedždu šejtanu." Isto kaže Adbur-Rahman ibn Džubejr i drugi.[197]

"i za svojom strašću krenuo"(El-E'araf, 176), odnosno uzeo ga za boga kome se klanjao.

El-Ata je rekao: "Želio je dunjaluk i slijedio je svog šejtana."

---

[196] Ibid.
[197] Tefsir Ibn Kesir 2/420

Kazna

Uzvišeni kaže: "Njegov slučaj je kao slučaj psa, ako ga potjeraš on isplažena jezika dahće, a ako ga se okaniš, on opet dahće." (El-E'araf, 176).

Zar ima ružnijeg prizora i zar ima pravednije kazne!!! Poredi se sa psom, s njegovim najružnijim osobinama, a ne sa osobinama povjerljivosti niti odanosti. Nego sa njegovim umorom i naprezanjem. On stalno dahće. Odnosno, isplazi jezik i diše s teškoćom u svim stanjima, svejedno da li ga grdio i bio grub prema njemu ili ga pustio da se odmara. [198]

I znam da je od osobina psa također da on stalno miriše svoju zadnjicu, dok to ne radi sa ostalim dijelovima tijela. I ne voli da dijeli svoju lešinu sa drugima, pa makar bila dovoljna za sto pasa.[199]

Korisne riječi Imama Ibn Kajjima

Rekao je, Allah mu se smilovao: "Allah, neka je slavljen, poredio je onog kome je dao Svoju knjigu i podučio ga znanjem koje drugom nije dao, a on prestao da radi po njemu i odabrao Allahovu srdžbu umjesto Njegovog zadovoljstva, i dunjaluk umjesto Ahireta, stvorenje umjesto Stvoritelja sa psom koji je od nabjednijih i

[198] Es-Sina'u bejnen-nefsi vel-mali, str. 11

[199] Emsalun ve nemazidžun bešerijetun minel-Kur'ani od profesora Ahmeda ibn Muhammeda Tahuna, 2/379.

najnižih životinja i koji ima najškrtiju dušu i čija težnja ne prelazi njegov stomak. On je također i najproždrljiviji i najpohlepniji. Od njegove pohlepe je to što on mirišući ide sa njuškom zabodenom u zemlju. I miriše pohlepno i proždrljivo. I dalje, miriše svoju zadnjicu pored ostalih dijelova tijela. A ako baciš kamen on se vraća po njega i grize ga iz pretjerane nezasitosti. Jedna je od najništavnijih životinja koju treba najviše prezirati i koja se najviše zadovoljava gadostima. Prljava lešina mu je draža od slatkiša, i kada se dograbi lešine koja je dovoljna da se nahrane stotine pasa ne dopušta nijednom psu da nešto od nje pojede, a da ne zareži na njega i da se ne bori sa njim. A sve to zbog njegove pohlepe, škrtosti i proždrljivosti. A od najčudnijih njegovih osobina jeste to kada vidi nekog koji je neugledne vanjštine i bijedne odjeće i teškog stanja – laje na njega, kao da ga zamišlja da je on njegov suparnik i rival u snazi. Kad vidi nekog sa lijepom vanjštinom i u lijepoj i otmjenoj odjeći pred njim spušta njušku na zemlju, pokorava mu se i uopšte na njega ne podiže glavu. I u poređenju onog koji daje prednost dunjaluku i njegovom uživanju nad Allahom i onim svijetom, a sa datim znanjem – sa psom i njegovim dahtanjem je čudesna tajna. A ona je da je ovaj, čije je stanje onakvo kako ga je Allah spomenuo i od udaljavanja od Allahovih dokaza i slijeđenje strasti, bilo zbog njegove prevelike žudnje za dunjalukom i zbog prekidanja veze njegovog srca sa Allahom i Onim svijetom. On jako uzdiše za ovim svijetom. Njegovo uzdisanje je slično neprestanom dahtanju psa, bilo to u njegovom uznemiravanju ili ostavljanju na miru. Uzdisanje i dahtanje su slične pojave i isti su značenjem i izrazom. Od svih životinja, pas najmanje može trpiti žeđ, i kada ožedni zbog žeđi jede vlažno tlo. A može trpiti glad. U svakom slučaju, najviše od svih životinja dahće, dahće stojeći,

ležeći, idući, a sve zbog velike pohlepe. Vatra pohlepe u njegovom želucu ga tjera na stalno dahtanje. Tako isto i onaj koji se sa njim poredi. Jaka pohlepa i vatra strasti u njegovom srcu ga tjera da stalno dahće. I ako ga opominješ i savjetuješ on dahće i ako ga ostaviš i ne opominješ ga on dahće."

Mudžahid kaže: "To je primjer onog kojem je dana knjiga, a on ne radi po njoj."

Ibn Abbas kaže: "Ako ga mudro savjetuješ on to ne prihvata, a ako ga ostaviš ne uputi se na dobro kao pas, ako leži – dahće i ako se otjera dahće." Hasan kaže: "On je licemjer, ne pridržava se istine, svejedno da li se poziva ili ne, savjetuje ili ne, kao pas koji dahće i kada ga tjeraš i kada ga se okaniš."

El-Ata je rekao: "Laje i ako ga potjeraš i ako ga ne potjeraš."

Ebu Muhammed ibn Kutejbe kaže: "Svi dahću, a dahću od umora ili žeđi, osim psa koji dahće kad je umoran, kad je odmoran, kad je zdrav i kad je bolestan, i kad je žedan. Allah ga navodi kao primjer onome ko poriče Njegove dokaze. I kaže: "Ako ga opominješ on je u zabludi, i ako ga ostaviš on je u zabludi, kao pas, ako ga otjeraš – dahće, i ako ga ostaviš na miru – dahće."[200]

Kao što kaže Uzvišeni: "Ako ih pozovete na pravi put – neće vam se odazvati, isto vam je pozivali ih ili šutjeli." (El-E'araf, 193).

Kaže Uzvišeni: "Takvi su ljudi koji Naše dokaze smatraju lažnim i zato kazuj događaje da bi oni razmislili." (El-E'araf, 176), odnosno taj nizak primjer je primjer ljudi koji su Allahove dokaze smatrali lažnim od židova, nakon što su ih saznali i pojmili. Iskrivili su, izmijenili i sakrili

---

[200] Tefsirul-Kajjim od Imama Ibnul-Kajjima 280 i ono što slijedi – skraćeno.

obilježje Allahovog Poslanika, sallallahu alejhi ve sellem i smatrali ga lažnim. (Zato kazuj događaje), odnosno pričaj im o ovom događaju koji je obilježje čovjeka udaljenog od dokaza. I spomenuti događaj je kao ti ljudi lažovi od židova kojima kazuješ (ne bi li razmislili) o tome ne bi li tim svoje umove zaposlili, ostavili zabludu i prihvatili Istinu.[201]

Uzvišeni kaže: "Loš su primjer ljudi koji ne priznaju Naše dokaze, oni zlo čine sami sebi." (El-E'araf, 177).

Ibn Kesir, Allah mu se smilovao, kaže: "Odnosno, loš su primjer jer se porede sa psima koji nemaju druge težnje osim pribavljanja hrane i pića. Ko izađe iz domena znanja i upute i prihvati se strasti i slijedi je postaje sličan psu, a loš je njegov primjer."[202]

U časnom hadisu stoji: "Ne treba nam loš primjer, onaj ko vraća po poklon je kao pas koji vraća svoju bljuvotinu."[203]

Pa, utječi se Allahu od uzimanja nakon davanja i od zablude nakon upute. Amin.

---

[201] Fethul-Kadir 2/226.
[202] Tefsir Ibn Kesir 2/423
[203] Hadis je sahih. Prenose ga Buharija 3/215, Muslim 5/65, Ibn Madže 2/799 i drugi.

13.

Stanovnici Sabe imali su dokaz u mjestu u kojem su živjeli

Uzvišeni kaže: "I kad je Gospodar vaš objavio: Ako budete zahvalni, Ja ću vam zacjelo još više dati, budete li nezahvalni, kazna Moja doista će stroga biti." (Ibrahim, 7).

Navodi se: "Ko se na blagodatima ne zahvaljuje, izložio se njihovom nestanku, a ko se na njima zahvaljuje zavezao ih je uzdom."[204]

Narod Sabe je narod koji Kur'an navodi kao primjer. Oni su narod koji je zamjenio Allahovu blagodat nevjerstvom, te im Allah zamjeni blagodat kaznom, i sigurnost strahom. "Kaznili smo ih tako što su bili nezahvalni, a da li Mi kažnjavamo ikoga drugog do nevjernika, nezahvalnika." (Saba, 17).

Geneolozi kažu među kojima i Muhammed ibn Ishak: "Ime Sabe je Abdu Šems." Kažu: "Bio je protjeran od Arapa i zbog toga je nazvan Saba. Nazvali su ga i Raiš (podmićivač) – zato što je davao ljudima mito."

---

[204] El-Džezau min džinsil-ameli 1/271

Suhejli kaže: "Bio je prvi koji se krunisao, neki navode da je bio musliman, i na sebi je imao znak koji je najavljivao dolazak Allahovog Poslanika, sallallahu alejhi ve sellem." Od Ibn Abbasa se prenosi da je čovjek upitao Poslanika, sallallahu alejhi ve sellem, o Sabi: "Da li je on čovjek ili zemlja?" I rekao je: "On je čovjek koji je imao desetoro djece. Njih šestoro se nastanilo u Jemenu, a četvoro u Šamu. Od Jemenaca su: Mezhedž, Kinde, El-Uzd, El-Ešanijun, Enmar, Humejr i svi Arapi. A Šamci su: Lahm, Džnzam, Amila, Gasan."[205]

Narod Sabe se nastanio u Jemenu, Allah ih je obilno obasuo blagodatima, vidljivim i nevidljivim, podario im zdravlje i pamet, blagoslovio im zemlju i imetke, i terete sa njih skinuo, očistio im znak i blagoslov neba na njih bi spušten.

Uzvišeni kaže: "Stanovnici Sabe imali su dokaz u mjestu u kojem su živjeli." (Saba, 15).

Odnosno znak koji upućuje na potpunost Allahove moći i divno stvaranje.

Imam Abdur-Rahman ibn Zejd, Allah mu se smilovao, kaže: "Znak koji su Sabjeci imali u svojim naseljima jeste da oni u njima nisu vidjeli ni komarca, ni muhu, ni buhu, ni krpelja, niti škorpiona niti zmiju, ni bilo šta drugo. Kada bi im došao karavan, a u njihovoj odjeći bili krpelji, uginuli bi kada bi ugledali njihove kuće."[206]

"Dva vrta – s desna i s lijeva." (Saba, 15)

Voda im je dolazila između dva brda i u njih se ulijevaše i gorski potoci. Njihovi prijašnji vladari nakastiše i sagradiše između njih veliku i čvrstu branu (to je brana

---

[205] Isnad mu je dobar, prenosi ga Ahmed u Musnedu, a Ibn Kesir kaže: "Isnad mu je dobar." Pogledaj u El-Bidajetu ven-Nihajetu 2/192.
[206] Fethul-Kadir 4/320

"Mearib" kao što druge predaje navode) dok se nivo vode nije popeo. Prijestolnica je bila na ravnicama ta dva brda. Zasađivali su drveće, iskorištavali plodove, kojih je bilo jako puno, i koji su bili krajnje lijepi. Drveće je davalo najbolje, najzrelije i naslađe plodove. Moć Silnog i Onog koji prašta. Rekle su Selefije, a među njima i Katade, da je žena prolazila ispod drveća sa korpom na glavi, ili zenbiljom u koji se beru plodovi. Plodovi su sa drveća upadali u korpu i punili je i nikakva kuka za branje im nije trebala, a sve to zbog brojnosti i zrelosti plodova.

Ševkani kaže: "Ta dva vrta bila su na desnoj i lijevoj strani doline, s dvije strane su ih bili okružili, a njihova naselja su bila u dolini."

Kušejri kaže: "Ne misli se na dva vrta, nego se misli na dvije strane, desna i lijeva, i na svakoj strani se nalazilo mnogo vrtova."[207]

Šta je Allah od njih tražio za sve ove blagodati?

Kaže Uzvišeni: "Jedite hranu Gospodara svoga, i budite Mu zahvalni. Kakav divan kraj i Gospodar koji mnogo prašta." (Saba, 15). Uzvišeni Allah je od njih tražio za sve ove blagodati samo zahvalu i priznanje da je On jedini Blagodavac i da je u Njegovim rukama sve, i usto višak, napredak, blagoslov, oproštaj grijeha i trajne blagodati.

Imam Ahmed bilježi od Vehba[208] da je rekao: Gospodar da je Slavljen i Uzvišen, je rekao u jednim od predaja koje

[207] Ibid.

[208] On je Vehb ibn Munebbeh. Šejh Ebu Šehbe kaže: "Vehb ibn Munebbeh Es-San'ani El-Jemeni je jedan od izabranih tabiina. Rodio se krajem Osmanove, r.a., vladavine. Prenosio je od Ebu Hurejre, Ebu Seida El-Hudrija,

se odnose na Izraelićane: "Kada Mi se pokorava zadovoljan sam, a kada sam zadovoljan dajem blagoslov, a Mom blagoslovu nema kraja, a kada Mi se ne pokorava, rasrdim se, a kad se rasrdim proklinjem i Moje prokletstvo dostiže do sedmog koljena."[209]

Šta su uradili?

Uzvišeni kaže: "Leđa su okrenuli." (Šaba, 16).

El-Kasimi kaže: "Od zahvale."[210] Ševkani kaže: "Odbili su da se zahvaljuju i Allaha su uznevjerovali i Njegove poslanike lažnim smatrali."

Kakva je bila kazna?

Uzvišeni kaže: FE ERSELNA ALEJHIM SEJLEL-ARIMI – Na njih smo poplavu poslali – popuštanjem brane nastalu." (Saba, 16).

EL-ARIMUŠ-ŠEDIDU – odnosno silna kiša i puno vode.

Mudžahid i Ibn Ebi Nudžejm kažu: EL-ARIMU – je crvena kiša koju je Allah poslao na branu koja ju je probila i uništila."

Ibn El-E'arabi kaže: "EL-ARIM je jaka bujica."

Ibn Abbasa, Ibn Omera i drugih. Bilježe je Buharija, Muslim, Ebu Davud, Tirmizi, Nesai i većina islamskih učenjaka da je on pouzdan. Umro je u Sani 110 h.g. El-Israilijetu vel-Mevduatu, od šejha Muhammeda Ebu Šehba, str. 105.

[209] El-Dževabul-kafi od Imama Ibnul-Kajjima, str. 38.

[210] Mehasinut-te'vili 14/12

I Ibn El-E'arabi je također rekao: "EL-ARIM je naziv za miša (pacova)."

Ibn Kesir, učenjak, je rekao: "Mnogi kažu Allah je na temelje brane poslao miša, odnosno štakora (pacova). Kada su to vidjeli postaviše pored brane zamke (mišolovke)."

Kurtubi u svom tefsiru kaže: Vehb kaže:[211] "nisu ostavili otvor između dvije stijene, a da pored nisu vezali mačku." Ali to ne koristi kad se dosudi odredba. Upozorenje ne koristi kao ni utočište. I kad su temelji brane bili narušeni, pala je i srušila se. Voda je potekla u dolinu. Ti potoci i rijeke su trgali i ti plodovi bijahu potrgani, i ti usjevi i drveće bijahu uništeni i zamijenjeni lošim drvećem i plodovima. Kaže Silni i Svemogući: "I zamijenili im njihove vrtove drugim vrtovima sa plodovima gorkim i tamariskom i neznatnim lotosom divljim." (Saba, 16)

Rekli su Ibn Abbas, Mudžahid i drugi: (arapski tekst) – HAMTUN je misvak drveće, a ESLUN je tamariska (metljika). [212]

Navodi se da je HAMTUN gorki plod koji se ne jede, a da je ESLUN drvo koje ne daje plodove.

VE ŠEJ'IN MIN SIDRIN KALIL – odnosno malo drveća lotosovog.

Malo lotosa i puno trnja.
"niti deblja niti glad utoli"

Kaže Uzvišeni: "Kaznili smo ih zato što su bili nezahvalni." (Saba, 17), odnosno šta su radili to su i

---

[211] Vehb ibn Munebbeh, već sam spomenuo njegovu biografiju.
[212] El-Bidajetu ven-Nihajetu 1/194.

dobili. "A da li Mi kažnjavamo ikog drugog do nevjernika, nezahvalnika." (Saba, 17)

Ševkani, Allah mu se smilovao, kaže: "Zar možemo kazniti ovom kaznom – oduzimanjem blagodati i spuštanjem nesreće osim zbog velike i pretjerane nezahvalnosti i nevjerstva."[213]

Ibn Kesir kaže: "Ovom velikom kaznom kažnjavamo one koji nas ne vejruje, naše poslanike lažnim smatraju, suprotstavljaju se našim naredbama i naše svetosti oskrnavljuju."[214] Zatim ih je Allah razasuo po zemlji, ponizio ih među robovima i protjerao ih u svaku dolinu. Uzvišeni kaže: "I ogriješiše se prema sebi, i Mi učinismo da se o njima samo priča, a njih kud koje raselismo. To su zaista pouke za svakog strpljivog i zahvalnog." (Saba, 19)

Hafiz ibn Kesir, Allah mu se smilovao, kaže: "I kada su njihovi imeci bili uništeni, a gradovi sa zemljom sravnjeni, morali su ih napustiti i iz njih se iseliti. Raštrkali su se stanovnici Sabe po dolinama i visoravnima zemlje, na sve strane."[215]

Ševkani kaže: "Značenje ajeta je: Učinismo ih likovima priča koje pričaše oni koji su poslije njih došli, da se čude onom što su učinili i da pouku uzimaju iz kazne koja ih je zadesila. Mi smo ih potpuno rasuli na sve strane zemlje. "To su zaista pouke za svakog strpljivog i zahvalnog." Potiče strpljive i zahvalne zato što su ti oni koji se koriste poukama i dokazima."[216]

---

[213] Fethul Kadir 4/321
[214] El-Bidajetu ven-Nihajetu 2/194
[215] Ibid
[216] Fethul-Kadir 4/332

Uzvišeni poslije toga kaže: "I Iblis se uvjerio da je o njima ispravno mislio, i oni su se poveli za njim, osim nekolicine vjernika." (Saba, 20)

Hasan El-Basri kaže: "Tako mi Allaha nije ih udarao štapom, niti ih je na što prisiljavao, samo ih je iluzijama i lažnim nadama pozvao, i oni su mu se odazvali."

Samo rasipnici Allahovih blagodati ne primaju pouku, oni koji su Njegove blagodati zanijekali i iskoristili ih boreći se protiv Blagodavca. Na žalost, i među nama su oni koji čine ono što su Sabejci činili (a oni su nezahvalni postali), pa je na nas Allah poslao bolesti koje su krv pile, meso jele i učinile da kosti istruhnu i odnijele bereket zemlje. "Kaznili smo ih zato što su bili nezahvalni, a da li Mi kažnjavamo ikog drugog do nevjernika". Kaže Uzvišeni: "A one koji preinačuju Allahove blagodati kada su im već došle, Allah će zaista strahovito kazniti." (El-Bekare, 211)

Na nama je samo da se zahvaljujemo na blagodatima, izdvajamo pravo siromaha i siročadi i da budemo zadovoljni podjelom Uzvišenog Allaha.

Neko je lijepo rekao:

Ako budeš u blagodatima, čuvaj ih
Zaista grijesi brišu blagodati
Koristi h u pokornosti Gospodaru robova
Jer Gospodar robova strogo kažnjava
Čuvaj se nepravde koliko možeš
Jer nepravda prema robovima kobnog je kraja
Putuj srcem svojim svijetom
Da vidiš tragove onih koji su nepravdu činili
I te nastambe njihove iza njih ostale su.
Kao svjedoci protiv njih koji ne optužuju.

Ebu Hurejre prenosi od Poslanika, sallallahu alejhi ve sellem, da je rekao: "Zaista onaj koji jede i zahvaljuje ima nagradu kao strpljivi postač."[217]

U časnom hadisu stoji: "Zaista Uzvišeni Allah stavlja roba na kušnju onim što mu je dao. I ako on bude zadovoljan onim što mu je Allah dodijelio bude mu to blagoslovljeno i uveća se. A ako ne bude zadovoljan, ne bude mu blagoslovljeno i ne poveća se iznad onog što mu je propisano."[218]

I čuvaj se brate muslimane rasipnosti u imetku i obožavanja materije jer ti je Allah može pretvoriti u patnju. Prenosi se od Ebu Hurejre, radijallahu anhu da je rekao: Rekao je Allahov Poslanik, sallallahu alejhi ve sellem: "Nesretan je onaj koji obožava dinar, i onaj koji obožava dirhem, i onaj koji obožava hamisu, ako mu se da zadovoljan je, a ako mu se ne da rasrdi se. Propast će i na glavu će pasti i kada se na trn ubode neće ga izvaditi.[219] Blago robu koji je uzeo svoga konja za uzdu na Allahovom putu, raščupane kose, prašnjavih nogu. Kada je na straži – na straži je, kada je u pratnji – u pratnji je. Kada traži dozvolu za ulazak ne dopusti mu se i ako se zagovara za nekog ne bude mu primljeno."[220]

Imam Hasan je rekao: "Allah daje da se uživa u blagodatima onome kome hoće, i kada se taj na njima ne zahvaljuje pretvori ih u patnju."

---

[217] Hadis je sahih, prenose ga Hakim i Ahmed u Musnedu i Tirmizi i Ibn Madže, pogledaj u Sahihul-Džami' 2179.

[218] Hadis je vjerodostojan. Prenosi ga Ahmed u Musnedu. Pogledaj Sahihul-džami' 1879 i Es-Sahihatu 1658.

[219] VE IZA ŠI'KE FE LA INTEKAŠE - dova poslanika, sallallahu alejhi ve sellem, njemu kada ga trn ubode, ne izvadi ga sve dok ga ne usmrti.

[220] Sahih, prenosi ga Buharija i Ibn Madže (pogledaj Sahihul-džami' pod brojem 2962).

Imam Kušejri kaže o uništenju naroda Sabe: "Dobili su ono što su tražili, i upali su u rupu koju su sami iskopali i bili su ubijeni mačem koji su sami napravili." (Letaiful-išarati 3/181)

14.

Propast onih koji su subotu poštovali

Allahov Poslanik, sallallahu alejhi ve sellem, je rekao: "Spletkarenje i varanje su u vatri"[221]

Od loših osobina koje su se ukorijenile kod Židova su osobine: spletkarenje, varanje, zavođenje, prepredenost, lukavstvo, kako bi dozvolili ono što je Allah zabranio i zabranili ono što je Allah dozvolio. Zbog toga je Poslanik, sallallahu alejhi ve sellem, upozorio svoj Ummet od ovih osobina. Prenosi se od Ebu Hurejre da je rekao: Rekao je Allahov Poslanik, sallallahu alejhi ve sellem: "Ne činite ono što su Židovi počinili, pa da smatrate dozvoljenim ono što je Allah zabranio, učinivši to sa najnižom varkom."[222]

---

[221] Sahih, prenosi ga Bejheki i Ibn Adiji u djelu El-Kamil, a Hafiz u El Fethu kaže: Isnad mu je u redu. Albani ga je kategorisao kao vjerodostojan pod brojem 1057 u Silsiletus-sahihatu.

[222] Isnad mu je dobar. Prenosi ga Ibn Batta. Pogledaj u djelu Irvaul-galil 5/375. Albani ga je pripisao Ibn Batti. Ibn Kesir kaže: "Ovaj isnad je dobar."

I pored ovog upozorenja mnogi su zapali u ono što su zapali Izraelci. Promijenili su imena nekim zabranjenim stvarima. Šejtan im je prikazao u lijepom svijetlu da promjena imena mijenja propise uzvišenog Allaha. I ustvari, ne znači da time što ćemo nazvati mito – nagradom da tim postaje dozvoljeno. I ne znači da nazivanjem kamate – korišću ona postaje dozvoljena. Nikad. Promjena imena ne mijenja propise i na ovo je upozorio Poslanik, sallallahu alejhi ve sellem u drugom hadisu da ne bi dospijeli do onog do čega su dospijeli Židovi. Prenosi se od Ibn Abbasa da je rekao: Rekao je Allahov Poslanik, sallallahu alejhi ve sellem: "Slijedićete običaje onih koji su bili prije vas, pedalj po pedalj, aršin po aršin, čak i kada bi neko od njih ušao u rupu guštera– i vi biste ušli, i čak i kada bi neko od njih imao odnose sa svojom ženom na putu, i vi biste to učinili.[223]

Uzvišeni Allah nam je spomenuo ovo kazivanje – kazivanje o onima koji su subotu poštovali (praznikovali), da nas upozori od dospijevanja do onog do čega su Židovi dospijeli (od obmanjivanja Allahovog zakona). I da je na nama da osuđujemo loša dijela i da spriječavamo nepravednika pod uslovima koje je islam objasnio, i da ne budemo skromni u istini i da ne ostavimo naređivanje na dobro i odvraćanje od zla, kako bi uspjeli sa uspješnima. Događaji ove priče desili su se u mjestu koje se zove Ila.[224] I nalazi se na obali Crvenog mora.[225] To je bilo u vrijeme Davuda alejhis-selam. Ibna Abbas i Vehb ibn Munebbeh kažu da se narod od Židova u vremenu Davuda alejhis-selam bio nastanio u selu na obali između Egipta i Hatima koje se zvalo Ila.

---

[223] Sahih, prenosi ga Hakim i El Bezzar (Sahihul-džami' 5067)
[224] To kažu Ibn Abbas, Mudžahid, Ikreme, Suddijj i drugi.
[225] Tefsir Ibn Kesir 2/408

Kako se slučaj desio i spomen završetka speltkaroša

Ibn Abbas radijallahu anhu je rekao: "Allah je odredio Izraelićanima dan koji je i vama odredio da bude praznik, petak, ali su ga oni zamijenili subotom. Veličali ga i ostavili ono što im je bilo naređeno. I kada su se samo subote držali Allah ih je i u njoj na kušnju stavio i zabranio im ono što im je dozvolio drugim danima. Allah im je zabranio da love ribu i da jedu subotom. I kada bi bila subota ribe bi na oči njihove dolazile do obale mora, a kada bi subota prošla odlazile bi i ne bi se vidjela ni velika ni mala riba. I sve tako, kada bi došla subota ribe bi dolazile, a sa njom i odlazile. To im se oduljilo da su se zaželjeli ribe. Jedan čovjek je namjerio i ulovio ribu tajno, probušio je koncem, zatim je poslao u vodu. Zabio je kolac na obali, zavezao je i pustio. Sutradan je došao i uzeo je te rekao: Nisam je ulovio u subotu – otišao je i pojeo je. Sljedeće subote je učinio isto. Narod je osjetio miris ribe. Stanovnici Sabe su rekli: Tako nam Allaha osjetimo miris ribe. Zatim su otkrili šta je taj čovjek uradio. Uradili su ono što je on uradio i čuvali su tajnu dugo vremena pa im Allah kaznu nije požurivao dok je nisu počeli loviti javno i prodavati je na pijacama."

Ševkani, Allah mu se smilovao, je rekao: "Upotrijebili su varku za lovljenje ribe, iskopali su rupe, prokopali potoke tako da su ribe u njih ulazile subotom, a oni su ih lovili nedjeljom."[226]

---

[226] Fethul-Kadir 1/96

Ibn Abbas kaže: “Grupe pobožnih su rekli: Teško vama, bojte se Allaha – i odvraćali su ih od onog što su činili, a druga grupa, koja nije jela ribu i nije narod odvraćala od onog što su činili, je govorila (Zašto opominjete narod koji će Allah uništiti, ili ga teškim mukama namučiti, oni odgovoriše - Da bismo se pred Gospodarom vašim opravdali) – tako što ćemo prezirati ono što rade (i da bi se oni grijeha klonili). I dok su oni u tom ustrajali ti pobožnjaci ostali su u svojim skupovima i mesdžidima, izgubili su narod i nisu ga vidjeli.”

U nekim predajama stoji da je grupa koja je naređivala dobro i odvraćala od zla izgradila zid koji je dijelio njih i nepokornike.[227]

Rekao je Ibn Abbas: “Jedni drugima su rekli: Nešto se desilo s narodom, vidite šta je to! Otišli su da pogledaju u njihovim kućama i našli su ih zatvorenim. Narod je navečer ušao u kuće, zatvorio ih za sobom, kao što ih uvijek zatvaraju, i u njima su bili pretvoreni u majmune. Prepoznali su čovjeka – bio je majmun, ženu – bila je majmunica i dijete koje je bilo majmunče.”[228]

Imam Kurtubi kaže: “Majmun bi dolazio svom rođaku, pomirisao mu odjeću i plakao. Ovaj bi mu rekao: Zar te nisam odvraćao. Glavom bi klimnuo govoreći 'da'.”[229]

Profesor Abdus-Selam Bedevi kaže: “Ovo znači da su bili u tijelima majmuna sa ljudskom pameti, i ovo je zaista jedna kazna.”[230]

---

[227] Tefsir El-Keššaf i El-Kurtubi

[228] Tefsir Ibn Kesir 1/160. Katade je rekao: "Narod je bio pretvoren u majmune koji urlaše jedni na druge, i imali su repove."

[229] Tefsirul-Kurtubi, El-E'araf, 165

[230] Min Enbair-Rusuli 1/334

Cijenjeni imam Hasan El-Basri je rekao: "Tako mi Allah pojeli su najnezdravije jelo koje je iko pojeo i najteže poniženje na dunjaluku i najduže patnje na Ahiretu."[231]

Ovako čini strast stomaka sa njenim vlasnicima i obožavaocima. Koliko je jela uništilo dunjaluk i upropastilo Ahiret. Neko je istinu rekao: "O Ademov sine, tvoj trbuh je pedalj u pedlju, zašto te je u vatru uveo?" Ibn Kesir, Allah mu se smilovao, je rekao: "Kada su to učinili, Allah ih je pretvorio u majmune koji su vanjskim izgledom najbliži čovjeku, ali ustvari nisu ljudi, i tako kada su njihova djela i njihove varke bile slične istini naizgled, a u biti su joj bile suprotne, njihova nagrada (kazna) je bila shodna njihovom djelu."[232]

U tom stanju proveli su tri dana, nisu jeli, pili, niti se razmnožavali, zatim ih je Allah usmrtio i uništio (I sigurno neće uspjeti onaj koji laži iznosi). Ibn Abbas kaže: "Preobličeni nije živio više od tri dana, nije jeo, pio i nije se razmnožavao. Tako Allah čini sa onim kojim hoće i šta hoće i pretvara ga u ono što hoće."

Pronašao sam vjerodostojan hadis u djelu Sahihul-džami' koji potvrđuje mišljenje Ibn Abbasa. Prenosi se od Ibn Mesuda radijallahu anhu da je rekao: Rekao je Allahov Poslanik, sallallahu alejhi ve sellem: "Izobličenom Allah nije dao potomka, niti im traga ostavio. Majmuni i svinje su i prije postojali."[233]

Uzvišeni kaže: "Vama je poznato ono što se dogodilo onima od vas koji su se o subotu ogriješili, kao i to da smo im Mi rekli – Budite majmuni prezreni." (El-Bekare, 65)

---

[231] Ibid

[232] Tefsir Ibn Kajjim 1/158

[233] Sahih, prenosi ga Muslim i Imam Ahmed. Sahihul-džami' 1867.

LEKAD ALIMTUM – saznali ste, I'TEDEV – koji su se osmjelili da subotom love ribu, KIREDETEN HASIIN – majmuni prezreni. Ibn Abbas kaže “poniženi majmuni”.

Uzvišeni kaže: “Savremenicima i pokoljenjima njihovim to smo učinili opomenom, a poukom onima koji se boje Allaha.” (El-Bekare, 66)

NEKALEN – opomena u značenju – kazna, ukor, a riječ ENNIKLU koja ima isti korijen znači – okovi, užad, jer spriječava njihovog vlasnika.

LIMA BEJNE JEDEJHA VE MA HALFEHA – savremenicima i pokoljenjima njihovim (odnosno da oni koji su živjeli u okolnim gradovima i koji će doći poslije njih pouku uzimaju. Uzvišeni kaže: “I upitaj ih”, odnosno o Muhammede, upitaj prisutne Židove “o gradu koji se nalazio pored mora” – odnosno u blizini mora; “kad su propise o suboti kršili” – odnosno, Allahove granice prelazili su loveći ribu subotom; “kada su im ribe na oči njihove, dolazile dok su subotom svetkovali” – odnosno vidljive u vodi, navodi se čak i da su glave dizale; “a kad nisu svetkovali – one im nisu dolazile” odnosno kad bi prošla subota ribe ne bi dolazile; “eto tako smo ih u iskušenje dovodili zato što su stalno griješili” – ovo upućuje da je glavni razlog za njihovo iskušenje bila nepokornost Allahovoj odredbi; “A kad neki od njih rekoše i zašto opominjete narod koji će Allah uništiti ili ga teškim mukama namučiti”

EL-UMMETU – skupina, odnosno, skupina dobrih ljudi rekla je drugovima koji su bili uporni u opominjanju onih koji su propise o suboti kršili kada su izgubili nadu o njihovom prihvatanju opomene i ostavljanja griješenja; “Oni odgovoriše: Da bismo se pred Gospodarom vašim opravdali i da bi se oni grijeha klonili” – odnosno da nas Allah ne bi kaznio ako ostavimo naređivanje dobra i

odvraćanje od zla koje nam je propisao; "I kada zaboraviše ono čime su bili opominjani mi izbavismo one koji su od nevaljalih djela odvraćali a teškom kaznom kaznismo griješnike zato što su stalno u grijehu bili." (El-E'araf, 165)

Ibn Kesir kaže: "Ovdje se misli da je Allah obavijestio da je uništio nasilnike (nepravednike), a spasio vjernike koji su odvraćali od zla, ali ništa nije rekao o onima koji su šutili. Učenjaci su se o njima razišli na dva mišljenja: neki kažu da su i oni spašeni, a drugi da su uništeni. Ispravno mišljenje kod istraživača je prvo, a to je i mišljenje Imama mufessira (glavnog tumača) Ibn Abbasa.

"I pošto su oni bahato odbili da se okane onoga što im se zabranjivalo, Mi smo im rekli: Postanite majmuni prezreni.")El-E'araf, 166)

Ševkani kaže: "Naša naredba je bila stvarna, a ne ukor riječima, odnosno – pretvorili smo ih u majmune."[234]

[234] Fethul-Kadir 2/257

15.

Vlasnik dva vrta

Po prirodi su srca sklona ljubavi prema imetku. Kaže Uzvišeni: "On jako voli bogatstvo – u ljubavi prema bogatstvu on je sebičan", a El-HAJRU – dobro u ajetu je u značenju – bogatstvo – imetak.

Ali je opasnost da ova ljubav dostigne do stepena obožavanja imetka umjesto Uzvišenog Allaha kao što je Poslanik, sallallahu alejhi ve sellem, rekao: "Nesretan je obožavatelj dirhema, nesretan je obožavatelj dinara."[235]

Čovjek u ovom životu ostari osim u dvije stvari: u ljubavi prema životu i u ljubavi prema imetku. Dokaz za to je u časnom hadisu, kojeg prenosi Ebu Hurejre, radijallahu anhu, rekao je: Rekao je Allahov Poslanik, sallallahu alejhi ve sellem: "Srce starca je mlado u ljubavi spram dvije stvari: života i imetka."[236]

[235] Hadis je sahih kod Buharije i drugih. Skoro je spomenut.
[236] Sahih, prenose ga Muslim i drugi, pogledaj u Sahihul-džami' 4408.

A u drugoj predaji stoji: Rekao je, sallallahu alejhi ve sellem: "Srce starca je mlado u ljubavi dvije stvari: dug život i mnoštvo imetka."[237]

Ima ljudi na ovom dunjaluku ko radi za Ahiret, a ima ih što rade za dunjaluk, kao što kaže Silni i Uzvišeni: "Neki od vas žele dunjaluk, a neki žele Ahiret." Onaj koji radi za Ahiret je bez sumnje pobjednik i dobitnik, a onaj koji radi za dunjaluk je gubitnik i propalica. Razborit čovjek je onaj koji prodaje prolazni svijet za vječni Ahiret i prodaje ono što je beskorisno za ono što ostaje. (A to mogu postići samo strpljivi.)

Kur'an nam navodi primjer dvojice ljudi, jedan je vjernik i želi vječnu kuću (Ahiret), a drugi je nevjernik, ne vjeruje u proživljenje i polaganje računa i voli samo dunjaluk. I povrh svega smatra onog koji vjeruje u proživljenje glupim i blesavim koji nema pameti. O obojici ima priča. Muhammed ibn Hasan El-Mukri je rekao: "Ime dobrog čovjeka je bilo Temliha, a drugog Kartuš.

A u drugoj predaji stoji da se vjernik zvao Jehuza, a drugi Beratus.[238] Ali imena nas uopće ne zanimaju. Pouka je u onom što im se desilo.

Bili su ortaci, zatim su podijelili imetke, i svaki je dobio tri hiljade dinara. Vjernik je za jednu hiljadu kupio robove i oslobodio ih, za drugu hiljadu je kupio odjeću i obukao neodjevene, a za treću hranu i nahranio gladne. Sagradio je mesdžid i činio dobro. Drugi je svojim imetkom oženio žene slobodne i kupio stoku i krave iz kojih je korist izvukao i koje su se pretjerano razmnožile. Zatim je dosta prodao te je zaradio da je svoje savremenike bogatstvom pretekao. Prvog je snašlo siromaštvo. Naumio je da se

---

[237] Sahih, prenosi ga Ahmed u Musnedu i Tirmizi i Hakim i drugi. Sahihul-džami' 4408.

[238] El-Mubešširune bin-Nari od šejha Sajima, preneseno iz Kurtubija 6/4016.

zaposli kao vrtlar. Rekao je: "Kada bih otišao svom ortaku i prijatelju i upitao ga da me zaposli u jednom od svojih vrtova to bi za mene najbolje bilo." Otišao mu je i upitao ga za posao. Ovaj ga je upitao: "Zar nismo imetak na dvije polovice podijelili? Šta si sa svojim imetkom učinio?" Odgovorio mu je: "Za njega sam kupio kod Uzvišenog Allaha ono što mi je bolje i trajnije." Pa mu je rekao: "Zar ti zaista vjeruješ (tj. u proživljenje). Ja ne vjerujem da će Smak svijeta nastupiti. Smatram da si glup i kao kaznu za tvoju glupost neću te primiti. (zaposliti)."[239]

Uzvišeni kaže: "I navedi im primjer dvojice ljudi" (El-Kehf, 32) tj. nevjernicima Kurejšijama zato što se ne miješaju sa slabim i siromašnim, što ih potcjenjuju i iznad njih uzdižu.

Ibn Kesir kaže: "Neki su rekli da je ovaj primjer naveden i ne mora biti da se stvarno desio, ali većina smatra da se događaj zbio."[240]

I rekao je: "Poznato je da su ova dva čovjeka bili prijatelji i da je jedan bio vjernik, a drugi nevjernik."[241]

"Jednom od njih smo dva vrta lozom zasađena dali i palmama ih opasali, a između njih njive postavili." (El-Kehf, 32) Što znači: "Kafiru smo dali dva vrta punim loze, okružena sa palmama sa svih strana, kao što trepavice oko okružuju.

EL-DŽENNETU – vrt ili bašta – zbog skrivanja onog što se u njoj nalazi pod sjenkama drveća.

VE DŽE'ALNA BEJNEHUMA ZER'A – odnosno, između palmi bile su njive, što govori da je zemlja davala

---

[239] El-Bidajetu ven-Nihajetu 2/139
[240] Ibid
[241] Ibid

i povrće i voće i da je bila prostrana. "Oba vrta su davala svoj plod, ničega nije manjkalo, a kroz sredinu njihovu smo rijeku proveli." (El-Kehf, 33) Što znači: u oba vrta ničeg od hrane nije falilo i rijeka je tekla kroz ova dva vrta. A Allahove riječi HILALEHUMA – tj. – između njih i kroz sredinu.

"On je i drugog imetka imao" (El-Kehf, 34)

Vlasnik dva vrta imao je i druge vrste imetka, zlata i srebra, stoke i drugo.

Ibn Abbas je umjesto SEMERUN – učio SUMURUN – i rekao je da su to vrste imetka.

"I reče drugu svome dok je s njim razgovarao. Od tebe sam bogatiji i jačeg sam roda." (El-Kehf, 34)

JUHAVIRUHU – odnosno raspravljao se sa njim

ENE – Ja – Iblisova riječ

EKSERU MINKE MALEN VE EAZZU NEFERA – Ja sam od tebe bogatiji i jačeg sam roda – govoreći mu da je siromašan i uzdižući se iznad njega imetkom, ugledom, robovima i pomagačima. Kaže Katada: "Tako mi Allaha to je želja griješnika: mnoštvo imetka i porodica." "I uđe u vrt svoj nezahvalan Gospodaru svome." (El-Kehf, 35), odnosno: nevjernik je ušao u svoj vrt, uzeo za ruku brata muslimana i uveo ga u vrt hodajući okolo i pokazujući mu njegova čuda.

VE HUVE ZALIMUN LINEFSIHI – nezahvalan svome Gospodaru.

Katade kaže: "Negirajući blagodat svog Gospodara." A Zemahšeri kaže: "On se čudi onom što mu je dato, ponosi se tim, ali i poriče blagodat svog Gospodara. Tako se izlaže Allahovoj srdžbi i to je najgora nepravda. I vidiš mnogo bogatih muslimana, ako takvo što ne izgovaraju

svojim jezicima, onda jezicima njihovog ponašanja govore to i pozivaju na to.[242]

Ibn Kesir kaže: VE HUVE ZALIMUN LI NEFSIHI – odnosno on nije na putu koji zadovoljava."[243]

"I reče: Ne mislim da će ovaj vrt ikada propasti." (El-Kehf, 35) A to, kada je vidio širinu vrta, pino vode, lijepe plodove drveća, rekao je to zbog pretjerane glupavosti (nehata, nemara) i prevelikog nadanja.

"Ne mislim da će Smak svijeta ikad doći." (El-Kehf, 36) Pouzdao se u sjaj prolaznog dunjaluka i smatrao lažnim postojanje stalnog i vječnog Ahireta.

"A ako budem vraćen Gospodaru svome, sigurno ću nešto bolje od ovoga naći." (El-Kehf, 36) A to zato što je bio obmanjen (zaslijepljen) svojim dunjalukom i zato što je smatrao da mu je to Allah dao iz ljubavi prema njemu i njegovog ugleda kod Allaha.

Neznalica je mislio da je uživanje na dunjaluku dokaz Allahove ljubavi prema robu. A da je to tako onda bi najbogatiji ljudi bili poslanici i vjerovejsnici. Možda je to bogatstvo samo Allahovo zavođenje roba. Kao što Silni i Uzvišeni kaže: "I kada bi zaboravili ono čime su opominjani Mi bismo im kapije svega otvorili, a kad bi se onome što im je dato obradovali, iznenada bismo ih kaznili i oni bi odjednom svaku nadu izgubili i zameo bi se trag narodu koji je činio zlo. Neka je Hvaljen Allah, Gospodar svjetova." (El-Enam, 44-45)

"I reče mu drug njegov dok je s njim razgovarao: Zar ne vjeruješ u Onoga koji te je od zemlje stvorio zatim od kapi sjemena i najzad te potpunim čovjekom učini." (El-Kehf, 37)

---

[242] El-Kešaf 2/721
[243] El-Bidajetu ven-Nihajetu 2/140

A značenje je. "Vjernik mu je rekao kad ga je vidio da poriče proživljenje. (Onaj koji je moćan da stvori, isto tako moćan je da to i ponovo učini.) I ovako vjernik ljubomorno čuva Allahovu vjeru, i ne pokorava se stvorenju da bi zaradio nekoliko dirhema. Allahu pripada slava i Njegovim poslanicima i vjernicima.

"Što se mene tiče, On, Allah, moj je Gospodar i ja Gospodaru svome ne smatram ravnim nikoga."
(El-Kehf, 38) tj. Samo Njega obožavam i vjerujem da će proživjeti mrtve i da će sakupiti kosti i ostatke. Vjernik je nastavio da ga opominje i da ga obasipa savjetima ne bi li se probudio iz ravnodušnosti i opijenosti, rekao mu je: "A zašto nisi kada si u vrt svoj ušao rekao: Mašallah – moć je samo u Allaha, ako vidiš da ja imam manje blaga i manje roda od tebe." (El-Kehf, 39)

Hafiz Ibn Kesir kaže: "odnosno, zašto nisi kada si u njeg ušao i pogledao ga zahvalio Allahu na blagodatima koje ti je dao. Imetke i djecu kakve nije drugima dao.

MAŠAALLAH. LA KUVVETE ILLA BILLAHI – šta Allah hoće – Moć je samo u Allaha. Zbog toga su neki prethodnici rekli: "kada nekog zadivi njegovo stanje, imetak ili djeca neka kaže MAŠAALLAH LA KUVVETE ILLA BILLAHI."[244]

Ešheb kaže: "Malik je rekao: Svako ko uđe u svoju kuću treba ovo da kaže." A Ibn Vehb je rekao: "Rekao mi je Hafs Ibn Mejsere: Vidio sam na vratima Vehb Ibn Munebbeha da je napisano: MAŠAALLAH LA KUVVETE ILLA BILLAH."[245]

---

[244] Tefsir Ibn Kesir 3/84.

[245] Sahih, prenosi ga Tirmizi 13/90, Ahmed 2/333, Albani ga je kategorisao vjerodostojnim sa svim predajama.

Prenosi se od Ebu Hurejre da mu je Poslanih, sallallahu alejhi ve sellem, rekao: "Hoćeš li da te uputim na riječ koja je od blaga dženneta, ili je rekao: blago od blaga dženneta?" Rekao sam: "Hoću." Rekao je: LA HAVLE VE LA KUVVETE ILLA BILLAHI – Samo Allahu pripadaju snaga i moć. Kada je rob izgovori Allah Silni i Uzvišeni mu kaže: Selamim svog roba i ide pravim putem." Bilježi Abdullah ibn Ahmed u djelu Zevaiduz-Zuhdi od Jahja ibn Selima Et-Taifija, a ovaj od onog što mu je spomenuo da je rekao: "Musa je tražio od svog Gospodara da mu ispuni molbu (želju), pa mu je ispunjenje zakasnilo. Rekao je: MašaAllah. Njegova molba je bila ispunjena. Rekao je: O Gospodaru, tražim molbu od tada i tada, a sad si mi je ispunio. Allah mu je objavio: O Musa, zar nisi znao da su tvoje riječi – MašaAllah – najuspješnije za ispunjenje molbi (primanje dova)."

Prenosi se od Enesa radijallahu anhu da je rekao: Rekao je Allahov Poslanik, sallallahu alejhi ve sellem: "Ko vidi nešto i to mu se svidi i kaže MašaAllah la havle ve la kuvvete illa billah – urok mu ne može naškoditi."[246]

"Pa Gospodar moj može mi bolji vrt od tvog dati, a na tvoj nepogodu s neba poslati, pa da osvane samo klizava ledina." (El-Kehf, 40)

HAJREN MIN DŽENNETIKE – bolji od tvog vrta – odnosno na Ahiretu.

HUSBANEN – kazna, nesreća. Kaže Ibn Abbas: "Odnosno – kazna sa nebesa." Isto su rekli i Ed-Dahhak i Katade. A Ibn Earabi je rekao: "EL-HUSBANETU je munja." Ahfeš je za HUSBANEN rekao: "Strijela sa nebesa." Istaknuti učenjak Ševkani je rekao: "Znači da na

[246] Tefsirul-Menam 3/110 – preneseno iz djela El-Kelimut-Tajjibu, str. 199.

vrt pošalje strijele njegove kazne, bilo hladnoću il kamenje ili nešto drugo što hoće od vrsta kazne."[247]

Ibn Kesir kaže: "Jasno je da je to vidljiva i mučna kiša koja je isščupala plodove i drveće vrta."

FE TUSBIHA SAIDEN ZELEKA – da postane klizava ledina, odnosno glatka i ravna zemlja bez usjeva i rastinja.

A ES-SAIDUZ-ZELIKU – je glatka površina. Ševkani kaže: "Zemlja bez biljki na kojoj stopala ostavljaju tragove."

"Ili da mu voda u ponor ode pa da je ne mogneš pronaći nikada." (El-Kehf, 41)

Odnosno da ostane bez vode, tj. da mu voda ode u zemlju.

Silazak kazne

Uzvišeni kaže: "I njegovi plodovi biše obuhvaćeni." (El-Kehf, 42) Allahova kazna ih je obuhvatila sa svih strana.

Subhanallah – Slavljen je Allah. Palme su bile te koje su ih prije okruživale i kazna ih zamijeni, i ostaci zamijeniše blagodati. "To je zato što Allah neće lišiti blagostanja narod kome ga je podario, sve dok se on sam ne promijeni. A Allah sve čuje i sve zna." (El-Enfal, 53)

Stoji u Ahmedovom Musnedu i prenosi se od Poslanika, sallallahu alejhi ve sellem: "Zaista se rob lišava nafake zbog grijeha koji učini."[248] Allah je potpuno uništio njegova dva vrta. I kada je nevjernik ujutro otišao i vidio ih uništene, udario je rukom od ruku kajući se, kao što

---

[247] Fethul-Kadir 3/287

[248] Prenosi ga Ahmed, a Albani ga je kategorisao vjerodostojnim u djelu Sahihul-džami'

Uzvišeni kaže: "I on poče kršiti ruke žaleći za onim što je na njega utrošio, a loza se bijaše povaljala po podupiračima svojim i govoraše: Kamo sreće da Gospodaru svom nisam smatrao ravnim nikoga." (El-Kehf, 42)

Udara rukom od ruku – to je aluzija o kajanju. Katada kaže: "Plješće na ono što je utrošio u nju i njenu gradnju i popravljanje, a ona je bila srušena i povaljana po podupiračima svojim (loza) i rekao je (Kamo sreće da Gospodaru svom nisam smatrao ravnim nikoga) i poželio je vjerovanje u jednoću Stvoritelja kako bi sačuvao vrt. A da li vrijedi kajanje nakon što su se srca i noge podskliznuli."[249]

Uzvišeni kaže: "I nije imao ko da mu pomogne osim Allaha, a sam sebi nije mogao pomoći." (El-Kehf, 43) odnosno njegov imetak i njegove sluge mu nisu koristili kada je na njega bila spuštena Allahova kazna, koja se ne otklanja od naroda nevjerničkog.

"Tada može pomoći samo Allah, Istinski. On daje najbolju nagradu i čini da se sve na najbolji način okonča." (El-Kehf, 44) Značenje: U ovom slučaju pomoć pripada samo Allahu, niko drugi je ne može imati, On Slavljen neka je najbolje nagrađuje svoje miljenike na dunjaluku i Ahiretu, i daje dobar kraj onima koji vjeruju u Njega i u Njega se uzdaju."

Istinu je rekao pjesnik:

"Noći su se pomirile s tobom pa si se umislio

A kod svitanja moći pojavi se tuga."

---

[249] El-Mubešširune bin-Nuri od šejha Sajima, str. 81.

Sudbina vjernika i kazna nevjernika na Ahiretu

Uzvišeni Allah nam je upotpunio završetak ove priče u suri Es-Saffat[250]. Uzvišeni nas je obavijestio da je dao vjerniku ono što želi, a to je vrt na Ahiretu, a njegovog prijatelja nevjernika je bacio u vatru. Kako je loše boravište! I kada su stanovnici dženneta ušli u džennet, a stanovnici vatre ušli u vatru, stanovnici dženneta su se prisjećali šta su radili na dunjaluku. I čovjek vjernik je svojoj braći u džennetu rekao: "Imao sam druga, jednog koji je govorio: Zar i ti vjeruješ da ćemo kad pomremo i zemlja i kosti postanemo doista račun polagati." (Es-Saffat, 51-53)

Pa im je Uzvišeni Allah rekao: "Hoćete li da pogledate" (Es-Saffat, 54), tj. stanovnike vatre. "I pogledao je", odnosno vjernik, "i toga ugledao usred džehennema." (Es-Saffat, 55)

Ez-Zedždžadž je rekao: "SEVA'UN je sredina svega."

Ibn Ebu Šejbe, Hanad i Ibn Munzir bilježe od Ibn Mesuda o tefsiru Allahovih riječi: FETTALEA FEREAL-LU FI SEVAIL-DŽEHIM – pogledao je i toga ugledao u sred džehennema, da je rekao: "Pogledao je, okrenuo se svojim prijateljima i rekao: Vidio sam lobanje ljudi kako ključaju." Kada je vjernik ugledao svog prijatelja u vatri pozvao ga je i rekao: "Allaha mi zamalo me nisi upropastio." (Es-Saffat, 56), odnosno, uništio obmanom.

Mukatil kaže: "Allaha mi, umalo me nisi zaveo pa da sjednem na tvoje mjesto."

"I da nije bilo milosti Gospodara moga, i ja bi se sada mučio." (Es-Saffat, 57), odnosno da nije bilo milosti

[250] Pogledaj u Fethul-Kadir 4/396 i Tefsir sure Es-Saffat od Ibn Kesira koji potvrđuje ovo do čega smo došli. A Allahu pripada zahvala.

Gospodara moga prema meni i davanja (obasipanja) islama i upute na pravi put i spašavanja od zablude, bio bi prisutan sa tobom u vatri.

"A ni mi jel' de nećemo više umirati? Jednom smo umrli i više nećemo biti mučeni." (Es-Saffat, 58-59)

Zatim je rekao ukazujući na blagodati u kojima se nalaze: "To je zaista uspjeh veliki i za ovako nešto neka se trude trudbenici." (Es-Saffat, 60-61)

Za ove iste blagodati i velike nagrade neka se trude trudbenici, jer ovo je unosna trgovina, a ne rad za prolazni dunjaluk, jer on je propali ugovor, blagodati su mu kratke, a njegovo dobro je prolazno, a onaj ko je na njemu ubrzo će otići.[251]

Pouka priče

Učenjak Ibn Kesir rekao je komentarišući priču: "Ova priča govori da niko ne treba da se oslanja na dunjalučki život i da se njime obmanjuje, nego da mu pokornost Allahu i oslanjanje na Njega uvijek budu na umu. I da ono što je u Allahovim rukama bude pouzdanije od onog što je u njegovim rukama. Ko da prednost nečemu nad pokornosti Allahu i udjeljivanju na Njegovom putu, biće zbog toga kažnjen. Možda mu to bude oduzeto kako bi bio kažnjen zvog loše namjere. I u ovoj priči stoji da je dužnost primiti savjet od brata koji se s tobom suosjeća, i da onoga ko odbije ispravan savjet i ne pokori se njemu čeka kazna i propast. I u njoj stoji da kajanje ne koristi

---

[251] Ibid

onda kada predodređenje nastupi i kada se okončana naredba počne obistinjavati.[252]

[252] El-Bidajetu ven-Nihajetu 2/142.

16.

Vlasnici vrta i završetak onog koji ne daje zekat

Prenosi se od Ibn Mesuda, radijallahu anhu, da je rekao: Rekao je Allahov Poslanik, sallallahu alejhi ve sellem: "Čuvajte se grijeha, jer zaista kada rob počini grijeh bude lišen opskrbe koja mu je bila pripremljena." Zatim je Allahov Poslanik, sallallahu alejhi ve sellem, proučio: "I dok su oni spavali, nju od Gospodara tvoga zadesi nesreća, i ona osvanu opustošena."[253]

Ibnul-Kajjim, Allah mu se smilovao, je rekao: "Od kazni za grijehe jeste i to da oni otklanjaju blagodati i izazivaju nedaće."

I rob ne bude lišen blagodati, a da razlog za to nije grijeh. I svaka nedaća koja ga snađe je zbog počinjenog grijeha. Kao što kaže Alija Ibn Ebi Talib, radijallahu anhu: "Nedaća ne siđe osim s grijehom, a ne bude podignuta osim s tevbom."

[253] Prenosi ga Ibn Ebi Hatim, tefsir Ibn Kesir 4/635.

Uzvišeni kaže: "Kakva god vas bijeda zadesi, to je zbog grijeha koje ste zaradili, a On mnoge i oprosti." I kada primijeni, na osnovu toga mu se promijeni i kazna. I tvoj Gospodar nije nepravedan prema robu. I ako grijeh zamijeni pokornošću, Allah mu zamijeni kaznu nagradom, a poniženje slavom.[254]

I ovo istinsko kazivanje Gospodar moći, slavljen neka je, spomenuo je u Svojoj plemenitoj Knjizi, u suri El-Kalem. Događaji su se desili u Jemenu, preciznije u gradu koji se zove Darvan.[255] Udaljen je šest milja od Sane. U ovom gradu Darvanu živio je jedan dobar, bogat čovjek i bio je od onih koji naređuju da se čini dobro. Ibn Kesir kaže: "Lijepo se u njemu ophodio (odnosno u vrtu koji je posjedovao). Koristio ga je i vraćao mu ono što mu je bilo potrebno (od njegovih usjeva) i skupljao je svojoj djeci namirnice koliko im je bilo potrebno, a višak je udjeljivao. Kada je umro sinovi su ga naslijedili i rekli su: Otac nam je bio glupan što je iz ovog vrta išta udjeljivao siromasima. A da smo ga mi spriječili nama bi to bilo ušteđeno. I kada su to odlučili da urade bili su kažnjeni, zbog loše namjere. Allah im je njihovim rukama u potpunosti uništio glavnicu, dobitak i sadaku, tako da im ništa nije ostalo.[256] Uzvišeni kaže: "Mi smo ih na kušnju stavili", odnosno Mi smo ih na ispit stavili.

Ibn Kesir kaže: "Ovaj primjer Uzvišeni Allah naveo je nevjernicima Kurejšijima, u onom što im je Allah darovao od velike milosti i što im je dao od ogromne blagodati, a to je poslanstvo Muhammeda, sallallahu alejhi ve sellem, ali oni su ga smatrali lažnim, odbijali ga i borili se protiv njega."

---

[254] El-Dževabul-Kafi, str. 55

[255] To prenosi Seid ibn Džubejr, r.a. Tefsir Ibn Kesir 4/636.

[256] Fethul-Kadir 5/271

Ševkani kaže: "(Mi smo ih stavili na kušnju), odnosno nevjernike Mekke. Pa ih je Allah stavio na kušnju glađu i sušom, a dovom Allahovog Poslanika, sallallahu alejhi ve sellem.

EL-IBTILAU – iskušavanje, ispitivanje, što znači dali smo im imetke da se zahvaljuju, ne da budu objesni. I kada su postali obijesni Mi smo ih stavili na kušnju glađu i sušom."[257]

"Kao što smo vlasnike jedne bašče na kušnju stavili." (El-Kalem, 17). Ibn Kesir kaže: "To je bašča puna raznog povrća i voća."

Ševkani kaže: "Poznata je vijest o njima. Bašča se nalazila u Jemenu dva fersaha (6 milja) od Sane. Pripadala je čovjeku koji je svoje obaveze prema Allahu, što se bašče tiče, izvršavao. Umro je i ona je pripala njegovoj djeci. Ljudima su njena dobra uskratili i obaveze prema Allahu nisu izvršavali. El-Vahidi kaže: Oni su ljudi iz plemena Sekif. Živjeli su u Jemenu, bili su muslimani i naslijedili su od oca svog farmu (imanje) na kojoj su bile bašče, njive i palme. Njihov otac je iz svega udio izdvojio siromasima prilikom žetve i berbe. Njegovi sinovi su rekli: Imetka je malo, a djece puno i nismo u mogućnosti da činimo ono što je naš otac činio. I odlučiše da siromahe svega liše. Snašla ih je kazna kao što je Allah spomenuo u Svojoj Knjizi."

El-Kelbi je rekao: "Udaljenost između njih i Sane bila je dva fersaha (6 milja). Allah ih je na kušnju stavio tako što im je spalio bašču. Navodi se da je bašča bila u Suranu, a Suran je na nekoliko fersaha udaljen od Sane. Vlasnici ove bašče živjeli su poslije Isaovog uzdignuća."[258]

---

[257] Ibid.
[258] Fethul-Kadir, 5/271

"Kad su se zakleli da će je sigurno rano izjutra obrati." (El-Kalem, 17), odnosno: Između sebe su se zakleli da će je još prije svitanja obrati kako siromasi i prosjaci to ne bi znali, kako bi plodovi njima ostali i da ništa ne udjele.

"I oni ne izdvajaju" – udio siromašnih (El-Kalem, 18).

Ševkani kaže: "LA JESTESNU – znači nisu rekli InšaAllah – ako Bog da. A navodi se da znači: Ne izdvajaju siromasima udio iz cjelokupnog imetka kojeg je njima njihov otac davao. To je rekao Ikrime.

"I dok su oni spavali, njih od Gospodara tvoga zadesi nesreća." (El-Kalem, 19), odnosno tu bašču zadesi nesreća od Allaha Slavljenog.

ET-TAIFU kažu da je to vatra koja ju je spalila tako da je postala crna. Tako kaže Mukatil, a drugi kažu da je ET-TAIFU Džibril koji ju je iskorjenio (iščupao).[259]

Kažu: "Pogodila ju je nesreća sa nebesa."

El-Kelbi kaže: "Allah je na njih poslao vatru sa neba i ona ju je spalila dok su oni spavali."[260]

"I ona osvanu opustošena" (El-Kalem, 20).

Ibn Abbas kaže: "Odnosno kao crna noć."

Ibn Kesir kaže: "Ovo je kazna za lošu namjeru."

El-Ferra' kaže: "KES-SARIMI znači: kao tamna noć, odnosno, izgorjela je i postala kao crna noć."

Hasan kaže: "Njeno dobro bi odsječeno."

"A u zoru oni su jedni druge dozivali." (El-Kalem, 21).

Odnosno kada je zora nastupila jedni druge su dozivali da idu na berbu.

---

[259] Ibid.

[260] Komentar El-Bidajetu ven-Nihajetu 1/142

"Poranite u baščču svoju, ako je mislite obrati." (El-Kalem, 22), odnosno ako je želite obrati.

Mudžahid kaže: "Trebali su da oberu grožđe."

"I oni krenuše tiho razgovarajući." (El-Kalem, 23) odnosno šapćući između sebe tako da niko ne čuje ono što govore.

"Neka vam danas u nju nikako nijedan siromah ne ulazi." (El-Kalem, 24), odnosno da vam danas u bašču ne uđe nijedan siromah i da ne traži od vas da mu date ono što mu je davao vaš otac. Uzvišeni kaže: "I oni poraniše uvjereni da će moći to provesti." (El-Kalem, 25).

Katada, El-Kelbi, Hasan i Mudžahid su rekli: "EL-HARD što znači ljutnja, ovdje znači namjera (nakana) jer onaj koji je nešto namjerio je srdit." Prenosi se od Katade i Mudžahida također da su rekli: "ALA HARDIN (ljutito) da znači zavidni." Es-Suddijj, Sufjani, Eš-Ša'bi kažu: ALA HARDIN da znači srdito (ljutito)."

Mudžahid je rekao: "Ozbiljno", a Ikrime je rekao: "Bijesno." A značenje KADIRINE da će moći to provesti. Eš-Ša'bi kaže: "Znači da će moći da to zabrane siromasima." A Katade kaže: "Da su sposobni da oberu bašču."

"A kad je ugledaše povikaše: Mi smo zalutali." (El-Kalem, 26), odnosno kada su ugledali svoju bašču i kada su se osvjedočili kakva ju je nesreća snašla, koja je uništila sve u njoj jedni drugima su rekli: "Zalutali smo na putu do naše bašče, ovo nije naša." Kad su se uvjerili da je to njihova bašča i da ih je Uzvišeni Allah kaznio uništivši sve plodove u njoj i usjeve rekli su: "Ali ne, svega smo lišeni." (El-Kalem, 27), odnosno: Lišeni smo naše bašče zbog naše namjere da siromasima ne udjelimo njenog dobra.

"Najbolji između njih reče: Nisam li vam govorio da je trebalo na Allaha misliti." (El-Kalem, 28).

KALE EVSATUHUM - srednji je rekao. Ibn Abbas, Mudžahid i drugi kažu: "Najnapredniji i najbolji između njih."

– ELEM EKUL LEKUM LEV LA TUSEBIHUN – Zar vam nisam rekao da se Allaha sjećate.

Mudžahid i drugi kažu: "A zahvaljivanje u to vrijeme bio je tesbih, odnosno slavljenje Allaha riječima Subhanallah."

Ibn Džerir kaže: "To je da se kaže InšaAllah – ako Bog da." Navodi se da to znači: "Zašto niste slavili Allaha i zahvaljivali Mu se na blagodatima kojima vas je obasuo."

"Hvaljen neka je Gospodar naš – rekoše – mi smo uistinu nepravedni bili." (El-Kalem, 29), odnosno: Allah nije nepravedan zbog onog što je učinio sa našom baščom, jer razlog toga je grijeh koji smo počinili. Navodi se da je značenje njihovog tesbiha – slavljenja Allaha – traženje oprosta, odnosno: Tražimo oprost za grijehe od našeg Gospodara jer smo mi bili nepravedni prema sebi tako što siromasima nismo udjelili. Pokorili su se kada nije koristilo i pokajali su i priznali grijeh ali nije vrijedilo.

"I onda počeše jedni druge koriti." (El-Kalem, 30), odnosno jedni druge su korili zato što su bili uporni u lišavanju siromaha prava na plodove. I odgovor jednih drugima je bio samo priznavanje grijeha i greške.

"Teško nama – govorili su – mi smo zaista objesni bili." (El-Kalem, 31), odnosno nepokorni, prelazili smo Allahove granice tako što nismo siromasima udjelili i što nismo Allaha spominjali. Ibn Kesir kaže: "Poricali smo Allahove blagodati, nismo Mu se na njima zahvaljivali kao što je to otac naš prije činio. Zatim su se Allahu povratili i zatražili od Njega da im nadoknadi boljom od

nje. Rekli su: "Gospodar naš nam može bolju od nje dati, samo od Gospodara našeg mi se nadamo naknadi." (El-Kalem, 32).

Navodi se da su se međusobno dogovorili i rekli: "Ukoliko nam Allah da bolju od nje radićemo onako kako je naš otac radio."

INNA ILA RABBINA RAGIBUN – odnosno tražimo od Gospodara našeg dobro želeći Njegov oprost. "Eto takva je bila kazna." (El-Kalem, 32), odnosno: "Sličnom takvom kaznom kojom smo ih na kušnju stavili, na kušnju stavljamo i stanovnike Mekke. Iskušali smo stanovnike Mekke dunjalučkom kaznom."

"A na onom svijetu je neka znaju kazna još veća." (El-Kalem, 33), odnosno žestoka i veća da to samo mnogobošci znaju. Ali oni ne znaju.[261] Prenosi ga El-Bejheki.

---

[261] Fethul-Kadir tefsir Ibn Kesir, 4/635.

Pouke priče

1.Kada su vlasnici bašče počinili ovaj mali stepen nepokornosti, Allah im je uništio bašču, pa kako treba da bude stanje onog koji se uporno suprostavlja Poslaniku, ustrajava u nevjerstvu i nepokornosti i nedavanja zekata njegovog čitavog života.

2. Kurtubi kaže: "Neki učenjaci su rekli o onome ko žanje usjeve i bere plodove neka udjeli nešto od toga onima koji su prisutni i to je značenje Allahovih riječi: "I podajte na dan žetve i berbe ono na šta drugi pravo imaju." (El-Enam, 141) i to se ne odnosi na zekat.[262]

3. Pomoć siromašnim i udjeljivanje slabima iz imetka je čvrsta utvrda i zaštitni oklop od nedaća i belaja. Kao što stoji u hadisu: "Liječite svoje bolesti sadakom i čuvajte svoj imetak zekatom."

---

[262] El-Džamiu li ahkamil-Kur'ani 8/6718.

17.

Glava poslanika govori poslije njegove smrti

Ustrajnost u načelima je osobina vjernika. Pravi vjernik uvijek kaže istinu, čak i kada je gorka, ne poštuje nasilnika (nepravednika), ne poginje svoje čelo stvorenju i ne pokorava se čovjeku, kakvu god vlast imao i kakav god njegov položaj bio. Prenosi se od Ubadeta ibn Samita, radijallahu anhu, da je rekao: "Dali smo zavjet Allahovom Poslaniku, sallallahu alejhi ve sellem na poslušnost i pokornost, u dobru i zlu, našim izborom, da ne osporavamo pravo njegove porodice, osim da vidimo javno nevjerstvo za koje imate od Allaha dokaz, i da kažemo istinu gdje god bili, ne bojeći se na Allahovom putu ničijeg prijekora."[263]

Prenosi se od Ebu Seida El-Hudrija, radijallahu anhu, od Poslanika, sallallahu alejhi ve sellem, da je rekao:

[263] Prenose ga Buharija i Muslim.

"Najbolji džihad je riječ istine pred nepravednim vladarom ili zapovjednikom."[264]

Prenosi se od Džabira ibn Abdullaha, radijallahu anhu, od Poslanika, sallallahu alejhi ve sellem, da je rekao: "Vođa šehida je Hamaza ibn Abdul-Mutallib i čovjek koji ode nepravednom vladaru, uputi ga na dobro i odvrati ga od zla, pa ga on zbog toga ubije."[265]

Poslanici, salavati i selami mog Gospodara neka su na njima, daju nam najbolji primjer u ovoj vrsti džihada i dobri ljudi, Allah bio zadovoljan s njima. Od poslanika koji su javno istinu govorili i koji su se nepravdi suprostavljali je Allahov Poslanik Jahja ibn Zekerijja, alejhis-selam. Taj poslanik je svojim životom platio cijenu kako bi ustrajao na istini ne bojeći se ljudi. Hafiz Ibn Kesir kaže: "Prenosi Hafiz ibn Asakir u djelu Mustaksa fi Fedailil-Aksa od Kasima sluge Muavijinog da je rekao: Vladar ovog grada (odnosno Damaska) bio je Heddad ibn Heddar. Oženio je svog sina kćerkom svog brata – Erbelom – kraljicom Sajda. Od onog što je posjedovala bila je pijaca nakita u Damasku, gdje se prodavalo drevno zlato (juvelir). Rekao je Kasim: Zakleo se da je razvodi tri puta (konačno) i zatim je poželio da je vrati. Zatražio je od Jahje ibn Zekerijja da mu da fetvu pa mu je on rekao: Nije ti dozvoljeno da je oženiš dok se ne uda za drugog čovjeka. Ona ga je zamrzila i zatražila od kralja glavu Jahja ibn Zekerijja, na savjet njene majke. Ali on joj to odbi, a potom pristade. Poslao je nekoga ko će mu donijeti glavu na tacni. Jahja je klanjao u džamiji Džiran. Glava je progovorila: "Nije mu dozvoljeno, nije mu dozvoljeno dok se ne uda za drugog čovjeka." Žena je

---

[264] Prenose ga Ebu Davud i tekst je njegov, Ibn Madže dok je Tirmizi rekao: "Hadis je dobar ali garib."
[265] Prenosi ga Tirmizi i Hakim koji je rekao: "Isnad mu je dobar."

uzela tacnu i ponijela je na svojoj glavi. Donijela ju je svojoj majci, a glava je isto govorila. Kada se pojavila pred svojom majkom noge su joj propale u zemlju. Njena majka je počela jadikovati, a robinje vrištati i udarati se po licu. Zatim je u zemlju propala do ramena. Njena majka je naredila da je sa sabljom udare po vratu da se utješi njenom glavom. To i učiniše. Tada je zemlja izbacila njeno tijelo. Pali su u poniženje i nestanak. Krv Jahje je tekla sve dok nije došao Nabukodonosor i na tom mjestu ubio sedamdeset pet hiljada ljudi.[266]

Njena kazna je bila shodna onom šta je uradila.

"A sigurno neće uspjeti onaj koji laži iznosi."

Priča o govoru poslije smrti ili ubistva desila se u ummetu Poslanika Muhammeda, sallallahu alejhi ve sellem, sa nekim ashabima i dobrim učenjacima. Navodimo primjer.

1. Priča o Zejdu ibn Haridžete El-Ensari.[267]

Bilježi Bejheki od Saida ibn Musejjeba da je Zejd ibn Haridžete El-Ensari iz plemena Haris ibn Hazredž. Umro je u vrijeme Osmana ibn Affana, radijallahu anhu i prekrili su ga odjećom, zatim su čuli glas iz njegovih prsa (a u predaji Taberije stoji: Začuli su glas ispod prekrivača koji govori: O ljudi – dva puta. Skinuo je prekrivač sa njegovog lica i prsa). Zatim je rekao: Ahmed, Ahmed u prvoj knjizi. Istinu je rekao, istinu je rekao Ebu Bekr Es-Siddik, radijallahu anhu. Istinu je rekao, istinu je rekao Osman, radijallahu anhu, na njihovom putu, prošle su četiri, a ostale dvije koje će doći sa iskušenjima (fitnetima). Jak će pojesti slabog. Nastupiće Smak svijeta. Vaša vojska će vam doći sa viješću o bunaru Eris. A šta je

266 El-Bidajetu ven-Nihajetu 2/51
267 Hajatus-Sahabeti 3/595 i što slijedi.

to bunar Eris." Rekao je Jahja, rekao je Seid.[268] Zatim je čovjek iz plemena Hatme bio ubijen, i kada su ga prekrili odjećom, začuo se glas iz prsa njegovih. Progovorio je i rekao: "Brat iz plemena Haris ibn Hazredž, rekao je istinu, rekao je istinu."[269]

2. Priča o Ahmedu ibn Nasru El-Huza'i Imam Ibn Dževzi kaže: Nadimak mu je bio Ebu Abdullah, bio je jedan od velikih učenjaka koji su naređivali dobro. Slušao je hadis kod Malika ibn Enesa, Hamada, Hašima i drugih.

Stavljen je na muke i odbio je da kaže da je Kur'an stvoren. Ubio ga je u subotu, početkom ramazana 231. godine. razapeo je njegovo tijelo i poslao njegovu glavu u Bagdad i okačio je. To je trajalo šest godina. Zatim mu je glava spuštena i sastavljena sa tijelom koje je ukopano kasnije istočno od Bagdada u grobnici poznatijoj pod imenom Malikija, u utorak krajem mjeseca ševala 137. godine.

Prenosi se od Davuda ibn Sulejmana da je rekao: "Moj otac mi je pričao i rekao je: Čuo sam Ahmeda ibn Nasra El-Haza'ia da govori: Vidio sam povrijeđenog da je pao, pa sam mu na uho proučio. Džin iz njegovih prsa mi je rekao: O Ebu Abdullah, tako ti Allaha daj da ga udavim, pa on govori da je Kur'an stvoren."

Prenosi se od Ebu Bekra El-Mervezija da je rekao: Čuo sam Ebu Abdullaha Ahmeda ibn Hanbela da je spomenuo Ahmeda ibn Nasra i rekao: Allah mu se smilovao, nije bilo darežljivijeg od njega, čak je i sebe žrtvovao."

---

[268] Jedan od prenosilaca ove predaje.

[269] Ovo je zabilježio Bejheki od Hakima i spomenuo mu je isnad i rekao: "Ovaj isnad je ispravan i ima dokaze." Prenosi ga takođe i Ibn Ebi Dunja i Bejheki u drugom obliku. A Bejheki ga je kategorisao vjerodostojnim.

Prenosi se od Ibrahima ibn Ismaila ibn Halfa da je rekao: "Ahmed ibn Nasr je bio pobožnjak, i kada je bio ubijen u mukama i razapet čuo sam da glava uči Kur'an. Produžio sam i prišao blizu glave posmatrajući je. Pored nje su bili pješadija i konjanici koji su je čuvali. Kada su svi zaspali čuo sam glavu da uči: Elif-Lam-Mim. Misle li ljudi da će biti ostavljeni na miru ako kažu: Mi vjerujemo, i da u iskušenje neće biti dovedeni." (El-Ankebut, 1, 2). Od toga mi se koža nakostriješila. Vidio sam ga poslije u snu i na njemu su bili sundus i istebrek (vrste svila), a na glavi mu je bila kruna. Upitao sam ga: Šta je Allah s tobom učinio? Rekao je: Oprostio mi je i uveo me u džennet, ali sam bio žalostan tri dana. Upitao sam: A zašto? Odgovorio je: Allahov Poslanik, sallallahu alejhi ve sellem, je naišao pored mene i kada je došao do mog tabuta okrenuo je glavu od mene. Pa sam poslije rekao: O Allahov Poslaniče, jesam li ubijen na pravom putu ili na krivom? Rekao je: Ti si ubijen na pravom putu, ali te je ubio čovjek iz moje porodice, i kada sam došao do tebe zastidio sam te se."

Prenosi se od Ibrahima ibn Hasana da je rekao: "Nekoliko naših prijatelja je vidjelo Ahmeda ibn Nasra u snu i nakon što je bio ubijen, pa su mu rekli: Šta je Allah s tobom učinio? Rekao je: Bio je to samo drijemež (lak san), dok nisam sreo Allaha, dželle šanuhu, pa mi se nasmijao." Allah mu se smilovao.[270]

---

[270] Safvetus-Safve 237, 238/2.

18.

Kazivanje o završetku zalima

Uzvišeni kaže: "Slični su šejtanu kad je rekao čovjeku: Budi nevjernik, pa kad je on postao nevjernik on je onda rekao: Ti se mene više ne tičeš, ja se zaista Allaha Gospodara svjetova bojim. Obojicu ih na kraju čeka vatra, u njoj će vječno boraviti, a to će biti kazna za sve nevjernike." (El-Hašr, 16,17).

Šejtan koristi ženu kako bi ulovio srca ljudi. Žene su šejtanove zamke (mreže). I ko upadne u njegovu zamku rijetko se probudi iz svoje opijenosti. On se probudi samo sa skupinom mrtvih kajući se sa pokajnicima. Šejtan iskorištava pobožnjaka neznalicu, igrajući se sa njim kao što se dječak igra sa loptom. I zbog toga se kaže: "Jedan učenjak je šejtanu teži od hiljadu pobožnjaka." Zato što učenjak najbolje od svih poznaje šejtanske puteve, i on je

naoružan štitom znanja (nauke). Kao što je islam upozorio na šejtanske spletke i načine njegovog zavođenja (neke od njih su spomenute u kazivanju o Iblisu), islam je također upozorio na fitnet žena. Za to postoje brojni hadisi, npr:

1. Prenosi se od Ibn Mes'uda da je rekao: Rekao je Allahov Poslanik, sallallahu alejhi ve sellem: "Žena je avret i kada izađe šejtan je prati."[271]

2. Prenosi se od Usame ibn Zejda da je rekao: Rekao je Allahov Poslanik, sallallahu alejhi ve sellem: "Poslije sebe nisam ostavio štetnije iskušenje za ljude od žena."[272]

3. Prenosi se od Džabira ibn Abdullaha da je rekao: Rekao je Allahov Poslanik, sallallahu alejhi ve sellem: "Zaista, žena kada prilazi, prilazi sa likom šejtana, i kada neko od vas vidi ženu koja mu se svidi, neka spolno opći sa svojom ženom. Jer zaista, tvoja žena ima šta ima i druga."[273]

A u drugoj predaji stoji: "Zaista žena prilazi u šejtanskom obliku i odlazi u šejtanskom obliku."[274]

4. Prenosi se od Ebu Bekra, radijallahu anhu, da je rekao: Rekao je Allahov Poslanik, sallallahu alejhi ve sellem: "Ljudi su propali ako se pokore ženama, ljudi su propali ako se pokore ženama" – tri puta.[275]

5. Prenosi se od Ibn Abbasa, radijallahu anhuma, da je rekao: "Oni koji su izašli iz vjere prije vas, izašli su samo radi žena, i oni koji su ostali će iz vjere izaći radi žena."[276]

---

[271] Sahih. Prenosi ga Tirmizi, Sahihul-džami', 6690; El-Miškatu, 3109.
[272] Sahih. Prenosi ga Tirmizi, Sahihul-džami', 5597.
[273] Sahih. Prenosi ga Tirmizi i Ibn Hibban ga je okarakterisao vjerodostojnim. Sahihul'džami', 1939 i Es-Sahihatu, 235.
[274] Sahih, prenosi ga Muslim i Ahmed u Musnedu, Sahihul-džami'. 1940.
[275] Prenosi ga Ahmed i Taberi i Hakim koji je rekao: "Lanac prenosilaca mu je dobar." S njim se složio Ez-Zehebi.
[276] Lanac prenosilaca mu je dobar. Prenosi ga Hasan ibn Arefe.

6. Također se prenosi od Ibn Abbasa da je rekao: "Žene su uništile Israelićane svojim nogama, a žene ovaj ummet uništavaju svojim glavama."[277]

7. Prenosi Alija ibn Ebi Talib od Poslanika, sallallahu alejhi ve sellem: "Ljudima će doći vrijeme kada će im jedina briga biti njihovi stomaci, i njihov ugled biće uživanje, njihova kibla biće žene, a njihova vjera biće dirhemi (dinari). To su najgora stvorenja i biće od Allaha poniženi."[278]

I ovdje se susrećemo sa pobožnjakom, neznalicom, jednim od pobožnjaka iz naroda Israelićana, kojeg je šejtan nadvladao i bacio ga u zlo njegovih djela, pa mu je uništio njegovu pobožnost i njegov iman mu oteo, pa je poslije vjere uznevjerovao i skrenuo s pravog puta nakon što je strast slijedio. To je Barsisa – pobožnjak.

I evo vam njegove priče onako kako su je učenjaci spomenuli: Bilježe Abdurrezak i Ibn Rahevejh i Ahmed u djelu Ez-Zuhd i Abd ibn Hamid i Buharija u svojoj istoriji i Ibn Džerir i Ibn Munzir i Ibn Merdevije i Bejheki u djelu Eš-Šu'abu, i Hakim koji predaju kategoriše vjerodostojnom. Prenosi se od Alije ibn Ebi Taliba da je čovjek ibadet činio u svom samostanu, i da je žena imala braću te da se od nečeg razbolila nakon čega su je doveli njemu. Ona mu se dotjerala i on ju je obljubio te je ona zatrudnila. Šejtan mu je došao i rekao: "Ubij je, jer ako te oni otkriju bićeš osramoćen." On ju je ubio i zakopao. Braća su došla, uhvatila ga i odveli. Dok su išli šejtan mu je došao i rekao: "Ja sam te na to navratio, učini mi sedždu i ja ću te spasiti." Učinio mu je sedždu. I zato Allah kaže:

---

[277] Prenosi ga Abdurrezak u Musannefu. Lanac prenosilaca je vjerodostojan. Ithaful-džema'a, 1/343.

[278] Prenosi ga Ed-Dejlemi.

"Slični su šejtanu kad je rekao čovjeku: Budi nevjernik..."[279]

Ibn Džerir kaže: Prenosi se od Abdurrahmana ibn Zejda, a on od Abdullaha ibn Mes'uda o tefsiru ovog ajeta ("Slični su šejtanu..."): Rekao je Ibn Mes'ud: "Žena je čuvala ovce, imala je četvoricu braće. Noću je odlazila u samostan pobožnjaka. Pobožnjak joj priđe i počini blud te ona zatrudni. Šejtan mu dođe i reče: 'Ubij je i zatim je zakopaj, jer ti si čovjek kome se vjeruje i čije se riječi slušaju.' Ubio ju je i zatim zakopao. Šejtan je došao njenoj braći u snu i rekao im: 'Isposnik (pobožnjak), vlasnik samostana, je počinio blud sa vašom sestrom i kad ju je oplodio ubio ju je i zatim zakopao u tom i tom mjestu.' Kada su osvanuli jedan od njih je rekao: 'Allaha mi, jučer sam sanjao san, ne znam da li da vam ga ispričam ili ne.' 'Ispričaj' – rekoše oni. Ispričao je našta je drugi dodao da je i on sanjao isti san. 'I ja sam tako mi Allaha to isto sanjao.' 'Tako mi Allaha, tu ima nešto' – rekoše. Krenuli su i zatražili pomoć od svog kralja kako bi presudio tom pobožnjaku. Došli su mu, uhvatili i sa sobom ga poveli. Šejtan mu je došao i rekao: 'Ja sam te u ovo uvalio, i iz tog te niko osim mene neće spasiti. Ti meni jednom na sedždu padni, a ja ću te spasiti onog u šta sam te uvalio.' Učinio mu je sedždu i kada su ga odveli njihovom kralju, šejtan ga se odrekao. Bio je osuđen i ubijen." Ovo isto se prenosi od Ibn Abbasa, Tavusa, Mukatila, Ibn Hajjana.[280]

Prenosi se od Alije ibn Ebi Taliba u drugom kontekstu. Ibn Džer kaže: Prenosi se od Ebu Ishaka: Čuo sam Abdullaha ibn Nehika, čuo sam Aliju (Aliju ibn Ebi Taliba) da je rekao: "Jedan pobožnjak je ibadetio šesdeset godina. Šejtan se umorio pokušavajući da ga zavede, pa se

---

[279] Fethul-Kadir, 5/206.
[280] El-Bidajetu ven-Nihajetu, 2/162.

uputio jednoj ženi koju je opsjeo i ona je poludila. Žena je imala braću i on reče njenoj braći: 'Preporučujem vam onog pobožnjaka da je izliječi.' Doveli su mu je i dok je liječio boravila je kod njega. I jednog dana dok je bio s njom svidjela mu se, obljubio ju je i ona je zatrudnila. Kad je uvidio šta je uradio on je ubi. Njena braća su došla po njega da je osvete. Šejtan reče pobožnjaku: 'Ja sam tvoj prijatelj. I zbog toga što si me izmorio ja sam ti ovo učinio, padni mi na sedždu.' Pao mu je na sedždu i onda mu je šejtan rekao: 'Ja nemam ništa s tobom, ja se bojim Allaha Gospodara svjetova.' Na to se odnose riječi Uzvišenog: 'Slični su šejtanu koji je rekao čovjeku: Budi nevjernik'."[281]

Poruke priče

1. Osamljivanje sa ženama je jedan od najvećih razloga koji dovode do činjenja bluda i na to je Poslanik, sallallahu alejhi ve sellem, upozorio. Prenosi se od Ibn Abbasa da je rekao: Rekao je Allahov Poslanik, sallallahu alejhi ve sellem: "Neka se niko ne osamljuje sa ženom osim u prisustvu mahrema." Prenose ga Buharija i Muslim. A u drugoj predaji stoji: "Čovjek se ne osami sa ženom, a da treći ne bude šejtan." Prenosi se od Ebu Se'ida da je rekao: Rekao je Allahov Poslanik, sallallahu alejhi ve sellem: "Nijedno jutro ne osvane, a da dvojica meleka ne poviču: Teško ljudima od žena i teško ženama od ljudi." Prenosi ga Ibn Madže i El-Hakim i za njega kaže da mu je isnad vjerodostojan.

---

281 Ibid, 2/163.

2. Upozorenje da se žene ne ostavljaju kod onih koji za sebe tvrde da su duhovni iscjelitelji svejedno bilo to u crkvama ili kod zalutalih sufija. Nažalost, čujemo da neki ljudi ostavljaju svoje žene kod pojedinih šejhova pod izgovorom njenog duhovnog liječenja, a ovo je očita zabluda! Razmisli!

19.

Kamenuju mu grob poslije smrti

Ebu Regal je ime koje se u istoriji ponovilo dva puta. Jednom u vrijeme Saliha, alejhis-selam, a drugi put u događaju Slona. I prvom i drugom su ljudi grob kamenovali. A to su učinili zbog njihovog neprijateljstva prema Uzvišenom Allahu.

Prvi Ebu Regal

Prenosi se od Džabira ibn Abdullaha, radijallahu anhu, da je rekao: Kada je Allahov Poslanik, sallallahu alejhi ve sellem, naišao pored Hidžra[282] rekao je: "Ne tražite znakove, narod Salihov ih je tražio. Prolazila je (tj. deva) ovim putem i odlazila je ovim putem. ("I zapovjed Gospodara svoga ne poslušaše i zaklaše je."). Pila je

[282] Mjesto kojeg je bilo nastanilo pleme Semud, narod Saliha, a.s. Kazivanje o njima je već spomenuto.

njihovu vodu jedan dan i oni su pili njeno mlijeko drugi dan. Zaklali su je i zadesi ih strašan glas. I Allah ih je sve ispod nebeskog svoda pobio osim jednog čovjeka koji je bio u Allahovom hramu." Rekli su: "Ko je to Allahov Poslaniče?" Rekao je: "Ebu Regal." I kada je izašao iz hrama snašlo ga je ono što je snašlo njegov narod."[283]

Prenosi se od Ismaila ibn Umejje da je Poslanik, sallallahu alejhi ve sellem, prošao pored groba Ebu Regala i da je rekao: "Da li znate ko je ovaj?" Rekli su: "Allah i Njegov Poslanik najbolje znaju." Rekao je: "Ovo je grob Ebu Regala čovjeka iz Semuda. U Allahovom hramu se spasio od Allahove kazne i kad je izašao pogodilo ga je ono što je pogodilo njegov narod i ovdje je ukopan. I sa njim je zakopana grana od zlata. Došao je narod, požurili su prema njemu sa svojim sabljama, tražili su granu sa zlatom i izvadili je."[284]

U drugoj verziji hadis je došao spojenog lanca prenosilaca, kao što ga bilježi Ibn Ishak od Budžejna ibn Ebi Budžejna da je rekao: Čuo sam Abdullaha ibn Amra da govori: Čuo sam Allahovog Poslanika, sallallahu alejhi ve sellem, da kaže kada smo sa njim otišli u Taif i naišli pored groba. Rekao je: "Ovo je grob Ebu Regala. On je Ebu Sekif. Bio je iz Semuda. Bio je u ovom hramu koji ga je štitio. I kada je izašao pogodila ga je nesreća koja je pogodila njegov narod na ovom mjestu i u njemu je zakopan. A dokaz za to je da je sa njim bila ukopana i grana od zlata. Kada biste ga iskopali pronašli biste ga."

---

283 Prenosi ga Ahmed u Musnedu, 3/396. Ibn Kesir kaže: "Iako se ne nalazi u Kutubus-sitte ovaj hadis odgovara Muslimovim uslovima."

284 Ibn Kesir kaže: "Ova verzija hadisa je mursel, tj. da je hadis tabija indirektno primio od Božijeg Poslanika, s.a.v.s., ali ne spominje ashaba od koga ga je čuo.

Narod je pohrlio prema grobu i izvadili su iz njega granu.[285]

Ebu Regal drugi

Ova priča se dogodila kad je naišao Abraha el-Habeši pored plemena Sekif želeći da uništi Ka'bu. Ibn Ishak navodi: "Sekif je poslao Ebu Regala sa njim da mu pokaže put koji vodi za Mekku. I krenu Abraha sa Ebu Regalom te stigoše do Mugamesa (dolina u blizini Mekke, na putu za Taif), dvije trećine fersaha (dvije milje) od Mekke. Kada su tamo stigli Ebu Regal je umro. Arapi su kamenovali njegov grob. To je grob koji ljudi kamenuju u Mugamesu." Ibn Kesir kaže: "Ono što je zajedničko za ovog i onog kojeg navodi Ibn Ishak jeste da se ime ovog kasnijeg Ebu Regala podudara sa imenom njegovog velikog pradjeda. I ljudi su kamenovali njegov grob, kao što su također kamenovali grob prvog, Allah najbolje zna."[286]

[285] Prenosi ga Ebu Davud. Rekao je Ibn Kesir: "Naš šejh hafiz Ebu Hadžadž El-Mizzi, Allah mu se smilovao, je rekao: 'Ovaj hadis je dobar.' El-Bidajetu ven-Nihajetu, 1/158.
[286] El-Bidajetu ven-Nihajetu, 2/213.

20.

Oni koji su rovove iskopali

Kaže Uzvišeni: "Prokleti neka su oni koji su rovove iskopali" do riječi Uzvišenog "a to će veliki uspjeh biti." (El-Burudž).

Muslim bilježi u svom Sahihu od Suhajba da je Allahov Poslanik, sallallahu alejhi ve sellem, rekao: "Među narodom koji je živio prije vas bio je vladar. Imao je čarobnjaka. Kada je čarobnjak ostario rekao je vladaru: 'Ja sam ostario pa mi pošalji dječaka da ga podučim čarobnjaštvu.' Poslao mu je dječaka da ga podučava. Na putu kojim je dječak prolazio živio je pobožnjak. Zastao je kod njega da ga sluša šta govori i svidio mu se. I svaki put kad bi odlazio čarobnjaku nailazio bi pored pobožnjaka i kod njega bi se zadržao. I kada bi došao čarobnjaku ovaj bi ga istukao. Požali se dječak pobožnjaku i ovaj mu reče: 'Kada budeš strahovao od čarobnjaka reci mu da te je porodica zadržala, a kada budeš strahovao od porodice reci da te je čarobnjak zadržao.' I dok su stvari tako tekle, naišao je na ogromnu životinju koja je ljude bila zarobila. Rekao je: 'Danas ću

saznati ko je bolji, čarobnjak ili pobožnjak.' Uzeo je kamen i rekao: 'Allahu moj, ako ti je ono na čemu je pobožnjak draže od onog na čemu je čarobnjak ubij ovu životinju da ljudi prođu.' Bacio je kamen i ubio životinju. Došao je pobožnjaku i to mu ispričao. Pobožnjak mu je rekao: 'Sinko, ti si danas bolji od mene. Dospio si dotle da vidim da ćeš na kušnju stavljen biti. I ako budeš na kušnju stavljen, nemoj me odati.' Dječak je iscjeljivao slijepe od rođenja i gubavce. Liječio je ljude od raznih bolesti. Za njega je čuo čovjek koji je pravio društvo vladaru, a bio je oslijepio. Donio mu je mnogo poklona i rekao mu: 'Ovo ovdje je za tebe ako me izliječiš!' Rekao je: 'Ja nikoga ne liječim. Allah je taj koji liječi. I ako povjeruješ u Allaha, ja ću dovu Allahu uputiti i On će te izliječiti!' Povjerovao je u Allaha i Allah ga je izliječio. Došao je vladaru i sjeo pored njega kao što je to prije činio. Vladar ga je upitao: 'Ko ti vid vrati?' Odgovorio je: 'Moj Gospodar.' Vladar reče: 'Zar pored mene imaš Gospodara?' Odgovori: 'Moj Gospodar i tvoj Gospodar je Allah.' Počeo ga je patiti sve dok nije odao dječaka. Doveli su dječaka i vladar mu reče: 'Eh sinko, čuo sam da iscjeljuješ slijepe od rođenja i gubavce i da radiš to i to.' Dječak odgovori: "Ja nikog ne liječim, samo Allah liječi.' Počeo ga je mučiti dok nije odao pobožnjaka. Doveli su pobožnjaka i rekli mu: 'Odrekni se svoje vjere.' On je to odbio. Naredio je da mu donesu pilu, stavio je pilu na razdjeljak njegove glave i rascjepio je dok polovine nisu pale. Zatim su doveli ono što je kod vladara sjedio i rekli mu: 'Odrekni se svoje vjere.' On je to odbio. Stavio mu je pilu na razdjeljak glave i pilao je sve dok dvije polovine nisu pale. Zatim su doveli dječaka i rekli mu: 'Odrekni se svoje vjere.' On odbi. Zatim ga je gurnuo u skupinu njegovih prijatelja i rekao mu: 'Odvedite ga do tog brda, popnite se sa njim na brdo i kada dođete do vrha, ako se svoje vjere ne odrekne,

gurnite ga. Odveli su ga i sa njim se popeli na brdo. Rekao je: 'Allahu moj, zaštiti me od njih kako hoćeš.' Brdo ih je zatreslo i oni popadoše. Došao je ponovo vladaru. Vladar mu je rekao: 'Šta su tvoji prijatelji učinili?' Reče: 'Allah me je od njih zaštitio.' Ponovo ga je gurnuo u skupinu njegovih prijatelja i rekao: 'Odvedite ga i ukrcajte ga na veliki brod i doplovite do pučine mora, i ako se svoje vjere ne odrekne, bacite ga u more.' Odveli su ga i on je rekao: 'Allahu moj, zaštiti me od njih kako hoćeš.' Lađa se sa njima prevrnula i oni se utopiše. Došao je ponovo vladaru. Vladar mu reče: 'Šta učiniše tvoji prijatelji?' Reče: 'Allah me je od njih zaštitio.' Zatim reče vladaru: 'Nećeš me ubiti sve dok ne uradiš ono što ti naredim.' Vladar reče: 'A šta to?' Dječak odgovori: 'Sakupi narod na jedno mjesto, razapni me na stablu, zatim uzmi strijelu iz mog tobolca. Stavi strijelu usred luka i onda reci: 'U ime Allaha dječakovog Gospodara.' I zatim me gađaj. I ako tako učiniš, ubićeš me.' Sakupio je narod na jedno mjesto, razapeo ga na stablo, zatim je uzeo strijelu iz njegovog tobolca, stavio strijelu usred luka i rekao: 'U ime Allaha dječakovog Gospodara' i odapeo strijelu. Strijela ga je pogodila u slijepočnicu. On se rukom uhvati za slijepočnicu na mjesto gdje ga pogodi i umrije. Narod je rekao: 'Vjerujemo u dječakovog Gospodara, vjerujemo u dječakovog Gospodara, vjerujemo u dječakovog Gospodara. Kada dođe vladar bi mu rečeno: 'Jesi li vidio ono od čega si strahovao? Allaha nam, zadesi te tvoje strahovanje, ljudi su povjerovali.' Naredio je da se iskopaju rovovi na ulazima puteva i da se u njima zapali vatra. Kada to bi urađeno reče: 'Onaj koji se ne odrekne svoje vjere bacite ga u vatru.' Ili bi rečeno: 'Baci se.' To su i učinili, dok na red nije došla jedna žena s

djetetom. Oklijevala je da li da skoči u vatru. Dijete joj reče: 'Majko budi strpljiva, ti si na Istini!"[287]

A u predaji Imama Ahmeda stoji: "Došla je žena sa sinom kojeg je dojila i kao da se pokolebala da skoči u vatru. Dječak joj je rekao: 'Budi strpljiva majko, ti si na istini.'"[288]

Ovo kazivanje je vjerodostojno bez sumnje, s tim da se ime spomenutog vladara nije utvrdilo ispravnim putem ili ime mjesta ili grupe koja je stavljena na kušnju na ovaj način.

Kaffal kaže: "Zabilježili su u kazivanju o onima koji su rovove iskopali različite predaje i nema ništa u njima da je ispravno osim što se sve podudaraju u tome da su oni narod – vjernici koji su se suprostavili svom narodu ili vladaru nevjerniku koji je nad njima vladao pa ih je on bacio u rovove koje ja za njih iskopao. Mislim da je taj događaj bio poznat Kurejšijima i da ga je Uzvišeni Allah spomenuo Poslanikovim ashabima kako bi upozorio na potrebno strpljenje u njihovoj vjeri i na podnošenje nedaća na tom putu. Kurejšijski mušrici su patili vjernike, kao što su se raširile vijesti o njihovom pretjerivanju u patnji Ammara i Bilala."[289]

Profesor Ahmed Ferid kaže: "Uzvišeni Allah je završetak ovog predivnog kazivanja zabilježio u Svojoj Knjizi, a Poslanik, sallallahu alejhi ve sellem, je objasnio njegov početak i tok. U njemu se jasno očituje snaga vjere i to kada rob okusi slast imana i njegovu slatkoću onda ga to odvraća od onoga čemu se njegove tijelo izlaže od bolova i patnji i vjerniku bude lakše da njegova duša napusti

---

[287] Prenosi ga Muslim, 18/130-133 u Ez-Zuhdu; Ibn Hibban, 3/154-157, pod brojem 873 u Minel-ihsani fit-takribi. Sahih Ibn Hibban.

[288] Musned Imama Ahmeda, 6/16-18.

[289] Mefatihul-gajbi, 16/318.

tijelo nego da njegova vjera napusti njegovo srce. Vjernici se nagrađuju za njihov iman sa više razloga za vjerovanje, a nevjernici se kažnjavaju za njihovo nevjerstvo sa više poraza (neuspjeha)."

Od odlika misionara (daija) jesu: suzdržavanje od dunjaluka, zadovoljstvo sa Allahom, dželle šanuhu, i Njegovim nagradama, težnja misionara za vjerom svog naroda, pa čak kad bi zbog tog imana dao svoj život.

I u priči je potvrda (dokaz) za keramete evlija, i da je to jedan od razloga za ustrajnost vjernika i povećanje njihovog imana. Iz priče se vidi da se čarobnjaštvo stiče učenjem, i da iskušenje zadesi one koji pozivaju Allahu i dužnost strpljenja u tome, i da su stepeni ljudi u tome različiti. Iz priče se također vidi da je Allah taj koji sve čini ("samo Allah liječi") i jedna od poruka priča jeste: žrtvovanje sebe na putu da've.[290]

Poruka priče je da liječenje nekada bude i dovom dobrih ljudi. Poruka je također da je laž dozvoljena u ratu, zato što je rat varka, i također laž je dozvoljena kako bi se nejak vjernik spasio od nadmoćnog munafika ili nevjernika.

Objašnjenje značenja ajeta

Uzvišeni kaže: "Ubijeni su oni koji su rovove iskopali."

Kurtubi kaže: "Odnosno prokleti su." Ibn Abbas kaže: "Svako KUTILE – ubijen je, u Kur'anu je u značenju LUINE, odnosno proklet je.

[290] Iz djela Tejsirul-Menan, sa izostavljanjem i dodavanjem, ali bez promjene značenja.

"i vatrom i gorivom ih napunili kada su oko nje sjedili" odnosno vladar i njegovi drugovi sjedili su na stolicama oko rovova natjerujući vjernike na nevjerstvo i ko je odbio bacali su ga.

"i bili svjedoci onog što su vjernicima radili" odnosno bili prisutni.

"A svetili su im se samo zato što su u Allaha Silnoga, Hvale dostojnog vjerovali, čija je vlast i na nebesima i na Zemlji, a Allah je svemu svjedok." (El-Burudž, 8-9).

Svemoćni kaže: VE MA NEKAMU MINHUM – Nisu im prebacivali i nisu im mahane nalazili, ILLA EN JU'MINU BILLAHIL-AZIZIL-HAMID – osim što su u Allaha Silnoga i Hvale dostojnog vjerovali, odnosno osim što su u Allaha povjerovali koji uvijek pobjeđuje i koji je uvijek hvaljen.

Ez-Zeddžadž kaže: "Nisu ih korili ni za jedan grijeh osim za njihovo vjerovanje."

"čija je vlast i na nebesima i na Zemlji, a Allah je svemu svjedok" odnosno Njemu ništa nije skriveno i u ovom je žestoka prijetnja onima koji su rovove iskopali.

"Oni koji su vjernike i vjernice na muke stavljali, pa se ne budu pokajali, čeka patnja u džehennemu i isto tako prženje u ognju."

FETENUL-MU'MININE, odnosno oni koji su ih spalili vatrom. Arapi kažu FETINEŠ-ŠEJ'U – izgorilo je.

FETINED-DIRHEMU VED-DINARU – istopio se dirhem i dinar, kada se ubaci u vatru da se vidi njegov kvalitet. A navodi se da je značenje FETENUL-MU'MININE – iskušali su ih u njihovoj vjeri kako bi je se odrekli. I zatim se ne pokaju za ružna djela koja su činili i ne ostave svoje nevjerstvo i fitnet (čeka ih džehennemska patnja) odnosno, na Ahiretu ih čeka patnja u džehennemu zbog njihovog

nevjerstva (čeka ih prženje u ognju) odnosno čeka ih druga patnja pored patnje za nevjerstvo, a to je patnja u ognju koju su oni vjernicima priredili. Navodi se da je EL-HARIK ime za vatru kao što je i ES-SEIR. A navodi se također da će biti kažnjeni u džehennemu ZEMHERIROM zatim će biti kažnjeni HARIKOM, a drugi je vatra džehennemska.

Rebi'u ibn Enes kaže: "Patnja u ognju ih je stigla na dunjaluku tako što se vatra iz rovova popela do vladara i njegovih drugova i spalila ih." Isto navodi i El-Kelbi.

I prema ovim riječima Uzvišeni Allah ih je kaznio vatrom dva puta, jednom na dunjaluku i jednom na Ahiretu. Istinu je rekao naš Gospodar: "I tako kažnjavamo one koji na Nas laži iznose."

Nagrada je shodna učinjenom djelu. Ševkani kaže: "A što se tiče dječaka on je ukopan, zatim je izvađen. Navodi se da je izvađen (iskopan) u vrijeme Omera ibn El-Hattaba sa prstima na sljepočnicama onako kako ih je stavio kad je ubijen."[291]

Ibn Ishak kaže: Pričao mi je Abdullah ibn Ebu Bekr ibn Muhammed ibn Amr ibn Hazm da se desilo da je čovjek iz plemena Nedžran[292] da je živio u vremenu Omera ibn El-Hattaba i da je iskopavao rupu u ruševinama Nedžrana iz nekih svojih potreba, pa je dole našao Abdullaha ibn Tamira[293] u sjedećem položaju sa rukom na mjestu udarca (uboda) na glavi držeći ruku na njemu. I kada bi mu ruku odvojio od tog mjesta potekla bi krv, a kad bi pustio ruku vratila bi se na to mjesto i krv bi stala. Na ruci mu je bio prsten sa natpisom: Moj Gospodar je Allah. Napisao je

[291] Fethul-Kadir, 5/417.
[292] To je na osnovu mišljenja da su vjernici bili iz plemena Nedžran.
[293] Abdullah ibn Tamir je ime dječaka, a navodi se da se je zvao Fejmun. Allah najbolje zna.

Omeru ibn El-Hattabu o tome. I on im je napisao da ga ostave onakvog kakav jeste i da na njega vrate ono što je na njemu bilo. To su i učinili."[294]

Kazivanje o ostajanju tijela dobrih ljudi, a da se ne raspadne i da ih ne pojede zemlja desilo se nekim ashabima Poslanika, sallallahu alejhi ve sellem, kao što je Abdullah ibn Amr ibn Haram i Amr ibn El-Džumuh, radijallahu anhu, zato što su njih dvojica poginula na Uhudu i u vrijeme vladavine Muavije izvadili su tijela njih dvojice zbog proticanja izvora vode i ljudi su našli njihova tijela onakva kakva su bila kad su poginuli!!!

---

[294] Tefsir Ibn Kesir, 4/780.

21.

Propast Abrahe El-Habešije

Prenosi se od Ibn Ishaka[295] da je Abraha El-Ešrem sagradio crkvu u Sani (u Jemenu). Bio je kršćanin i nazvao ju je EL-KULEJS. Htio je da narod u nju dolazi radi hodočašća s namjerom da odvrati narod od hodočašća Ka'be (Bejtul-Harama). Allah je od ove crkve odvratio ljude i u njoj dao da se zapali požar.

Neki prenose da su neki Arapi u njoj vršili veliku nuždu. Jako se rasrdio, spremio vojsku s namjerom da uništi Ka'bu. Ispred vojske je išao veliki slon. Pleme Sekif je poslalo Ebu Regala sa Abrahom da mu pokaže put koji vodi za Mekku. I krenu Abraha sa Ebu Regalom dok ga ne dovede do Mugammesa. Kada su tamo stigli Ebu Regal je umro. Arapi su kamenovali njegov grob. To je grob koji narod kamenuje u Mugammesu. (Ovo je već spomenuto). Kada je Abraha stigao sa svojom vojskom do Mekke desilo se ono što se desilo između njega i Abdul-Mutalliba, djeda Poslanikova, sallallahu alejhi ve sellem.

---

[295] Ovdje smo govor Ibn Ishaka skratili, a između zagrada je naše objašnjenje sa neznatnim dodacima da bi značenje bilo ispravno.

I Abraha se spremi da napadne Ka'bu s namjerom da je uništi. Slon je stao na svom mjestu i nije se mogao pomaći. Allah je Svoju kaznu spustio na njega. Ibn Ishak kaže: "Allah je na njega poslao ptice sa mora, slične lastama, i svaka ptica je nosila po tri kamena, jedan u kljunu, a dva u kandžama. Kamenje je bilo slično leblebiji i leći. Svakog koga bi pogodile ubile bi ga. A one koje nisu uspjele pogoditi pobjegli su tražeći put kojim su došli. Počeli su se raspadati po putevima i ginuti tamo gdje im je određeno. Abraha je bio pogođen. Ponijeli su ga, a njegovo tijelo je počelo da se raspada, komadić po komadić. I kad god bi neki komadić otpao, s tog mjesta bi šiknula krv i gnoj procurio. Kada su ga donijeli do Sane bio je veličine kokoši i nije umro dok se njegova prsa nisu odvojila od srca, kao što kažu."[296] A što se tiče vođe slona i njegovog jahača prenosi Ibn Ishak od Aiše da je rekla: "Vidjela sam vođu slona i njegovog jahača u Mekki, slijepe, nepokretne, mole za hranu."

Ibn Abbas kaže za ptice koje su poslane na Abrahu i njegov narod: "Bile su to ptice sa kljunovima kao kljunovi ptica, i sa kandžama kao šape pasa!" Profesor Sejjid Kutb kaže: "I ono što veliča Allahovu moć jeste da oni koji su se ojačali slonom, a on je najveća životinja na četiri noge, budu kažnjeni i uništeni malom životinjicom koja skoro da se i ne primjeti niti golim okom vidi, jer ju je Allahovo predodređenje vodilo. Zaista je ovo za svakoga razumom obdarenog uzvišenije i začuđujuće."[297]

---

[296] Tefsir Ibn Kesir, 4/550 i ono što slijedi u skraćenoj verziji.
[297] Ez-Zilal, 6/3976

Objašnjenje značenja ajeta

Uzvišeni kaže:ELEM TERE – Zar nisi vidio?

El-Ferra kaže: "Značenje je: Zar nisi čuo?"

A Ez-Zedždžadž kaže: "Zar nisi znao, a obraćanje je Allahovom Poslaniku, sallallahu alejhi ve sellem."

"Šta je sa vlasnicima slona Gospodar tvoj uradio", odnosno Abesince koji su krenuli da unište (sruše) Ka'bu.

Što znači: "Čuo si, o Muhammede, i čuli su ljudi, tvoji savremenici, i oni poslije njih ono što je do vas doprlo od vjerodostojnih predaja o vlasnicima slona i ono što je Allah učinio sa njima. Pa šta im je pa neće da vjeruju?"

"Zar lukavstvo njihovo nije omeo", odnosno, zar njihovo spletkarenje i njihovo nastojanje da unište Ka'bu i da pobiju njene stanovnike i ono što su namjerili nije u korjenu zameo tako da do njih nisu doprli niti ostvarili ono što su željeli.

"I protiv njih jata ptica poslao."

A značenje EBABIL jeste: skupine odavde i odande.

Seid ibn Džerir je rekao: "Bile su to ptice sa nebesa i nisu bile viđene ni prije ni poslije."

Katada kaže: "To su crne ptice koje su došle sa mora u skupinama. Svaka ptica je imala po tri kamena: dva u kandžama i jedan u kljunu. Što bi pogodile smrvile bi. Navodi se da su to bile zelene ptice koje su došle s mora, i glave su im bile kao glave zvijeri. I navodi se da su imale

kljunove kao kljunovi ptica, a noge su im bile kao šape pasa."[298]

"koje su na njih grumenje od gline pečene bacale."

Ez-Zedždžadž kaže: – MIN SIDŽDŽIL, odnosno onim na čemu je bilo napisano da tim budu kažnjeni."

Rekao je u Es-Sihahu: Rekli su: "To je kamenje od gline koja je pečena vatrom džehennema i na kojim su bila napisana imena ljudi." Abdurrahman ibn Ebzi je rekao: "MIN SIDŽDŽIL su nebesa, to je kamenje koje je palo na Lutov narod."

Ikrime kaže: "Gađale su ih kamenjem koje su sa sobom nosile i kada bi nekog od njih pogodio njihov kamen pojavile bi se na tom mjestu boginje (kozice). A kamenje je bilo veličine leblebije i veće od leće."[299]

Navodi se: "Jedan kamenčić bi poslale na glavu čovjeka, i meso i krv bi mu potrekli tako da bi kosti ostajale gole, bez mesa, kože ili krvi."[300]

"pa ih On kao lišće koje su crvi rastočili učinio." (El-Fil, 5), odnosno vlasnike slona je učinio kao lišće usjeva koje su crvi pojeli i bacili ih na zemlju. Ibn Abbas kaže: "KEASFIN ME'KUL – kao slama."

Allah se smilovao Imamu Hasanu El-Basriju kada je rekao: "Da su ih mazge kopitama smrvile i tegleći konji u kasu pregazili zaista niskost njihova nevjerovanja ne bi napustila srca njihova. Allah će sigurno poraziti one koji Mu se ne pokore."[301]

---

[298] Fethul-Kadir, 5/495.

[299] Ibid

[300] Prenosi to Ebu Nu'ajm od Ibn Abbasa, Fethul-Kadir, 5/496.

[301] Ed-Dau ved-Devau, Ibn Kajjim, str. 69.

22.

Propast Ebu Leheba i njegove žene

Uzvišeni kaže: "Neka propadne Ebu Leheb i propao je. Neće mu biti od koristi blago njegovo, a ni ono što je stekao. Ući će sigurno u vatru rasplamsalu i žena njegova koja spletkari, o vratu njenu biće uže od ličine usukano." (El-Mesed).

Ebu Leheb je jedini koga je Allah spomenuo od nevjernika Kurejšija. On je jedan od amidža Allahovog Poslanika, sallallahu alejhi ve sellem. Ime mu je Abdul-Uza ibn Abdul-Mutallib, a nadimak mu je – Ebu Utbe. A nazvan je Ebu Leheb zbog sjaja njegovog lica i rasplamsalosti njegovih obraza. Kao da je njegov nadimak odgovarao njegovim djelima i njegovim težnjama, svemu rasplamsalom (džehennemu i ružnom završetku). A njegova žena Ummu Džemil zvala se Erva bint Harb ibn Umejje i ona je sestra Ebu Sufjana. Ebu Leheb je mnogo zla nanio Poslaniku, mrzio ga, vrijeđao, ponižavao njega i njegovu vjeru. Pogledaj samo jedan primjer od primjera Ebu Lehebove spletke da'vi Allahovog Poslanika,

sallallahu alejhi ve sellem, koju je vodio od prvog dana misionarstva (da've).

Prenosi Imam Ahmed od Rebie ibn Abbada koji je bio paganin, a zatim prešao na Islam. Rekao je: Vidio sam Allahovog Poslanika, sallallahu alejhi ve sellem, u džahilijjetu na pijaci Zul-Medžazi kako govori: "O ljudi, recite: Nema drugog boga osim Allaha i uspjećete." Ljudi su se sakupili oko njega, a iza njega stajao je čovjek bijelog (svjetlog) lica škiljav (razrok) sa dva uvojka (pletenice) i koji je govorio: "On je otpadnik i lažov." Rekli su mi: "Ovo je njegov amidža Ebu Leheb."

Prenosi Buharija od Ibn Abbasa da je Poslanik, sallallahu alejhi ve sellem, otišao u Bathan, popeo se na brdo i viknuo: "Evo neprijateljskog upada!" Kurejšije su se okupile oko njega. Rekao je: "Vidite, ako vam kažem da će vas neprijatelj napasti ujutru ili uveče biste li mi vjerovali?" Rekli su: "Da." Rekao je: "Ja vas opominjem prije žestoke kazne." Ebu Leheb je rekao: "Jesi li nas zbog ovog sakupio? Propao si (teško tebi)." Zatim je Uzvišeni Allah objavio: "Neka propadne Ebu Leheb i propao je."

Takva mu je bila i jednooka (ćorava) žena Ummu Džemil, žestok neprijatelj Allahu i Njegovom Poslaniku. Ibn Kesir kaže: "Allah nije odredio njemu i njegovoj ženi da povjeruju, niti jednom od njih dvoje javno ili tajno, i to je bio najjači dokaz jasnog poslanstva."[302]

To je očit dokaz poslanstva.

I kada su se Benu Hašim sakupili pod vodstvom Ebu Taliba da zaštite Poslanika, sallallahu alejhi ve sellem, iako nisu bili njegove vjere, odazvavši se iz motiva plemenske pripadnosti, Ebu Leheb se digao protiv svoje

[302] Tefsir Ibn Kesir, 4/902.

braće i sklopio savez s Kurejšijama. Bio je zaručio dvije Poslanikove, sallallahu alejhi ve sellem, kćeri (Rukajju i Ummu Kulsum) sa dvojicom svojih sinova prije poslanstva. Poslije poslanstva naredio im je da raskinu zaruke kako bi njima dvjema opteretio Muhammeda, sallallahu alejhi ve sellem.

Prenosi se od Ata'e: "Zbog Ebu Leheba je objavljeno: 'Onaj koji tebe mrzi sigurno će bez potomstva ostati.' To je bilo objavljeno kada je umro Poslanikov sin Ibrahim, pa je Ebu Leheb otišao mušricima i rekao: 'Noćas je Muhammed lišen potomstva.' Pa je Allah zbog toga objavio: 'Onaj koji tebe mrzi sigurno će ostati bez potomstva.'"

Njegov završetak

Ebu Rafi', sluga i štićenik Allahovog Poslanika, sallallahu alejhi ve sellem, je rekao: "Allah ga je pogodio (Ebu Leheba) bolešću (sličnoj kugi) i ubio ga i ostavio ga[303] poslije njegove smrti tri dana. Nisu ga ukopali dok se nije usmrdio. Kurejšije su se bojale ove bolesti kao što su se bojali kuge dok im nije rekao čovjek iz Kurejšija: Teško vama, zar se ne stidite toga da se vaš otac usmrdio u kući, a vi ga niste ukopali? Rekli su: Mi se bojimo da nas ne pogodi ova bolest. Rekao je: Idite, a ja ću vam biti izvidnik. Tako mi Allaha, okupali su ga tako što su prosuli vodu na njega iz daljine, ne približavajući mu se,

[303] Nije napisano u rukopisu upotpunjenje (njegova djeca su ga ostavila poslije njegove smrti) kako bi značenje bilo potpuno.

zatim su ga odnijeli daleko od Mekke, naslonili ga na zid te ga prekrili kamenjem."[304]

A ono što se desilo njegovoj ženi vidjećemo u objašnjenju sure El-Mesed.

"Propale su ruke Ebu Leheba i propao je."

Značenje riječi TEBBET je: uništene su. Mukatil kaže: "Propast se specifično odnosi na ruke zato što se većina poslova njima obavlja. Navodi se da se pod rukama podrazumijeva on (njegova duša) ka što Uzvišeni kaže: BIMA KADDEMET JEDAKE – ono što su tvoje ruke uradile, odnosno, ono što si ti uradio. Kao što kažu: Pogodila ga je ruka vremena ili pogodila ga je ruka smrti.

VE TEBBE, odnosno, propao je (uništen je).

Kaže El-Ferra': "Prvo je kletva protiv njega, a drugo je vijest da je uništen kao što se kaže: Uništio ga Allah, uništen je.

"neće mu biti od koristi blago njegovo, a ni ono što je stekao." Nije ga odbranilo od propasti koja ga je snašla i od Allaha kazna za ono što je sakupio od imetka i što je stekao od zarade i ugleda.

Mudžahid kaže: "(a ni ono što je stekao) odnosno, a ni djeca koju je stekao. Dijete čovjeka je njegova dobit (sticanje)."[305]

"ući će sigurno u vatru rasplamsalu", što znači: Allah će ga baciti u razbuktalu i rasplamsalu vatru, a to je vatra džehennema.

---

[304] El-Džeza'u min džinsil-ameli, 1/251.

[305] Prenosi se od Ibn Mes'uda da je Allahov Poslanik, s.a.v.s., kada je pozvao svoj narod u vjeru, Ebu Leheb rekao: "Ako je istina ono što govori moj bratić ja ću se iskupiti od vatre na Sudnjem danu, mojim imetkom i djecom." Uzvišeni Allah je objavio: "neće mu biti od koristi blago njegovo, a ni ono što je stekao."

"i žena njegova koja spletkari", odnosno, bacit će i njegovu ženu u rasplamsalu vatru.

A ona je Ummu Džemil bint Harb, sestra Ebu Sufjana. Nosila je granje i trnje i bacala ga noću po putu kojim je prolazio Poslanik, sallallahu alejhi ve sellem. To je mišljenje i Ibn Zejda i Ed-Dahaka, Rebie ibn Enesa i Murre el-Hamdanija.

A Mudžahid, Katade i Es-Suddijj kažu: "Išla je onda i među ljude i spletkarila. Arapi kažu Hattab za onog kji ogovara druge."

Seid ibn Džubejr kaže: "Značenje HAMMALETEL-HATAB – nosačica drva je da je ona nosačica greški i grijeha. Kao što Uzvišeni kaže: 'i grijehe svoje će na leđima svojim nositi.'" Navodi se da je značenje: "Nosačica drva u vatri." Kaže Ibn Kesir: "Znači nosi drva i baca ih na muža da mu njegovu patnju poveća i biće mu pomagačica u njegovoj patnji."[306]

"O vratu njenu biće uže od ličine usukane."

EL-MESED jeste palmina lika u kome su se usukala užad. Ed-Dahhak i drugi kažu: "Ovo je na dunjaluku. Poslaniku, sallallahu alejhi ve sellem, je prebacivala siromaštvo i teglila teret vežući uže oko vrata. Allah ju je njim udavio i uništio, a na Ahiretu to će biti uže od vatre."

Mudžahid i Urve ibn Zubejr kažu: "To je lanac od vatre koji ulazi u njena usta i izlazi u njenom donjem dijelu." Prenosi se od Es-Sevrija: "Lanac od vatre čija je dužina sedamdeset aršina."

Bilježe Ibn Ebi Hatim i Ebi Zura' od Esme bint Ebu Bekr da je rekla: "Kada je bilo objavljeno (Neka propadne Ebu Leheb i propao je) došla je jednooka Ummu Džemil

[306] Tefsir Ibn Kesir, 4/901.

lelekajući sa kamenom u ruci i govoreći: 'On kudi našeg oca, njegova vjera nas ponižava, ono što radi nas razdire.' Allahov Poslanik, sallallahu alejhi ve sellem, je sjedio u džamiji sa Ebu Bekrom. I kad ju je Ebu Bekr vidio rekao je: 'O Allahov Poslaniče, došla je i ja se bojim da te ne vidi.' Rekao je Allahov Poslanik, sallallahu alejhi ve sellem: 'Neće me vidjeti.' Učio je Kur'an i njim se zaštitio. Kao što Uzvišeni kaže: 'Kad čitaš Kur'an između tebe i onih koji u onaj svijet ne vjeruju, Mi zastor nevidljivi stavimo.' (El-Isra, 45) Prišla je, stala ispred Ebu Bekra i nije vidjela Allahovog Poslanika. Rekla je: 'O Ebu Bekre, čula sam da me je tvoj prijatelj kudio.' Rekao je: 'Ne, tako mi Gospodara Ka'be, nije te kudio.'[307] Okrenula je leđa govoreći: 'Znaju Kurejšije da sam ja kćerka njihovog poglavara (prvaka).'"[308]

I u predaji Hafiza El-Bezzara na kraju stoji: "Kada je otišla, rekao je Ebu Bekr: 'Nije te vidjela?!' Poslanik je rekao: 'Melek me je zaklonio dok nije otišla.'" Istinu je rekao naš Gospodar: "Oni koji se suprostavljaju Allahu i Njegovom Poslaniku biće sigurno najgore poniženi." (El-Mudžadele, 20).

---

[307] Istinu je rekao Ebu Bekr. Poslanik, s.a.v.s., je nije kudio, ali je Uzvišeni Allah taj koji je objavio suru.

[308] Ševkani kaže: "El-Bezzar ga bilježi i kaže: 'Ne znamo da ga iko sa boljim senedom od ovog prenosi.'" Fethul-Kadir, 5/513. To je predaja koju smo spomenuli iza ove predaje.

23.

Propast sina Ebu Lehebovog

"Allahu moj, pošalji na njega psa od Tvojih pasa."

Prenosi Taberi od Katade da je rekao: "Ummu Kulsum, kćerka Allahovog Poslanika, sallallahu alejhi ve sellem, se udala za Utejbu ibn Ebi Leheba, ali nisu imali bračne odnose sve do Poslanikova, sallallahu alejhi ve sellem, poslanstva. I kada su objavljene Allahove, dželle šanuhu, riječi: "Neka propadne Ebu Leheb, propao je." (El-Mesed, 1) Ebu Leheb je rekao svojoj dvojici sinova Utbi iUtejbi: Ako ne razvedete kćerke Muhammedove ja ću vas se odreći. Njihova majka Bint Harb ibn Umejje (nosačica drva) rekla je: Sinovi moji, razvedite se, one su vjeru promjenile. I razveli su ih. I kada je Utejbe razve i napustio[309] Ummu Kulsum, došao je Poslaniku, sallallahu

---

[309] El-Kasimi kaže: "Rekao je Eš-Šihab: Historičari smatraju vjerodostojnim da je imao, prokleo ga Allah, tri sina: Muatteb, Utba, koji su primili Islam i Utejba – najmlađeg i on je taj koga je Poslanik, sallallahu alejhi ve sellem, kada je javno iskazao neprijateljstvo i vrijeđanje Poslanika. Vratio mu je kćerku i razveo je." Ovo opovrgava mišljenje onih koji kažu da je onaj koga je Poslanik, sallallahu alejhi ve sellem, prokleo bio Utbe, jer Utbe i njegov brat su primili Islam na dan oslobođenja Mekke i učestvovali su sa Poslanikom u

alejhi ve sellem, i rekao mu: "Ne vjerujem u tvoju vjeru" ili "Napustio sam (razveo sam) tvoju kćerku, ne dolazi mi i neću ti dolaziti." Zatim je navalio na Poslanika, sallallahu alejhi ve sellem, i pocijepao mu košulju. Kada je Utejbe krenuo ka Šamu radi trgovine, Poslanik, sallallahu alejhi ve sellem, je rekao: "A ja molim Allaha da na njega pošalje Svog psa." A u predaji od Ibn Asakira se prenosi: "Tako mi Boga, otići ću do Muhammeda i povrijediti ga vrijeđajući mu Gospodara (Slavljen neka je)." Krenuo je i došao Poslaniku, sallallahu alejhi ve sellem, i rekao: "O Muhammede, poričem onoga koji se približio i nageo pa je bio blizu koliko dva luka ili bliže," pa je Poslanik, sallallahu alejhi ve sellem, rekao: "Allahu moj, pošalji na njega psa od pasa Tvojih."

U drugoj predaji stoji da je Utejbe pljunuo u lice Poslanika, sallallahu alejhi ve sellem, pa je Poslanik, sallallahu alejhi ve sellem, proučio dovu protiv njega: "Allahu moj, pošalji na njega psa od Tvojih pasa."

Ebu Talib je bio prisutan i on osjeti sažaljenje zbog dove i reče: "O sine brata mog, zar si ga morao ovako prokleti." Utejbe se vratio ocu i to mu ispričao.[310] Prenosilac kaže: "Išli smo dok nismo stigli u Eš-Šarat (predio, mjesto u Šamu između Damaska i Poslanikovog grada), a to je predio pun lavova. Svratili smo u samostan monaha i on nam reče: "O skupino Arapa, šta vas je dovelo u ove

---

bitkama na Hunejnu i Taifu. Pogledaj u djelu Kešful-liami fi kutubit-tefsiri minel-evhami od doktora Ebu Omera Nadi ibn Mahmuda El-Ezherija, str. 52, 53. I zbog toga smo ispravili ime u predaji Ibn Asakira, a Allahu pripada zahvala.

[310] Tefsirul-Kurtubi, 9/6253, a završetak predaje je: Rekao je Ebu Leheb: "O sine, šta si rekao?" Pa je spomenuo šta je rekao. Rekao je: "Šta ti je on odgovorio?" Rekao je: "Allahu moj, pošalji na njeg psa od pasa Tvojih." "O sine moj, tako mi Boga, niko te od njegove kletve zaštiti ne može." Tefsir Ibn Kesir, sura En-Nedžm.

krajeve, u kojoj se čuvaju lavovi kao što se stoka čuva." Ebu Leheb mu je rekao: "Vi znate koliko sam star i znate vaše dužnosti prema meni, ovaj čovjek je prokleo mog sina i tako mi Boga niko ga njegove kletve neće sačuvati. Pa skupite vaše stvari u ovaj samostan i na njima prostrite mom sinu. Zatim prostrite oko stvari." I tako smo uradili. Došao je lav i ponjušio naša lica i kada nije našao ono što je htio da ščepa skočio je i našao se na stvarima. Ponjušio je lice Utejbe i zatim ga jako udario šapom i glavu mu zgnječio (smrskao). Rekao je Ebu Leheb: "Znao sam zasigurno da od dove Muhammedove neće pobjeći." I tako glava koja je pljunula u lice Allahovog Poslanika, sallallahu alejhi ve sellem, i u kojoj je jezik koji je porekao Jedinog Allaha bi razmrskana. Nagrada je shodno učinjenom djelu. Upozorenje ne može izmjeniti predodređenje (kader). Kada kader (odredba) nastupi vid oslijepi. I kada se određenje (kada) spusti prostor se suži i čovjeku nisu dovoljni ni zemlja ni nebesa.

24.

Pogodio ga grom sa nebesa i spalio ga

Prenosi se od Enesa, radijallahu anhu, da je rekao: "Allahov Poslanik, sallallahu alejhi ve sellem, je poslao jednog svog prijatelja čovjeku koji je bio jedan od glavešina džahilijjeta, da ga pozove u vjeru Allahovu. Rekao je: Ko je tvoj Gospodar kome me pozivaš? Je li on od gvožđa? Je li od bakra? Je li od srebra? Je li od zlata? Vratio se ovaj Poslaniku, sallallahu alejhi ve sellem, i obavijestio ga o tome. Poslanik, sallallahu alejhi ve sellem, ga je po drugi put poslao i on je to isto rekao. Došao je Poslaniku i obavijestio ga o tome. Poslao ga je i po treći put i on je to isto ponovio, nakon čega se ovaj ponovo vratio Poslaniku, sallallahu alejhi ve sellem, i ispričao mu. Allahov Poslanik, sallallahu alejhi ve sellem, je rekao: 'Zaista je Allah Slavljeni i Uzvišeni na tvog druga poslao grom koji ga je spalio.' Ovaj ajet je bio

objavljen: 'On šalje gromove i udara koga hoće i opet oni raspravljaju o Allahu, a On sve može.' (Er-Ra'd, 13)."[311]

Slanje gromova je dokaz srdžbe Gospodara Uzvišenog i Slavljenog. Zbog toga se navodi u vjerodostojnim hadisima da će kad se Smak svijeta približi biti gromova, kada se zlo proširi, dozvole vanbračni odnosi i raširi se razvrat.

Prenosi se od Ebu Se'ida El-Hudrija da je rekao: Rekao je Allahov Poslanik, sallallahu alejhi ve sellem: "Gromovi će biti zaista kada se Smak svijeta približi, da će čovjek doći narodu i reći: Koga je prije vas u osvit grom pogodio? Reći će: Pogodilo je tog i tog."[312]

Prenosi Neim ibn Hammad u djelu El-Fiten od Ebu Hurejre, radijallahu anhu, da je rekao: "Doći će vrijeme kada nećete moći naći kuće da vas zaštiti jer će ih zemljotresi uništiti, niti jahalice da vas na putevima prenosi jer će ih gromovi uništiti."

[311] Bilježi ga El-Bezzar u djelu Kešful-Estari, 3/53 vjerodostojnim senedom (Mu'džizatun-Nebijji, str., 40) od Šejha Mustafe ibn El-Udvija, Allah ga čuvao.

[312] Prenosi ga Imam Ahmed, tekst je njegov. Prenosi ga Hakim sličnim riječima i kaže da je vjerodostojan i da odgovara Muslimovim uslovima iako ga ne bilježi. Zehebi je rekao: "Imare je pouzdan prenosilac, ali njegove hadise nisu navodili dvojica šejhova (Buharija i Muslim)." Pogledaj u djelu Ithaful-džema'a, 2/237, 238.

25.

Zemlja je odbila da primi njegovo tijelo

Prenosi se od Enesa ibn Malika, radijallahu anhu, da je čovjek pisao objavu Poslaniku, sallallahu alejhi ve sellem, a znao je Bekare i Alu Imran napamet. A kada bi neko od nas znao napamet Bekare i Alu Imran bio bi cijenjen među nama. Pa je postao nevjernik (otpadnik) i pridružio se mušricima. I umro je. Poslanik, sallallahu alejhi ve sellem, je rekao: "Zemlja ga ne prima." Iskopali su mu grob i ukopali ga. Sutradan ga je zemlja izbacila na površinu. Zatim su mu ponovo iskopali grob i ukopali ga, pa ga je zemlja sutradan ponovo izbacila na površinu. Zatim su mu iskopali grob i ukopali ga i zemlja ga je sutradan ponovo izbacila na površinu. Ostavili su ga tako izbačenog. Enes kaže: "Ebu Talha me je obavijestio da je došao u zemlju u kojoj je umro i našli su ga izbačenog." Ebu Talha je upitao: "Šta je s ovim?" Rekli su: "Mnogo puta smo ga ukopali, ali ga zemlja nije primila." Drugim riječima je rekao Enes: "Čovjek je bio kršćanin i primio Islam. Naučio je napamet El-Bekare i Alu Imran i pisao je objavu Poslaniku, sallallahu alejhi ve sellem, pa se vratio kršćanstvu. Govorio je: Muhammed zna samo ono što mu

ja napišem. Allah ga je usmrtio i ukopavali su ga. Sutradan ga je zemlja izbacila. Rekli su: Ovo je učinio Muhammed i njegovi prijatelji i iskopali su ga zato što je od njih pobjegao i bacili su ga van groba. Iskopali su mu grob duboko u zemlji, koliko su mogli i sljedeći dan zemlja ga je bila izbacila. Otkrili su (shvatili su) da on nije od ljudi i bacili su ga."[313]

[313] Hadis je vjerodostojan. Prenosi ga Buharija, 3617; Muslim, 2781 i drugi. Korisno zapažanje: Pouka priče govori o žestini kazne Uzvišenog Allaha prema otpadniku vjere i objašnjava mudžizu o obavjesti Poslanika, sallallahu alejhi ve sellem o stvarnom događaju kojeg nije vidio i prije nije čuo, a između njega i Poslanika je bila ogromna razdaljina. Pogledaj u Es-Sahihu min kisasin-Nebijj, 4/36 od profesora Meddžija Fethi Es-Sejjida.

26.

Stavio je nogu na Poslanikov, sallallahu alejhi ve sellem, vrat i vrat mu je bio odsječen

To je nesretnik Ukbe ibn Ebi Mu'ajat, koji je vrijeđao Allahovog Poslanika, sallallahu alejhi ve sellem, i uradio ono što niko uradio nije. Stavio je svoju nogu na vrat najčistijeg stvorenja – Allahovog Poslanika, sallallahu alejhi ve sellem, i za kaznu vrat mu je bio odsječen. Ibn Ishak kaže o zarobljenicima Bedra[314] i o Ukbi ibn Mu'ajetu i kako je ubijen: "Rekao je Ukbe kada je Allahov Poslanik, sallallahu alejhi ve sellem, naredio da ga ubiju: 'Ko je za djecu o Muhammedu?'[315] 'Vatra' – odgovorio je Poslanik, sallallahu alejhi ve sellem." Ubio ga je Asim ibn Sabit ibn Ebi El-Eflah.

Isto je rekao i Musa ibn Ukbe u svojim pohodima. Kada mu je prišao Asim ibn Sabit, radijallahu anhu, odnosno kada ga je htio ubiti, rekao je Ukbe: "O skupino Kurejšija,

---

[314] Ukbe je učestvovao u bici na Bedru sa mušricima i pao je u zarobljeništvo muslimana zajedno sa ostalim zarobljenicima.
[315] Odnosno ko će brinuti o njegovoj djeci poslije njega.

zašto da budem ubijen između svih koji su ovdje?" "Zbog svog neprijateljstva prema Allahu i Njegovom Poslaniku." Hammad ibn Seleme kaže, prenoseći od Ata'a ibn Es-Saiba od Eš-Šabija da je rekao: Kada je Poslanik, sallallahu alejhi ve sellem, naredio da se ubije Ukbe rekao je Ukbe: "Zar između Kurejšija da mene ubiješ, o Muhammed?" Rekao je: "Da. Da li znate šta mi je ovaj uradio? Došao mi je, a ja sam bio na sedždi iza mekami-Ibrahima. Stavio je nogu na moj vrat i pritisnuo je. I nije je digao sve dok nisam pomislio da će mi oči iskočiti. Drugi put je došao i donio iznutrice ovce i bacio ih na moju glavu, a ja sam bio na sedždi. Došla je Fatima i očistila to s moje glave."

U drugoj predaji stoji da je rekao Poslaniku, sallallahu alejhi ve sellem: "Zar ćeš me između ovih ubiti?" Rekao je: "Da, zato što si mi pljunuo u lice." Uzvišeni Allah je objavio o Ukbetu: **"Na dan kad nevjernik prste svoje bude grizao govoreći: Kamo sreće da sam se uz Poslanika pravog puta držao, kamo sreće, teško meni, da toga i toga za prijatelja nisam uzeo, on me je od Kur'ana odvratio nakon što mi je priopćen bio. A šejtan čovjeka uvijek ostavlja na cjedilu."** (El-Furkan, 27-29).[316]

[316] Ovo navodi Sujuti u djelu Ed-Durrul-Mensur i pripisuje ga Ibn Merdeviju; Ebu N'aim u djelu Ed-Delailu i njegov lanac prenosilaca je vjerodostojan. Šejh Mustafa ibn El-Udvij kaže: Garanciju za vjerodostojnost ovog lanca prenosilaca daje Sujuti. (Mu'džizatun-Nebijji, str. 40).

27.

Da me Muhammed pljune, ubio bi me (Ubejj ibn Halid)

Ako bi čitao o njemu ili čuo njegovo ime, glas iz dubine srca bi dozvao govoreći: "Utječem se Allahovim potpunim riječima od zla koje je stvorio." Zaista je ovaj nevjernik jedan od vođa zablude i poglavara nevjerstva, koji su na dnu džehennema. (Utječemo se Allahu od njega). Ko je Ubejj ibn Halef i kakva je njegova priča?

Ibn Ishak kaže: Ubejj ibn Halef bi sretao Allahovog Poslanika, sallallahu alejhi ve sellem, u Mekki i govorio bi: "O Muhammede, ja imam zaštitu, konja kojeg tovim svaki dan jednim ferekom kukuruza.[317] Na njemu ću te ubiti." A Allahov Poslanik, sallallahu alejhi ve sellem, bi rekao: "Ne, nego ću ja tebe ubiti, ako Bog da."

Prolazili su dani, točak vremena se vrtio i došlo je vrijeme kada su se muslimani sukobili sa mušricima na Bedru. Pobjeda je bila saveznik muslimana i ponizili su

[317] Ferku ili Ferekun je mjera koja dostiže 19 mena, a neki kažu 12 mena, a mena je težinska mjera od dva ratla.

mnogoboštvo i njegove pobornike. I kada je došla bitka na Uhudu Ubejj ibn Halef poželje da obistini svoje obećanje i da ubije Poslanika, sallallahu alejhi ve sellem, na konju kojeg je gojio radi toga. Ibn Ishak kaže, opisujući događaje bitke na Uhudu: Kada se Allahov Poslanik, sallallahu alejhi ve sellem, popeo na brdo Ubejj ibn Halef ga je sustigao govoreći: "Ne spasio se ja ako se ti spasiš." Neki rekoše: "O Allahov Poslaniče, da ga napadne neko od nas?" Allahov Poslanik, sallallahu alejhi ve sellem, reče: "Pustite ga." Kada mu se približio, Allahov Poslanik, sallallahu alejhi ve sellem, uzeo je koplje od Harisa ibn Es-Summe i neki navode, kao što je do mene doprlo, da kada ga je Poslanik, sallallahu alejhi ve sellem, uzeo, podigao se da smo se svi oko njega razišli. Čak su se i dlake na devi nakostriješile kada je jurnuo. Zatim mu je Allahov Poslanik, sallallahu alejhi ve sellem, krenuo u susret i pogodio ga u vrat. Od uboda se nekoliko puta žestoko trznuo, a zatim odjurio.[318]

Kada se vratio svom narodu, ranjen Poslanikovim kopljem, ali ne puno, rekao je: "Tako mi Allaha, Muhammed me ubi." Rekli su mu: "Tako nam Allaha, srce te izdalo. Tako nam Allaha, nije ti ništa." Rekao je: "On je u Mekki rekao: 'Ja ću ubiti tebe' i tako mi Boga, da me pljune, ubio bi me." I ovaj nesretnik je bio jedini koga je Allahov Poslanik, sallallahu alejhi ve sellem, ubio svojim plemenitom rukom.[319] Umro je i otišao u vatru.

"Daleko bili stanovnici džehennema ognjenog."[320]

U drugim predajama stoji da ovaj Ubejj ibn Halef, kada je uboden, nije mu potekla krv iz uboda. Poslanik, sallallahu alejhi ve sellem, nas je obavijestio da je ovaj nesretnik na

---

318 El-Bidajetu ven-Nihajetu, 4/33, 34.
319 Silsiletu Mearikil-Islami-Uhud, 163.
320 El-Džezau min džinsil-ameli, 1/261, 262.

dnu džehennema. Prenosi se od Abdullaha ibn Omera, radijallahu anhu, da je rekao: Rekao je Allahov Poslanik, sallallahu alejhi ve sellem: "Ko ga bude čuvao (namaz) biće mu svjetlost i dokaz i spas na Sudnjem danu. A ko ga ne bude čuvao neće imati svjetlo niti dokaz niti spas na Sudnjem danu. I biće na Sudnjem danu sa Faraonom, Karunom, Hamanom i Ubejje ibn Halefom."[321]

Prenosi se od Ibn Mes'uda, radijallahu anhu, da je rekao: Rekao je Allahov Poslanik, sallallahu alejhi ve sellem: "Čovjek koji će imati najtežu patnju na Sudnjem danu jeste čovjek koji je ubio vjerovjesnika ili onaj kojeg je Poslanik ubio ili čovjek koji zavodi ljude bez znanja ili slikar koji slika kipove."[322]

Zar pameti imaju oni koji se usuđuju da daju fetve bez znanja i oni koji dozvoljavaju pravljenje kipova pod izgovorom da su ljudi danas sigurni od njihovog obožavanja. Gospodo, ovaj vjerodostojni jasni hadis govori da nema idžtihada kada imamo jasan tekst (iz Kur'ana i sunneta). Muslimanu nije dozvoljeno da diže svoj glas iznad Poslanikovog glasa, jer će u suprotnom njegova djela propasti i on će na Ahiretu biti s onima koji su propali.

---

[321] Prenosi ga Ahmed, a lanac prenosilaca je dobar i Ibn Hibban u svom Sahihu i Taberi u El-Evsatu i u El-Kebiru.

[322] Hadis je hasen. Prenosi ga Ahmed u Musnedu i Taberi i tekst je njegov. Pogledaj u Sahih pod brojem 1000.

28.

Allah, Silni i Uzvišeni, te ponizio! (Abdullah ibn Kum'ej)

Je li vam poznato ovo ime? On je jedan od neprijatelja Allaha i Njegovog Poslanika, sallallahu alejhi ve sellem. Ima priča o njemu i Allahovom Poslaniku na Uhudu. Ibn Hadžer kaže: Skup onoga što predaje spominju da je Poslanik, sallallahu alejhi ve sellem, zadobio posjekotinu lica, slomio mu se zub, povrijedio mu se obraz i donja usna s unutrašnje strane. To su povrede koje su ga snašle od Ibn Kumeje.[323] A Ibn Hišam bilježi hadis od Ebu Se'ida El-Hudrija da ga je Abdullah ibn Kum'ej povrijedio po obrazu tako da su se dva obruča (halke) od njegovog šljema zarila u obraz.

Abdurrahman ibn Zejd kaže: Prenosi se od Džabira da je onaj koji je pogodio Allahovog Poslanika, sallallahu alejhi ve sellem, na Uhudu i povrijedio mu lice rekao: Ovo ti je od mene, a ja sam Ibn Kum'ej. Rekao je Allahov Poslanik, sallallahu alejhi ve sellem: "Allah te ponizio!"

[323] Fethul-Bari, 7/431. Ibn Hadžer je pričao šta se desilo Poslaniku, sallallahu alejhi ve sellem, u bici na Uhudu.

Otišao je svojoj porodici, krenuo je za svojom stokom. Stigao je na vrh planine, ušao među stoku. Jarac ga je pritisnuo, nabo ga na rogove i gurnuo ga sa vrha planine da se sav slomio.

Taberani prenosi hadis od Ebu Umame da je rekao: Abdullah ibn Kum'ej je pogodio Allahovog Poslanika, sallallahu alejhi ve sellem, na dan Uhuda, posjekao mu lice i slomio mu zub i rekao: "Ovo ti je od mene, a ja sam Ibn Kum'ej." Pa je Allahov Poslanik, sallallahu alejhi ve sellem, rekao brišući krv sa lica: "Šta ti je, ponizio te Allah!" Allah je na njega poslao divljeg jarca. Udarao ga je rogovima sve dok ga nije isjekao na komadiće. To je da bi ga ponizio i osvetio Svog Poslanika.

Od Ebu Hurejre se prenosi da je rekao: Rekao je Allahov Poslanik, sallallahu alejhi ve sellem: "Povećala se Allahova srdžba na narod zbog onog što su učinili Njegovom Poslaniku (pokazujući na zub) i Allahova srdžba se povećala na čovjeka kojeg je Allahov Poslanik ubio na Allahovom putu."[324]

---

[324] Sahih, prenose ga Buharija i Muslim.

29.

Poslanik je naredio da mu se glava razbije sa dva kamena

Prenosi se od Enesa ibn Malika, radijallahu anhu, da je rekao: U vrijeme Allahovog Poslanika, sallallahu alejhi ve sellem, židov je nasrnuo na robinju i uzeo joj srebro koje je bilo na njoj i razbio joj glavu. Njena porodica ju je dovela Allahovom Poslaniku, sallallahu alejhi ve sellem, a ona je bila na izdisaju i nije mogla govoriti. Allahov Poslanik, sallallahu alejhi ve sellem, je rekao: "Ko te je ubio? Taj?" – pitajući za onoga koji je nije ubio. Glavom je dala znak govoreći ne. Rekao je Enes: Spomenuo je drugog čovjeka koji je nije ubio i ona je dala znak glavom govoreći ne. Pa je rekao: "A taj?" – spominjući njenog ubicu. Ona je kimnula glavom govoreći da. Allahov Poslanik, sallallahu alejhi ve sellem, je naredio da mu se glava razbije sa dva kamena. U drugoj predaji stoji: Držao ga je dok nije priznao i glavu su mu razbili kamenjem.[325]

[325] Prenosi Buharija, 5295; Muslim, 1672 i drugi. Es-Sahihu min kisasin-nebijji, 6&60.

Pouke i poruke priče

1. U ovoj priči očituje nam se nivo ugleda, časti i dostojanstva koje su uživali prvi muslimani. Poslanik, sallallahu alejhi ve sellem, je kaznio židova isto onako kako je on napastvovao ženu muslimanku. A danas, koliko se ljudi zakolje i djece ubije i koliko je žena kojima se čast oduzme, a na nama se ni dlaka ne pomiče, niti trun ljubomore osjetimo. Gdje je naša ljubomora? Gdje je naša čast? I gdje je naša muškost?

2. U priči nam se očituje da se čovjek ubija radi žene i da se žena ubije radi čovjeka.

3. Dozvoljeno je pitati povrijeđenog: Ko te je ranio? A korist pitanja jeste da se zna optuženi i da se za njim traga. I ako prizna nad njim se izvršava ubistvo, a ako porekne, uzima se njegova riječ uz zakletvu i ne kažnjava se samo sa iskazom onog koji je povrijeđen.

30.

Propast Ebu Džehla – faraona ovog ummeta

Ebu Džehl je jedan od velikih vođa zablude. Suprostavljao se islamskoj da'vi u njenom samom početku. Bolno je patio muslimane, ubio je cjenjenu Sumejju bint Hajjat, majku Ammara ibn Jasira, zarivši joj koplje u njenu utrobu, a žestoko je patio i Abdullaha ibn Mes'uda.

I ovaj nasilnik se na tome nije zaustavio nego trud nije žalio pokušavajući da ugasi svijetlo islama i da uništi nastalu islamsku državu i da ponizi muslimane. On je podstaknuo mušrike na rat protiv muslimana i stao je na čelo hiljada boraca koji su bili sa punom ratnom spremom i opremom. Rekao je svoju poznatu izreku: "Tako mi Boga, nećemo se vratiti dok ne povratimo Bedr, tada ćemo sjeliti tri dana, zaklati devu, najesti se hrane, napiti se vina i robinje će nam svirati i pjevati i da Arapi čuju o nama i našem pohodu i našoj skupini. Tako da nas uvijek poštuju." Ovo je rekao kada je Ebu Sufjan ibn Harb pokušao da ih odvrati od borbe sa muslimanima, kada je njegova karavana umakla rukama muslimana.

Ebu Džehl je bio uporan u neprijateljstvu i uzoholio se, kao što kaže Kur'an: **"I ne budite kao oni koji su da se pokažu svijetu, nadmeno iz grada svoga izašli, da bi od Allahovog puta odvraćali. A Allah dobro zna šta oni rade. I kada im je šejtan lijepe njihove postupke predstavio."** (El-Enfal, 47, 48).

Kada je Poslanik, sallallahu alejhi ve sellem, saznao za to krenuo je sa tristo trinaest svojih ashaba. Otpočela je bitka kao što historija navodi. I muslimani su ispisali najdivnije epove o junaštvu i žrtvi. I mušričke glave su popadale po zemlji pod udarcima vjernika, a meleki su sišli da učestvuju sa onima koji vjeruju u Jedinog Allaha, Muhammedovim, sallallahu alejhi ve sellem, ashabima da sačine pobjedu onako kao što je Kur'an opisao.

I navodimo jedan od događaja bitke, događaj koji se tiče Ebu Džehla. Buharija prenosi od Abdurrahmana ibn Avfa, radijallahu anhu, da je rekao: Bio sam u borbenom redu na dan Bedra. Kada sam se okrenuo, i na desnoj i na lijevoj strani vidjeh jako mlade momke. I kao da se nisam mogao osloniti na njihovo prisustvo, kad mi jedan od njih dvojice reče, krijući se od svog druga: "O amidža, pokaži mi Ebu Džehla." Rekao sam: "O sine brata mog, šta ćeš sa njim učiniti?" Rekao je: "Zavjetovao sam se Allahu da, kad ga vidim, da ću ga ubiti ili ću biti ubijen." I drugi mi je isto rekao krijući se od svog druga. Rekao je: "I ništa mi nije bilo draže nego što sam se našao među takvom dvojicom ljudi, pa sam im ga pokazao. Nasrnuli su na njega kao dvojica orlova dok ga nisu ubili. Oni su Afrainovi sinovi." Kamo sreće da svoju djecu odgajamo u ovoj snazi i da u njih usađujemo duh borbe na putu Uzvišenog Allaha i ljubav ka susretu sa Allahom i čežnju za džennetom, umjesto što ih odgajamo da slijepo slijede

zapad udaljavajući se od svog identiteta i obilježja naše vjere.

U dva Sahiha se navodi hadis od Enesa da je rekao: Rekao je Allahov Poslanik, sallallahu alejhi ve sellem: "Ko će vidjeti šta se desilo sa Ebu Džehlom?" Ibn Mes'ud je rekao: "Ja ću Allahov Poslaniče." Otišao je i našao ga izudarana od dvojice Afrainovih sinova tako da se bio skoro ohladio. Ibn Mes'ud reče: "Uzeo sam ga za bradu i rekao: Ti si Ebu Džehle." Hafiz u El-Fethu je rekao,[326] a mislio je: "Ti si ubijen (gotov) o Ebu Džehle!" Obraćao mu se na taj način rugajući mu se i sveteći mu se zato što ga je u Mekki mučio na najgori način. Ebu Džehl je rekao: "Zar ima većeg čovjeka od onog kojeg ste ubili?" ili je rekao: "kojeg je ubio njegov narod?"

A Buharija prenosi od Ibn Mes'uda da je došao Ebu Džehlu i rekao mu: "Je li te Allah ponizio?" Rekao je: "Zar ima većeg čovjeka od onoga kojeg ste ubili?" Prenosi se od Ibn Ishaka od Ebu Ubejde od Abdullaha da je rekao: "Kada sam došao do Ebu Džehla ležao je mrtav na zemlji. Na njemu je bio šljem i pored njega dobar mač, a u mojim rukama je bio slab mač. Počeo sam da udaram njegovu glavu mačem i da se sjećam kako me je udarao po glavi u Mekki, dok mi ruke nisu oslabile. Uzeo sam njegov mač, podigao glavu i rekao: Je li nas snašla sreća ili nesreća? Zar nisi ti naš čobančić iz Mekke.[327] Ubio sam ga i došao Poslaniku, sallallahu alejhi ve sellem, i rekao mu: Ubio sam Ebu Džehla. Rekao je: Allah osim kojeg drugog boga nema? Tražio je da se zakunem tri puta. Zatim je sa mnom krenuo prema njima i pozvao ih."[328]

---

[326] Fethul-Bari, 7/342.

[327] Naš čobančić – Abdullah ibn Mes'ud je bio čoban u Mekki.

[328] El-Džezau min džinsil-ameli, 1/248 i ono što slijedi, preneseno iz El-Bidajetu ven-Nihajetu.

Njegova patnja u kaburu – prokleo ga Allah

1. Bilježi Taberani od Abdullaha ibn Muhammeda ibn Mugire (on nije vjerodostojan) od Malika ibn Mugavila, od Nafia ibn Omera da je rekao: "Dok sam išao Bedrom čovjek je izašao iz rupe u rupu, a na vratu mu je bio lanac. Zovnuo je: O Abdullah, napoji me. Došao sam Poslaniku, sallallahu alejhi ve sellem, brzo i obavijestio ga o tome. Rekao je: 'Jesi li ga vidio?' Rekao sam da jesam. Rekao je: 'Allahov neprijatelj Ebu Džehl i takva mu je kazna sve do Sudnjeg dana.'"[329]

2. Bilježi Ibn Ebu Dunja od Halida od Eš-Ša'bija da je čovjek rekao Poslaniku, sallallahu alejhi ve sellem: "Naišao sam pored Bedra i vidio čovjeka kako izlazi iz zemlje, a drugi čovjek ga udara kukastim štapom dok ne nestane u zemlji. Zatim ponovo izađe i ovaj isto učini sa njim, više puta." Allahov Poslanik, sallallahu alejhi ve sellem, je rekao: "To je Ebu Džehl ibn Hišam koji se tako kažnjava do Sudnjeg dana."[330]

Istinu je rekao naš Gospodar Slavljeni: "I tako ćemo Mi kazniti sve one koji se pohotama previše odaju i u dokaze Gospodara Svoga ne vjeruju. A patnja na onom svijetu biće uistinu bolnija i vječna." (Ta-Ha, 127).

---

[329] Ehvalul-Kuburi od Ibn Redžeba, 3/57. Prenosi ga Taberani u djelu El-Evsatu, ali u lancu prenosilaca je i Abdullah ibn Muhammed ibn El-Mugire koji nije vjerodostojan.

[330] Ibid.

31.

Kazna onih koji po zemlji nered čine

Prenosi se od Seida ibn Ebi Arube, od Enesa ibn Malika, radijallahu anhu, da je skupina ljudi iz plemena Akl i Urejna došla Allahovom Poslaniku, sallallahu alejhi ve sellem, i rekli mu: "O Allahov Poslaniče, živjeli smo u gradu i nikad nismo boravili na selu i smatramo da je grad nezdrav." Allahov Poslanik, sallallahu alejhi ve sellem, im je naredio da izvedu nekoliko deva i da piju njihovo mlijeko i mokraću. Ali oni su ubili pastira Allahovog Poslanika, sallallahu alejhi ve sellem, i otjerali deve. Allahov Poslanik, sallallahu alejhi ve sellem, je poslao ljude da im se odsjeku ruke i noge i povade oči. Ostavili su ih takve u pustinji dok nisu umrli.

Katade kaže: Čuli smo da je ovaj ajet objavljen radi njih: "Kazna za one koji se bore protiv Allaha i Poslanika Njegova i koji nered na zemlji čine jeste da budu ubijeni ili razapeti ili da im se unakrs i ruke i noge odsjeku ili da se iz zemlje prognaju. To im je poniženje na ovom svijetu, a na onom svijetu čeka ih patnja velika. Ali ne i za

one koji se pokaju prije nego što ih se domognete. I znajte da Allah prašta i da je Milostiv.” (El-Maide, 33, 34).

A hadis prenosi Muslim.

Ibn Abbas je rekao za drumske razbojnike: “Ako ubiju i uzmu imetak treba da se ubiju i razapnu, a ako ubiju, a ne uzmu imetak treba da se ubiju, ali ne i razapnu. A ako učine put nesigurnim, a ne uzmu novac, onda se protjeraju iz zemlje.”

Ulema se razišla: Da li treba da se razapne živ i da se tako ostavi dok ne umre uskrativši mu hranu i piće ili se ubija strijelom ili nečim drugim? Ili da se prvo ubije pa onda razapne kao opomena i stavaljanje do znanja drugima koji nered čine? I da li da bude razapet tri dana pa se skine ili da se ostavi razapet dok mu gnoj ne poteče? U svemu tome je razilaženje.[331]

---

[331] Tefsir Ibn Kesir, 2/81.

32.

Završetak El-Asa ibn Vaila, koji je proživljenje smatrao lažnim

Kaže Uzvišeni: "Čovjek kaže: Zar ću kad umrem zbilja biti oživljen? A zar se čovjek ne sjeća da smo ga prije stvorili, a da nije bio ništa? I tako mi Gospodara tvoga, Mi ćemo njih i šejtane sakupiti i zatim ćemo ih dovesti da oko džehennema na koljenima kleče." (Merjem, 66-68).

Prenosi se od Seida ibn Džubejra, od Ibn Abbasa, radijallahu anhuma, da je rekao: El-As ibn Vail je uzeo kost iz Bathe (doline), zdrobio je rukom i rekao Allahovom Poslaniku, sallallahu alejhi ve sellem: "Zar će Allah oživjeti ovo nakon što je uništeno (zdrobljeno)?" Allahov Poslanik, sallallahu alejhi ve sellem, je rekao: "Da, Allah će te usmrtiti, zatim će te oživjeti i zatim te baciti u džehennem."

Rekao je Ibn Abbas: "Objavljeni su ajeti kraja sure Ja-Sin."[332]

---

[332] Sahih. Bilježi ga Hakim u Mustedreku, 2/429 od Amra ibn Avna od Hašima. Rekao je da je vjerodostojan po uslovima dvojice šejhova, ali ga nisu

Ovo nije bio prvi put da se ovaj nevjernik uzdiže iznad Allahove moći. Prenosi Buharija i drugi od Mesruka od Hababa (Ibn El-Ereta) da je rekao: "Bio sam kovač (pravio mačeve) u predislamskom dobu (džahilijjetu). El-As ibn Vail mi je bio dužan i došao sam mu tražiti dug. Rekao je: Neću ti dati dok ne uznevjeruješ Muhammeda. Rekao sam: Neću uznevjerovati čak ni kada te Allah usmrti i zatim proživi. Rekao je: Pusti me dok ne umrem i oživim, pa će mi biti dato blago i djeca i onda ću ti dug isplatiti."[333] Zatim je objavljeno: "Zar nisi vidio onoga koji u dokaze Naše ne vjeruje i govori: Zacijelo će mi biti dato bogatstvo i djeca! Ili je on budućnost prozreo ili je od Milostivog obećanje primio?" (Merjem, 77, 78).

Ibn Abbas kaže o Allahovim riječima: "EMITTEHAZE 'INDER-RAHMANI 'AHDA – ili je od Milostivog obećanje primio. Rekao je: Nema boga osim Allaha oslanjajući se na to, a značenje je: Ili je od Allaha uzeo obećanje ili je rekao da nema drugog boga osim Allaha pa da mu tim oprostim." A navodi se da je značenje: Ili je učinio dobro djelo pa se on tome nada.

"Nijedno, Mi ćemo ono što on govori zapisati i patnju mu veoma produžiti." (Merjem, 79).

Ajeti i hadisi koji govore o proživljenju

Ajeti i hadisi koji govore o proživljenju tijela poslije smrti su mnogobrojni i prostor je tijesan da bi se svi pobrojali.

---

zabilježili. Pogledaj u Es-Sahihul-Musnedu min Esbabin-Nuzul od šejha Mukbila El-Vad'ija, str. 174.

[333] Prenose ga Buharija i Muslim. Prenosi ga također i Tirmizi koji kaže da je hadis dobar i vjerodostojan.

Navodimo primjere:

Uzvišeni kaže: "Poslije će se u rog po drugi put puhnuti i oni će, odjednom, ustati i čekati." (Ez-Zumer, 68).

Uzvišeni kaže: "Biće to samo jedan glas i oni će svi pred Nama biti prisutni." (Ja-Sin, 53).

Uzvišeni kaže: "Zar čovjek misli da kosti njegove nećemo sakupiti. Hoćemo, Mi možemo stvoriti jagodice prsta ponovo." (El-Kijame, 3, 4).

Poslanik, sallallahu alejhi ve sellem, je rekao: "Ja sam najugledniji od Ademovih potomaka. Na Sudnjem danu prvi sam čiji će se kabur otvoriti, prvi sam zagovornik i prvi čije se zauzimanje prihvata." Prenosi ga Muslim.[334]

I Poslanik, sallallahu alejhi ve sellem, je rekao: "Vi ćete biti sakupljeni bosonogi, goli i neobrezani, zatim je proučio: 'Onakve kakve smo prvi put iz ništa stvorili tako ćemo ponovo iz ništa stvoriti, to je obećanje Naše. Mi smo doista kadri to učiniti.' (El-Enbija', 104)."[335]

Allahova mudrost i pravda iziskuju da Allah proživi Svoje robove kako bi ih nagradio za ono što su uradili. Allah je stvorio sva stvorenja da ga obožavaju i poslao im je Poslanika, objavio knjige objašnjavajući im način na koji će ga obožavati. Ima robova koji su se držali pokornosti Allahu i žrtvovali sebe i svoj imetak na tom putu. A ima i onih koji su odbili da se drže pokornosti Allahu i bili nepokorni i razvratno živjeli. Zar poslije toga priliči da umre pobožnjak i pokvarenjak, a da Allah ne nagradi dobrim onoga koji je dobro živio i dobro činio i zlom onog koji je činio zlo.

---

[334] Poglavlje Fadlu nesebin-Nebijji, 2/4 – 178.

[335] Lanac prenosilaca mu je vjerodostojan, muttefekun 'alejhi.

"Zar ćemo muslimane sa nevjernicima izjednačiti? Šta vam je, kako rasuđujute?!" (El-Kalem, 35, 36).[336]

Zaista, zalutali nevjernici su ti koji misle da je svemir stvoren uzalud i bez smisla, ne iz mudrosti, i da nema razlike u sudbini vjernika koji čini dobro i nevjernika koji nered čini i između sudbine onih koji su se grijeha klonili (bogobojaznih) i sudbine griješnika.

"Mi nismo uzalud stvorili nebo i Zemlju i ono što je između njih, tako misle nevjernici, pa teško nevjernicima kad budu i vatri." (Sad, 27).[337]

---

[336] El-Kijametul-Kubra od doktora Omera El-Eškara, str. 86.
[337] Ibid.

33.

Odbio je da se pokori naredbi Allahova Poslanika, sallallahu alejhi ve sellem, i ruka mu se oduzela

Prenosi Muslim u svom Sahihu od Seleme ibn El-Ekve'a, radijallahu anhu, da je čovjek jeo kod Allahovog Poslanika, sallallahu alejhi ve sellem, lijevom rukom pa je rekao (Poslanik): "Jedi desnom rukom." Odgovorio je: "Ne mogu." Poslanik, sallallahu alejhi ve sellem, reče: "Nećeš ni moći. Samo ga je oholost spriječila da jede desnom rukom." Seleme dalje pripovijeda: "Nije je podigao do svojih usta."

Ruka mu se oduzela zbog oholosti nad sunnetom Allahovog Poslanika, sallallahu alejhi ve sellem, i zbog Poslanikove kletve. I da je jeo desnom rukom i slijedio Poslanika u beznačajnoj naredbi ne bi ovaj protivnik Poslanikove naredbe zaslužio ovu kletvu radi koje mu se

ruka ukočila. Ovaj hadis objašnjava važnost Sunneta u Islamu i upozorava na njegovo zapostavljanje ili nemar u njegovom sprovođenju ili njegovo podcjenjivanje. Kao što se u današnjem vremenu dešava od strane onih koji viču danonoćno ismijavajući ga i postavljaju njegovo sprovođenje kao kamenje za spoticanje na putu da've. (Slavljen neka si, ovo je velika potvora). Ovaj prethodni hadis sputava ruke podrugljivaca koji odbijaju izgled Poslanika, sallallahu alejhi ve sellem, i oponašaju strance u njihovoj odjeći, jelu i piću. I put nevjernika im je bliži od puta njihovog Poslanika. A Allahu se žalimo!

Važnost Sunneta u Islamu

1. Uzvišeni kaže: "Neka se pripaze oni koji postupaju suprotno naređenju Njegovu da ih iskušenje kakvo ne stigne ili da ih patnja bolna ne snađe." (En-Nur, 63).

2. Uzvišeni kaže: "Ono što vam Poslanik da, to uzmite, a ono što vam zabrani ostavite." (El-Hašr, 7).

3. Tirmizi bilježi od Enesa ibn Malika, radijallahu anhu, da je rekao: Allahov Poslanik, sallallahu alejhi ve sellem, mi je rekao: "O sinko, ako možeš da osvaneš i da zanoćiš, a da ti u srcu nema neiskrenosti (ljutnje) ni prema kome, učini to", zatim je rekao: "O sinko, to je moj sunnet (put) i ko zavoli moj put zavolio je i mene. A ko me zavoli biće sa mnom u džennetu."

Dokazi za to su mnogobrojni, a ono što smo naveli je dovoljno za one koji žele uputu.

Veličanje Sunneta kod pobožnih prethodnika

1. Omer ibn Abdulaziz, Allah mu se smilovao, je rekao: "Niko se ne smije suprotstaviti sunnetu kojeg je potvrdio Poslanik, sallallahu alejhi ve sellem." ('Ilamul-Muvekki'ine od Ibn Kajjima, 2/282).

2. Prenosi se od Ebu Katade da je rekao: "Ako budeš govorio sa čovjekom o sunnetu i on kaže: Ostavimo ovo i držimo se Allahove Knjige – znaj da je u zabludi." (Tabekatu, Ibn Sa'd, 7/184).

3. Ebu Bekr Es-Siddik, radijallahu anhu, je rekao: "Nisam osavio ništa što je Allahov Poslanik, sallallahu alejhi ve sellem, radio, a da po tom nisam radio. I ja se bojim ako ostavim nešto od njegovih naredbi da ne skrenem." Ibn Batta je ovo prokomentarisao riječima: "Ovo je moja braćo Es-Siddik koji se boji za sebe od skretanja ako bi uradio nešto suprotno onome što je njegov Poslanik, sallallahu alejhi ve sellem, radio (naredio). Pa šta treba da bude sa vremenom u kojem su ljudi počeli da se rugaju svom Poslaniku i njegovim naredbama i koji se hvale tim što mu se suprotstavljaju i koji ismijavaju njegov Sunnet. Molimo Allaha da nas sačuva zablude i da nas spasi ružnih djela."[338]

4. Imam Ez-Zehebi kaže: "Ako vidiš onog koji govori i uvodi novotariju da kaže: Ostavimo Knjigu i ahad hadise i držimo se razuma znaj da je on Ebu Džehl."[339]

---

[338] Ta'zimus-sunneti ve Mevkifus-selefi mimen aredaha ev istehezze bi šej-in minha od Abdullaha Kajjima Es-Sedžejbanija, str. 24.
[339] Sijer e'alamin-nubela, 4/472.

5. Šafija kaže: "Muslimani su se složili da kada neko jasno raspozna sunnet Allahovog Poslanika, sallallahu alejhi ve sellem, ne treba da ga napusti radi ičijeg mišljenja."[340]

6. Ahmed ibn Hanbel kaže: "Ko odbije hadis Poslanika, sallallahu alejhi ve sellem, on je na ivici propasti." (Tabekatul-Hanabile, 2/15)

7. Hafiz u djelu El-Feth je spomenuo da Ibn Abdul-Ber bilježi dobrim senedom od Ebu Davud da je bio na brdu i da je na obali čuo čovjeka koji je kihnuo i zatim se zahvalio Allahu. On je zatim iznajmio čamac za dirhem i došao do onog što je kihnuo i rekao mu: "Allah ti se smilovao" i zatim se vratio. Upitali su ga za to. Rekao je: "Možda mu se dove primaju." Kada su otišli da spavaju čuli su nekog da govori putnicima lađe: "Zaista je Ebu Davud kupio džennet od Allaha za jedan dirhem."[341]

8. Kada je Ebu Bekr Eš-Šibli[342] bio na samrti rekao je svom slugi: "Jednom sam bespravno uzeo dirhem, pa sam zbog toga njegovom vlasniku dao sadake hiljadama dirhema, i pored toga ništa moje srce ne zaokuplja više od toga." Zatim je naredio da ga abdesti. Abdestio ga je, ali mu nije počešljao bradu. Eš-Šibli je digao svoju ruku, a jezik mu se već bio oduzeo i prstima prolazio kroz bradu.

Pogledaj Allah ti se smilovao stepen čuvanja jednog od običaja islama ovog dobrog roba a to je običaj (prolaženje prstiju kroz bradu) i nije ga zaboravio čak ni u trenucima smrti. Razmisli!

---

340 I'alemul-muvekki'ine, 2/282

341 Es-Sulukul-idžtimajji od šejha Hasana Ejjuba, str. 36. biblioteka El-Kuds citirajući Fethul-Bari.

342 Jedan od sufijskih šejhova iz Šible u Horosanu. Bio je imam, spominju se njegovi kerameti. Njegovu biografiju je napisao Ibn Kesir (pogledaj njegovu biografiju i spomenutu priču u djelu El-Bidajetu ven-Nihajetu, 6/277, 278).

9. Prenosi se od Salema ibn Abdullaha ibn Omera da je Abdullah ibn Omer rekao: Čuo sam od Allahovog Poslanika, sallallahu alejhi ve sellem, da kaže: "Ne branite svojim ženama da idu u džamiju kada za to traže dozvolu od vas." Pa je Bilal ibn Abdullah rekao: "Tako mi Allaha, zabranićemo im." Pa mu je prišao Abdullah i ukorio ga na ružan način. Nisam ga čuo da tako kori (vrijeđa) nikada. Rekao je: "Ja ti govorim ono šta je rekao Allahov Poslanik, a ti kažeš mi ćemo zabraniti."[343]

A u drugim predajama stoji da se Ibn Omer, radijallahu anhu, s njim posvađao i nije sa njim progovorio do smrti. Pogledaj samo, Allah te sačuvao, kako su cijenili govor njihovog Poslanika i poštovali njegove naredbe i srdili se ako se naruše. Uporedi kakvi su bili oni i ovo vrijeme!!!

Propis za onog ko se ruga ili ismijava nečemu iz vjere

Imam Ez-Zehebi, Allah mu se smilovao, je rekao (Korisno zapažanje koje se odnosi na mišljenje ljudi): Šta je to nevjerstvo (kufr) i ono što je ulema potvrdila. Ako se bude rugao jednom od Allahovih imena ili Njegovoj naredbi ili obećanju ili prijetnji – nevjernik je. I ako kaže: "Ako mi Allah ovo naredi – neću to uraditi" – nevjernik je. "Ako bi kibla postala na ovoj strani" – nevjernik je. I ako mu se kaže: Ne ostavljaj namaz jer će te Allah sigurno kazniti i kaže: "Ako me kazni zbog namaza i pored onog što me snašlo od bolesti i nedaća, nepravdu bi mi učinio" – nevjernik je. I ako kaže: "Da meleki i poslanici kod mene to svjedoče, ne bi povjerovao" –

[343] Prenosi ga Muslim u svom Sahihu.

nevjernik je. I da mu se kaže: Odreži nokte, to je uistinu sunnet i kaže: "Neću ja to učiniti iako je sunnet" – nevjernik je. I da kaže: "Taj je u mojim očima poput židova"[344] – nevjernik je. I ako kaže: "Uistinu je Allah sjeo za pravdu ili ustao za pravdu" – nevjernik je.[345]

Na drugom mjestu se navodi: "Ko kaže muslimanu nedao ti Allah da ti se dobrom završi ili Allah ti vjeru oduzeo" – nevjernik je.

I navodi se također: "Ko zatraži zakletvu čovjeka i htjedne da se zakune Allahom i kaže: Hoću da se zakuneš razvodom – nevjernik je." Ili kaže: "Da je taj i taj poslanik, ne bi mu povjerovao" – nevjernik je. I ako bi klanjao bez abdesta ismijavajući se i smatrajući to dozvoljenim – nevjernik je. I ako kaže: "Snaga i moć pripadaju samo Allahu, ne može se zaštiti" – nevjernik je. I ako kaže: "Ne bojim se Sudnjeg dana" – nevjernik je. I ako sjedne na uzvišicu oponašajući hatiba i postave mu pitanja ismijavajući se, ili da jedan kaže: čanak popare bolji je od nauke – nevjernik je.[346] I ako se iskuša nedaćama i kaže: Uzeo si mi[347] imetak i djecu, šta to radiš? – nevjernik je. I ako udari svoje dijete ili slugu i čovjek mu kaže: Zar nisi musliman? I on kaže: "Nisam", namjerno – nevjernik je. I ako poželi da Allah ne zabrani blud ili ubistvo ili nepravdu – nevjernik je.

---

344 A taj čovjek bude musliman.

345 Zato što je Uzvišenog Allaha poredio sa Njegovim stvorenjima i rekao: ustao, sjeo, a jasan tekst to nije naveo.

346 Ovo ukazuje na uvažavanje nauke i učenjaka i da se ne omalovažavaju i podcjenjuju, pa pripazi.

347 Odnosno, obraćajući se Allahu.

Zatim je Ez-Zehebi rekao: "I bojim se za svakog roba da mu ove stvari ne istrgnu iman i ne uvedu ga u vječnu vatru."[348]

[348] Pogledaj knjigu El-Kebair od Ez-Zehebija. (Veliki grijeh broj 41 – Ettekzib bil-kaderi, s malim izmjenama).

34.

Propast Musejleme Kezzaba

Uzvišeni kaže: “Na Sudnjem danu vidjećeš pocrnjela lica onih koji su o Allahu laži govorili. A zar u džehennemu neće biti boravište oholih.” (Ez-Zummer, 60).

Uzvišeni kaže: “Ko je nepravedniji od onoga koji laži o Allahu iznosi ili koji govori: Objavljuje mi se, a ništa mu se ne objavljuje ili koji kaže: I ja ću reći isto onako kao što Allah objavljuje” (El-En'am, 93).

Uzvišeni kaže: “Ima li nepravednijeg od onoga koji o Allahu izmišlja laži. Oni će pred Gospodara svoga biti dovedeni, a svjedoci će reći: Ovi su izmišljali laži o Gospodaru svome! Neka Allahovo prokletstvo stigne mnogobošce.” (Hud, 18).

Musejlema Kezzab (lažac) – je lažac iz Jemame. Lažno je tvrdio da je poslanik u vrijeme Allahovog Poslanika, sallallahu alejhi ve sellem. Allah ga je ocrnio i osramotio njegovom laži. Zatim je počeo da bunca riječi koje su izazivale smijeh i podrugivanje i tvrdio je da je to Kur'an koji se objavljuje sa nebesa!!!

Naprimjer: "O žabe kćeri dvije žabe, čistile se

Niti vodu mutiš niti onog koji je pije sprečavaš

Glava ti je u vodi, a trup u blatu."

"Tako mi sijačica usjeva, žetalica žita, i vijalica pšenice, i meljačice mliva, i pekarice hljeba, i spravljateljive popare, i gutačice zalogaja, izobličenih i debelih. Nadmašili ste beduine i nisu vas pretekli građani. Pratilac vam je pa ga ugostite i donesite vijesti o smrti pa ga utješite."

"Tako mi tamne noći i snažnog vuka..." i tako dalje do kraja ovog smiješnog blebetanja.

Amr ibn El-As je došao kao izaslanik u vrijeme svog džahilijjeta kod Musejleme. Musejlema mu je rekao: "Šta je sada objavljeno našem drugu?" Amr mu je rekao: "Objavljena mu je kratka i rječita sura." Upitao ga je: "Koja je?" Odgovorio je: "Objavljeno mu je VEL-ASRI (Tako mi vremena)." Musejlema je razmišljao jedan sahat, zatim je podigao glavu i rekao: "I meni je objavljena slična njoj." Amr je rekao: "Koja je to?" Musejlema je citirao: "O krtico, o krtico, ti zaista roviš i izranjaš, a tvoji putevi su rupe i brazde." Zatim je rekao: "Šta misliš, o Amre?" Amr je rekao: "Tako mi Allaha, ti sigurno znaš da ja znam da ti lažeš." Historičari navode da je oponašao Poslanika, sallallahu alejhi ve sellem. Čuo je da je Poslanik, sallallahu alejhi ve sellem, pljunuo u bunar koji je zatim obilovao vodom. Onda je Musejlema pljunuo u bunar koji je kasnije potpuno presušio, a u drugoj predaji stoji: "Voda bunara je postala gorka i slana. Uzeo je abdest i tom vodom zalio palmu koja se kasnije osušila. Doveli su mu dječake da ih blagoslovi, on ih je potrao po glavi. Neki od njih su oćelavili, a neki počeli da tepaju (kusaju)." Navodi se da je učio dovu čovjeku kojeg su oči zabolile. Potrao ih je i ovaj je zatim oslijepio.

Ovaj prokletnik je stigao u Medinu i došao je Allahovom Poslaniku, sallallahu alejhi ve sellem. Allahov Poslanik, sallallahu alejhi ve sellem, je stao pored njega i čuo ga da govori: "Ako mi Muhammed da da budem nasljednik poslije njega – ja ću ga slijediti." Poslanik, sallallahu alejhi ve sellem, je rekao: "Da mi zatražiš ovaj štap (palmin štap u njegovoj ruci) ne bi ti ga dao. A ako odeš (ne primivši Islam) Allah će te ubiti i vidim da si ti uistinu onaj koji mi je u snu prikazan." Allahov Poslanik, sallallahu alejhi ve sellem, je u snu vidio da su mu na rukama dvije narukvice od zlata i to ga je zabrinulo. Allah mu je u snu objavio da ih puhne i kad je puhnuo odletjele su. Protumačio ih je kao dvojicu lažaca koji će se pojaviti, a to su: Stanovnik Sane[349] i stanovnik Jemame. To se i desilo. Oni su nestali i nestale su njihove laži. Što se tiče El-Esveda, on je zaklan u svojoj kući, a što se tiče Musejleme, Allah ga je ubio rukama Vahši ibn Herba. Pogodio ga je kopljem i preklao ga kao što se deva kolje. Ebu Dedžana ga je udario po glavi i raspolutio je. To se desilo u sred njegove kuće u Hadikatul-mevti (Parku smrti).[350] Prije njega su ubijena dva njegova vezira Muhkem ibn Tufeil i Er-Ridžel ibn Utfa. Buharija prenosi da je Musejlema napisao Allahovom Poslaniku, sallallahu alejhi ve sellem: "U ime Allaha, Milostivog, Samilosnog. Od Musejleme, Allahovog poslanika Muhammedu Allahovom Poslaniku. Spas neka je na tebe. A zatim, ja s tobom u ovom učestvujem. Tebi pripadaju gradovi, a meni sela (a prenosi se da je napisao, vama je pola zemlje, a nama pola), ali Kurejšije su narod koji hoće više. "

Allahov Poslanik, sallallahu alejhi ve sellem, je napisao: "U ime Allaha, Milostivog, Samilosnog. Od

---

[349] To je El-Esved El-Anesi, prokleo ga Allah.
[350] Bilo je to u bici na Jemami.

Muhammeda, Allahova Poslanika Musejlemi lašcu. Spas neka je na onog koji slijedi uputu. A zatim, samo Allahu pripada zemlja, daje je u nasljedstvo onome kome hoće od Svojih robova, a nagrada pripada bogobojaznima." Kada je Allahov Poslanik, sallallahu alejhi ve sellem, preselio, Musejlema otpoče tvrditi da je nakon Poslanikove smrti njemu pripalo poslanstvo. Obmanuo je svoj narod i oni mu se pokoriše. Allah nije htio da ga ostavi nakon smrti Svoga Poslanika, sallallahu alejhi ve sellem, već je odmah na njega poslao jednu od Svojih sablji i glasnika smrti koji mu je rasporio stomak i rascijepio glavu. Allah mu je dušu odmah u vatru poslao. Loš je to završetak.[351]

---

[351] El-Bidajetu ven-Nihajetu, 6/345.

35.

Propast Hujejje ibn Ahtaba – poglavara židovskog plemena Benu Nadir

Hujejje ibn Ahtab je glava židovske zmije, poglavar židova Benu Nadir koji su pokušali da ubiju Poslanika, sallallahu alejhi ve sellem, bacajući na njega kamen. Ali Allah, dželle šanuhu, je omeo spletku nevjernika i spasio Svog Poslanika El-Emina. Poslanik, sallallahu alejhi ve sellem, ih je otjerao iz Medine nakon što im je posjekao palme i spalio kuće. Kao što kaže Uzvišeni: "To što ste neke palme posjekli ili ih da uspravno stoje ostavili – Allahovom voljom ste učinili, zato da On nevjernike ponizi." (El-Hašr, 5). Radost nisu osjetili poslije progonstva pa su se povezali sa okolnim plemenima i pomoću svake varke su se trudili da učestvuju u čupanju korjena muslimana. Na čelu im je bio prokleti židov Hujejje ibn Ahtab koji je bio razlog za kršenje ugovora sklopljenog između Poslanika, sallallahu alejhi ve sellem, i židova Benu Kurejza, koji je diktirao zajedničku odbranu Medine u vrijeme napada bilo kojeg neprijatelja. To se desilo u bici na Hendeku. I kada je Allah presudio židovima Benu Kurejza da im se pobiju ljudi i oduzme

imetak, protjeraju žene i djeca, ovaj prokletnik je bio u njihovim utvrdama i jačao njihovu snagu i podsticao njihovu energičnost. Poslanik, sallallahu alejhi ve sellem, ih je izveo skupinu po skupinu i poodsjecao im glave. Bilo ih je oko osamsto – devesto.[352] To je trajalo sve dok ih nisu pobili. Doveli su Hujejja ibn Ahtaba, a na njemu je bio ružičasti ogrtač koji je poderao sa svih strana, a onda zakrpio da mu se ne oduzme, a ruke su mu bile svezane konopcem za vrat. Kada je pogledao u Allahovog Poslanika, sallallahu alejhi ve sellem, rekao je: "Tako mi Allaha, ne krivim sebe što sam ti bio neprijatelj, ali onaj koji napusti Allaha biće na cjedilu ostavljen." Zatim je prišao narodu i rekao: "O ljudi, ništa ružno u Allahovoj odredbi: Knjiga, kader i boj. Allah ga je propisao Israelićanima." Zatim je sjeo i glava mu bi odsječena.

Džebel ibn Dževval Es-Sa'lebi kaže:[353]

Života ti, ni Ibn Ahtab sebe korio nije

Ali onaj ko Allaha iznevjeri biće ponižen.

Borio bi se dok mu duša ne iznemogne

Žudio bi slavu stići, ali je nikad ne stiže.

Ovo su židovske varke u svim vremenima i ono što se danas događa je najbolji primjer toga.

Šejh Muhammed Gazali kaže: "Način židova u kršenju ugovora koje su sklopili nekad i sada čini nas potpuno sigurnim da su oni narod koji nikad ne ostavlja svoju podlost. I da oni čuvaju ugovore sve dok se ti ugovori ne sukobe sa njihovim ambicijama, koristima i strastima. I kad prestanu da ih upućuju na haram, odbace ih s

---

[352] El-Bidajetu ven-Nihajetu, 3/278.

[353] On je Ibn Dževval iz plemena Benu Sa'lebe ibn Sad ibn Zejban ibn Begid ibn Rejs ibn Gatafan. Bio je židov i prešao je na Islam. Pogledaj priču u El-Bidajetu ven-Nihajetu, 3/281.

prezrenjem. Kad bi magarac ostavio svoju riku i zmija svoje ugrize, židovi bi ostavili kršenje ugovora. Kur'an je upozorio na ovu ružnu osobinu židova i ukazao na to da ih je ova osobina pretvorila u životinje, a ne ljude, i kaže: "Najgora bića kod Allaha su oni koji poriču, oni koji neće da vjeruju. Oni s kojima ti ugovore sklopiš, pa oni svaki put, ne bojeći se posljedica, krše ugovor svoj." (El-Enfal, 5 - 56).[354]

[354] Fikhus-sireti, str. 324, 325.

36.

Stigla me Sa'dova kletva

Prenosi se od Džabira ibn Semure, radijallahu anhu, da je rekao: Požali se narod Kufe Omeru ibn El-Hattabu, radijallahu anhu, na Sa'da (Sa'd ibn Ebi Vekas). Omer ga je smjenio i postavio Ammara, radijallahu anhu Opet su se žalili na Sa'da pa su čak rekli da ne klanja ispravno.[355] Poslao je po njega i rekao: "O Ebu Ishak, ovi tvrde da ne klanjaš propisno." Sa'd je rekao: "Tako mi Allaha. Što se mene tiče ja sam im klanjao namaz Allahovog Poslanika, sallallahu alejhi ve sellem, i ništa od namaza oduzimao nisam. Jaciju klanjam prva dva rekata duže, a druga dva kraće." Omer mu je rekao: "To je tvoje mišljenje, o Ebu Ishak." (Tako ti misliš o sebi). Poslao je sa njim čovjeka ili više ljudi u Kufu. Pitali su stanovnike Kufe o njemu i nisu izostavili ni jedan mesdžid. Jedan čovjek, koji se zove, Usam ibn Katade je rekao: "Kad si nas u boj pozvao, Sa'd nije išao u boj s vojskom, i nije plijen

[355] Odnosno ne klanja onako kako je Poslanik, sallallahu alejhi ve sellem, naredio. Ovo je krajnja izmišljotina i potvora na časnog ashaba.

pravedno dijelio, i nije pravedno sudio." Sa'd je rekao: "Tako mi Allaha, učiću dovu za tri stvari: Allahu moj, ako Tvoj rob laže Ti učini da ga drugi vide i da se o njemu čuje, produži mu život, povećaj mu siromaštvo i izloži ga iskušenjima." Kaže prenosilac: "Poslije toga kada bi ga neko upitao, rekao bi: Stari čovjek na kušanjama, stigla me Sa'dova kletva."

Abdullah ibn Umejr kaže: "Ja sam ga vidio kada su mu obrve bile pale na oči od starosti, a presretao je na putevima robinje i opipavao ih."[356]

[356] Vjerodostojna predaja. Bilježe je Buharija, Muslim i Bejheki.

37.

Allah joj je grob učinio ispod njenih nogu

U vrijeme vladavine Emevija desio se događaj Seidu ibn Zejdu, a on je jedan od desetorice kojima je obećan džennet. O tom događaju je narod Jesriba dugo nakon toga pričao. Urva bint Uvejs je tvrdila da je Seid ibn Zejd prisvojio dio njene zemlje i pripojio ga svojoj zemlji. To je ponavljala među muslimanima i neprestano o tome pričala. Požalila se Mervanu ibn El-Hakemu i onim u Medini. Mervan mu je poslao ljude da sa njim o tome razgovaraju. Ashabu Allahovog Poslanika, sallallahu alejhi ve sellem, bi teško i on reče: “Oni misle da joj ja nepravdu činim. Kako da joj činim nepravdu? Čuo sam Allahovog Poslanika, sallallahu alejhi ve sellem, da kaže: Ko nepravedno uzme pedalj zemlje na Sudnjem danu će mu se natovariti sedam zemalja.[357] Allahu moj, ona samo lažno tvrdi da sam joj ja nepravdu nanio i ako bude lagala, oduzmi joj vid i baci je u njen bunar zbog kojeg me je optužila. I na vidjelo iznesi moju nevinost što će pokazati

---

[357] Hadis je sahih. Prenosi ga Muslim u knjizi El-Mesaka, poglavlje Tahrimuz-zulmi.

muslimanima da joj ja nisam nepravdu nanio." Iza toga nije dugo prošlo kada je potekla bujica kroz El-Akik[358] kao nikad do tada i granica oko koje su se prepirali bi otkrivena. Muslimanima se pokazalo da je Seid istinu govorio. Žena poslije toga nije živjela duže od mjesec dana, kada je oslijepila i dok je obilazila tu svoju zemlju upala je u svoj bunar.

Abdullah ibn Omer je rekao: "Dok smo bili djeca slušali smo čovjeka kako govori drugom: Allah te oslijepio kao što je El-Ervu oslijepio."

[358] El-Akik – dolina u Medini kroz koju teku bujice.

38.

Allah mu je sramotu otkrio i ruku mu odsjekao

Navodi se u knjizi od hafiza Ibn Kesira, Allah mu se smilovao, El-Bidajetu ven-Nihajetu, da se Eajun ibn Dabi'a El-Medžaši popeo do nosiljke na devi (odnosno do Aiše, radijallahu anhu) u vrijeme bitke El-Džemel s namjerom da je pogleda. Bio je veliki spletkaroš. Rekla je (u sebi): “Allah te prokleo.” Rekao je: “Allaha mi, vidim samo bijelo-rumenu ženu.” Rekla je: “Allah te razotkrio, odsjekao ti ruku i pokazao tvoje stidno mjesto (avret).” Ubijen je u Basri, razapet je, odsječena mu je ruka i bačen je go u jednu od ruševina Ezda.[359]

Neko je lijepo rekao:

Kad te vrijeme svojom žestinom pogodi
I nesreća i nevolja te zadese
Gospodaru svom zavapi jer On je blizu
Od žile kucavice onome ko Ga zove bliži je
Čuvaj se da te mazluma strijela ne zgodi
I znaj da za njegovu dovu zastor ti ne nagodi.

---

[359] El-Bidajetu ven-Nihajetu, 5/341.

39.

Ko me vidi neka nikome nepravdu ne nanese

Neko je rekao:[360] Vidio sam čovjeka odsječene ruke do ramena koji je vikao: "Ko me vidi neka nikome ne učini nepravdu." Prišao sam mu i upitao ga: "Brate, kakva je tvoja priča?" Rekao je: "Brate moj, moja priča je čudna. To je zato što sam bio pomagač nepravednika. Vidio sam jednog dana ribara koji je ulovio veliku ribu. Riba mi se jako dopala. Prišao sam mu i rekao: Daj mi ovu ribu. Rekao je: Ne dam ti je, ja za njenu vrijednost uzimam hranu mojoj djeci. Udario sam ga i silom mu uzeo ribu te otišao s njom. Dok sam tako išao i nosio je, ujela me je za palac. Kada sam je donio kući bacio sam je iz ruke. Palac me je zabolio i osjetio sam tako jaku bol da čitavu noć nisam zaspao. Ruka mi je natekla. Kad je svanulo otišao sam doktoru i požalio mu se na bol. Doktor je rekao: Ovo je početak gangrene. Odsjeci palac ili ćemo morati čitavu ruku odsjeći.[361] Odsjekao sam palac. Zatim me je ruka zabolila tako da nisam mogao ni spavati ni mirovati. Rekli

---

[360] Ovu priču spominju Imam Ez-Zehebi u djelu El-Kebair, str. 124, Veliki grijeh broj 26; i Ibn Hadžer u djelu Ez-Zevadžir, 2/24.

[361] U djelu Ez-Zevadžir stoji: "Ovo je početak gangrene, odsjeci ga ili će obuhvatiti cijelu ruku." 2/124.

su mi: Odsjeci šaku. Ja sam je odsjekao. Bol se proširio i u podlakticu i bolilo me tako jako da nisam mogao mirovati.[362] Počeo sam da zovem u pomoć od jakog bola. Rekoše mi: Odsjeci je do lakta. I odsjekao sam je. Bol se proširio i u mišicu (nadlakticu). Zabolila me je više nego prije. Rekoše mi: Odsjeci je do ramena jer će se u suprotnom proširiti po cijelom tijelu. Odsjekao sam je. Neki čovjek me je upitao: Šta je razlog tvog bola? Pa sam mu ispričao o ribi. Rekao mi je: Da si u početku vratio ribu njenom vlasniku i da si od njega halala tražio i da si ga zadovoljio ne bi te bol snašla i ne bi ti dio tijela bio odsječen. Idi sada njemu i traži mu halal prije nego što bol dospije u tvoje tijelo. Rekao je: Tražio sam ga po gradu dok ga nisam našao. Pao sam na njegove noge ljubeći ih i plačući, govoreći mu: Prijatelju moj, tako ti Allaha, molim te da mi oprostiš. Upitao me je: Ko si ti? Rekao sam: Ja sam onaj koji ti je uzeo ribu silom. Ispričao sam mu šta mi se desilo i pokazao sam mu ruku. Zaplakao je kada ju je vidio. Zatim je rekao: Brate moj, ja sam ti halalio kad sam te vidio u ovom iskušenju. Rekao sam: Prijatelju moj, tako ti Allaha, jesi li me prokleo kad sam ti je uzeo? Rekao je: Jesam. Rekao sam: Allahu moj, zaista je ovaj nadjačao moju slabost svojom snagom i nasilno mi uzeo ono čime Si me opskrbio pa pokaži mi Svoju moć na njemu. Odgovorio sam mu: Prijatelju moj, Allah ti je pokazao svoju moć na meni i ja se kajem Allahu Uzvišenom što sam bio u službi nasilja. Nikad mu više neću stati na vrata niti mu pomagač biti dok sam god živ, ako Bog da."

[362] U djelu Ez-Zevadžim stoji: "Nisam mogao spavati niti mirovati od žestine boli."

U priči je veliko upozorenje onome ko pomaže zulum (nepravdu) i da se dove onog kome je nepravda nanesena primaju.

Abdullah ibn Selam kaže:[363] "Kada je Uzvišeni Allah stvorio stvorenja i kada su stali na svoje noge i podigli glave rekli su: O Gospodaru, s kim si ti? Uzvišeni je odgovorio: Sa onim kome je nepravda nanesena dok mu se njegovo pravo ne vrati."

Mekhul Ed-Dimiški kaže:[364] "Na Sudnjem danu zovnuće melek: Gdje su nasilnici i njihovi pomagači? Niko ko im je tintu prinio, nalio u tintarnicu i olovku zašiljio i ono što je iznad toga neće ostati da sa njima neće biti slavljeno. Biće sakupljeni u sanduke od vatre i biće bačeni u džehennem."

---

[363] Abdullah ibn Selam je iz Hazredža. Jedan je od židovskih svećenika koji je prešao na Islam. Jedan je od potomaka Jusufa ibn Ja'kuba, a.s. Prešao je na Islam kada je Poslanik, sallallahu alejhi ve sellem, došao u Medinu. Učestvovao je sa Omerom u oslobađanju Kudsa. Umro je u Medini 43. hidžretske godine. Tefsir vel-Mufessirun od doktora Ez-Zehebija.

[364] Mekhul Ed-Dimiški je muftija i učenjak Damaska, El-Mizan, 4/177.

40.

Kad je umirao vidio je dva brda od vatre

Prenosi se od Malika ibn Dinara[365] da je rekao: "Došao sam kod komšije koji je bio na samrti. Govorio je: Dva brda od vatre! Dva brda od vatre! Rekoh: Šta to kažeš? Rekao je: "O Ebu Jahja, imao sam dvije vage na kojima sam zakidao. Ustao sam i počeo udarati jednu od drugu. Rekao je: "O Ebu Jahja, kad god udariš jednu o drugu ovo postaje veće i žešće. Umro je u svojoj bolesti."[366]

Poslanik, sallallahu alejhi ve sellem, se bojao pojave zakidanja na vagi u svom ummetu, jer je ova pojava jedan od razloga ekonomske propasti i vladanja nepravde.

Poslanik, sallallahu alejhi ve sellem, je rekao: "O skupino muhadžira! Ako budete stavljeni na kušnju sa pet stvari, utječem se Allahu da ih ne doživite. Nije se pojavio razvrat u jednom narodu i oni ga javno činili, a da se

---

[365] Malik ibn Dinar – poznati namjesnik, jakog imana, velike pobožnosti. Bio je učenjak, zahid, pobožnjak, jeo je samo ono što je zaradio. Umro je 127 h.g. A navodi se i druga godina. Tehzibut-Tehzib, 10/14.

[366] Prenosi ga Imam Ez-Zehebi u djelu El-Kebairu, str. 276 i Ibn Hadžer u Ez-Zevadžir, 1/246.

među njima nije proširila kuga i bolest koje nisu bili prisutne kod njihovih prethodnika. I nisu zakidali na vagi i kantaru, a da ih nisu snašle gladne godine, žestoka oskudica i nepravednost vladara prema njima. I nisu prestali davati zekat svojih imetaka, a da im se nije uskratila kapljica sa neba. A da nije životinja nikada im kiša ne bi pala. I nisu prestali kršiti ugovore sa Allahom i Njegovim Poslanikom, sallallahu alejhi ve sellem, a da Allah vlast nad njima nije dao njihovom neprijatelju iz drugog naroda koji je uzeo dio onog što su oni imali. I ne budu li njihove vođe sudile po Allahovoj Knjizi i davali prednost onome što je Allah objavio, Allah će stvoriti neprijateljstvo među njima."[367]

Pouku uzimajte o ljudi!!! Zaista je nagrada shodna učinjenom djelu!!!

[367] Hadis je dobar. Prenose ga Ibn Madže i Ebu N'ajm u djelu El-Hiljetu. Busiri je rekao u djelu Ez-Zeva'hid: "Ovaj hadis je dobar da se radi po njemu." Prenosi ga Hakim i kaže da je vjerodostojna isnada. Sa njim se složio i Ez-Zehebi. A Albani je rekao da je hasen. Sahihatu, 106.

41.

Jezik vage stoji na mom jeziku

Neki od prethodnika rekao je: "Svjedočim za svakog koji vaga i mjeri da će u vatru jer tu niko ne može biti pravedan, osim koga Allah sačuva od nepravednosti."[368]

Neki od njih je rekao: "Ušao sam kod bolesnika koji je bio na samrti i počeo sam ga podsjećati na šehadet, ali njegov jezik ga nije izgovarao. Rekao je: Brate moj, jezik vage je na mom jeziku, sprečava me da ga izgovorim. Rekao sam: Tako ti Allaha, zar si na vaganju zakidao? Rekao je: Nisam tako mi Allaha, ali nisam nikad zastao da ispitam tačnost vage."

To je stanje onog koji ne vodi brigu o ispravnosti njegove vage, pa kakvo je stanje onog koji zakida na vagi. Istinu je rekao Uzvišeni Allah kada kaže: "Teško onima koji pri mjerenju zakidaju, koji pravu mjeru uzimaju kad od drugih kupuju, a kad drugima mjere na litra ili na kantar – zakidaju. Kako ne pomisle da će oživljeni biti, na Dan

---

[368] Iz djela El-Kebair od Imama Ez-Zehebija, str. 266. komentar Abdul-Muhsin El-Bezzar.

veliki, na Dan kada će se ljudi zbog Gospodara svjetova dići." (El-Mutaffifun, 1-6).

Poslanik, sallallahu alejhi ve sellem, je rekao: "U vejl (dolina u džehennemu) će nevjernik padati četrdeset godina prije nego što stigne do njegovog dna."[369]

Neki prethodnik je rekao: "Teško onom ko proda džennet čije je prostranstvo nebesa i Zemlja za zrno koje je manjak[370] i teško onome ko kupi Vejl za zrno koje uzme kao višak."[371]

Dobri prethodnici su smatrali povjerljivost u kupovini i prodaji jednim od najboljih ibadeta.

El-Fudajl je pogledao u svog sina, a on je imao običaj da pere robu prije vaganja (da se ne bi njena težina povećala kupcu) i rekao mu: "Ovo što radiš je bolje od dva hadždža i dvadeset umri."

To je zato što je vjera korektan odnos prema ljudima.

---

[369] Prenosi ga Imam Ahmed, Tirmizi, Hakim, a Ez-Zehebi ga je okarkterisao vjerodostojnim i prihvatio ga. Ibn Kesir kaže: "Munker", 1/168.

[370] Ibn Abdusselam je rekao da je krađa jednog zrna veliki grijeh – konsenzusom. Pogledaj u djelu Ez-Zevadžir, 1/246.

[371] El-Kebair od Ez-Zehebija, 227.

42.

Zaklan je u snu

Ibn Kajjim navodi[372] od El-Kajrevanija da je on naveo u svojoj knjizi El-Bustan od nekog prethodnika da je rekao: "Imao sam komšiju koji je psovao Ebu Bekra i Omera, radijallahu anhuma. Tog dana kada ih je najviše psovao ja sam ga ščepao i on je mene. Otišao sam svojoj kući, jako tužan i sjetan. Zaspao sam i preskočio večeru. Vidio sam Allahovog Poslanika, sallallahu alejhi ve sellem, u snu i rekao mu: O Allahov Poslaniče, jedan psuje tvoje ashabe. Rekao je: Koje moje ashabe? Rekoh: Ebu Bekra i Omera. Rekao je: Uzmi ovaj nož i njim ga zakolji. Uzeo sam nož, položio ga na leđa i zaklao ga. Vidio sam kao da je moje ruka bila poprskana krvlju. Bacio sam nož i spustio se na zemlju da je obrišem. Probudio sam se iz sna i čuo vrisak iz pravca njegove kuće. Upitao sam: Kakav je ovo vrisak? Rekli su mi: Taj je umro iznenada. Kad je svanulo otišao sam i pogledao ga kad mu na vratu linije kao da je zaklan!!!"

---

[372] Preneseno iz knjige Nihajetuz-Zalimin od Ibrahima El-Hazimije, 1/39-40.

Istinu je rekao Uzvišeni Allah kada kaže u hadisi-kudsijju: “Ko neprijateljski postupa prema Mom dobrom robu, Ja mu objavljujem rat.”[373]

Poslanik, sallallahu alejhi ve sellem, je rekao: “Bojte se Allaha kad spominjete moje ashabe i ne uzimajte ih olahko poslije mene. Ko ih zavoli i mene je zavolio, a ko ih zamrzi i mene je zamrzio. Ko ih vrijeđa i mene je uvrijedio, a ko mene uvrijedi, uvrijedio je Allaha, a ko uvrijedi Allaha – samo što ga nije usmrtio.”[374]

Ejub Es-Sahtijani je rekao: “Ko zavoli Ebu Bekra sagradio je sebi svetionik, ko zavoli Omera ukazao mu se pravi put. Ko zavoli Osmana osvijetlio se Allahovim svjetlom, a ko zavoli Aliju uhvatio se za najčvršće uže (vezu). A ko kaže dobro za Allahove ashabe onda se lišio licemjerstva.”

Imam Ez-Zehebi kaže: “Ko ih napada ili psuje izašao je iz vjere i otpao je od muslimanske nacije.” (El-Kebair od Ez-Zehebija).

[373] Hadis je sahih. Prenose ga Buharija i Muslim.
[374] Prenose ga Imam Ahmed i Tirmizi koji kaže: "Ovaj hadis je hasen-garib", 5/696.

43.

Umro je kao što magarac krepaje

Pedesetih godina prošlog stoljeća na jednom od fakulteta u arapskoj državi, jedan student je stao držeći svoj sat i zureći u njega. Vikao je govoreći: "Ako Allah postoji neka me onda ubije za sat vremena." Bio je to čudan prizor, prisustvovalo mu je mnoštvo studenata i profesora. Minute su brzo prolazile i kada je sat upotpunio svoje minute student je istupio oholo i provokativno govoreći svojim kolegama: "Vidite li, da Allah postoji usmrtio bi me!" Studenti su se razišli. Među njima je bilo onih kojima je šejtan došaptavao (na zle misli navraćao), bilo je i onih koji su rekli: "Allah ga je, uistinu, ostavio do određenog roka iz Svoje mudrosti." Bilo je i onih koji su klimali glavom i ismijavali ga. A što se tiče spomenutog mladića, otišao je svojoj kući sav sretan. Otišao je kočopereći se kao da je dokazao razumnim dokazom do kojeg niko prije njega nije došao da Allah, Slavljen neka je, ne postoji i da je čovjek stvoren uzalud, da nema Gospodara i da nema budućeg života i da neće polagati račun. Ušao je u svoju kuću, a majka mu je bila spremila ručak. Otac je bio zauzeo svoje mjesto za stolom čekajući

ga. Mladić je potrčao u kupatilo i počeo da se umiva i da pere ruke, zatim da se briše peškirom. Dok je to činio, pao je na zemlju mrtav nepomičan.

Da, pao je mrtav, a doktor u svom izvještaju je potvrdio da je razlog smrti bila voda koja je ušla u njegove uši!!!

O tome je rekao doktor Abdurrezak Nefvel, Allah mu se smilovao: "Allah je htio da on umre kao što magarac umire." Nauka je dokazala da magarac i konj, ako im uđe voda u uši – umiru iste sekunde.[375]

---

[375] Događaj se desio na Univerzitetu Ajnuš-Šems (Poljoprivredni fakultet). Ovaj događaj je poznat, novine su o tome pisale i ljudi ga prepričavali. El-Medželletul-arebijjetu, 1413. h.g.

44.

Njače iz svog groba kao što njače magarac

Prenosi El-Asbehani i drugi da je Ebu Abbas El-Essam kazivao ovu predaju u prisustvu hafiza hadisa i nisu mu je osporili. On prenosi da je El-Avam ibn Havšeb rekao: "Jednom sam došao u dio grada koji je bio u blizini groblja. Kada je nastupila ikindija jedan grob se otvorio, izašao je čovjek sa magarećom glavom i ljudskim tijelom, zanjakao je tri puta i zatim se grob nad njim zatvorio. U blizini je bila starica koja je prela vunu. Jedna žena reče: Vidiš li tu staricu? Rekao sam: Šta je s njom? Rekla je: Ona je majka ovog. Upitah: Šta je bilo s njim? Rekla je: Pio je alkohol i kada bi odlazio majka bi mu govorila: Sine moj, boj se Allaha, ne pij vino. Govorio bi joj: Njačeš kao što njače magarac. Umro je poslije ikindije i svaki dan mu se grob otvara poslije ikindije, tri puta zanjače i zatim se grob nad njim zatvara."[376]

---

[376] Ez-Zevadžir od Ibn Hadžera El-Hejsemije, 2/154. štampa Darul-hadis i Et-Tergib vet-Terhib od Munzirije, 3/306.

Primjeri dobročinstva prema roditeljima

1. Prenosi se od Aiše, radijallahu anhu, da je rekla: Rekao je Allahov Poslanik, sallallahu alejhi ve sellem: "Ušao sam u džennet i u njemu čuo učenje Kur'ana. Upitao sam: Ko je ovo? Rekoše mi: Harisa ibn Nu'man." Rekao je: "To vam je dobročinstvo, to vam je dobročinstvo."[377] On, radijallahu anhu, je imao običaj da biska glavu svoje majke i da je hrani svojom rukom.

2. Muhammed ibn Munkader je stavljao svoj obraz na zemlju i zatim govorio svojoj majci: "Stavi svoju nogu na njega."[378]

3. Kada bi Ebu Hurejre odlazio iz kuće obukao bi svoju odjeću, zatim bi stao na vrata svoje majke i rekao: "Esselamu 'alejki ve rahmetullahi ve berekatuhu, o majko (mir i spas neka su na tebe i Allahova milost i blagoslov). I ona bi mu isto odgovorila. Onda bi rekao: "Da te Allah nagradi zbog mene svakim dobrom što si me kao malog gojila." I zatim ona kaže: "I tebe sine moj, da te Allah nagradi zbog mene svakim dobrom što činiš dobro prema meni u starosti." Zatim bi odlazio i kada bi se vraćao govorio bi isto.[379]

---

[377] Lanac prenosilaca mu je vjerodostojan. Bilježe ga Ahmed, 6/151; Hakim, 3/208 i drugi. (MEN FATEHU BIRRU VALIDEJHI, str. 19).
[378] MEN FATEHU BIRRU VALIDEJHI, str. 27, 28.
[379] Ibid.

45.

Allahova osveta za Njegove dobre robove

Prenosi se od Muhammed ibn Sirina,[380] Allah mu se smilovao, da je rekao: "Tavafio sam oko Kabe i čuo čovjeka da govori: Allahu moj, oprosti mi, iako mislim da mi nećeš oprostiti. Rekao sam mu: O Allahov robe, nikoga nisam čuo da govori ono što govoriš. Rekao je: Zarekao sam se Allahu da ću, ako budem u prilici, ošamariti Osmana. Kada je bio ubijen i stavljen na svoj krevet u kući, ljudi su dolazili da ga vide i da se poselame. Ušao sam kao da hoću da se poselamim i kada nikog od ljudi nisam našao, podigao sam pokrivač sa njegovog lica i brade i ošamario ga. Allah mi je osušio desnu ruku i postala je nepomična." Ibn Sirin kaže: "Bacio sam pogled na njegovu ruku i vidio da je osušena." I Osman, treći halifa, kome je nepravda bila učinjena, prepustio je Allahu svoj slučaj i Allah je Svoju odredbu i određenje sproveo te učinio onog što mu je nepravdu nanio poukom. A Allah je Silan i strogo kažnjava.[381]

Pusti neka stvari svojim tokom teku

I zamrkni uvijek rahat od svega

Jer, samo u treptaju nekom

---

[380] Muhammed ibn Sirin – pobožnjak, rječit, sluga Enesa ibn Malika. Zatekao je trideset ashaba. Ebu Avana kaže: "Vidio sam Muhammeda ibn Sirina jedanput na pijaci i niko ga nije vidio, a da nije spomenuo Uzvišenog Allaha." (Tarihul-Islam, 3/317).

[381] El-Bidajetu ven-Nihajetu od Ibn Kesira. Pogledaj Tarihut-Taberi (Nihajetuz-Zalimin, 3/26).

Allah mijenja stanja u druga.

Neko je spjevao:

Hej ti što u neznanju tumaraš slijepim
Dokle ćeš ružno smatrati lijepim
I od kada do kada ćeš zaboravljati muke
Kad pred Allahom progovore noge i ruke
Od tebe čuda, jer ako vidiš
Ti ko' da se držati pravog puta stidiš.

Neko reče:

Allah zna šta rob sniva
Ono što kaže i ono što skriva
I ako ljude ubjediš da je prava kriva
Nećeš Onoga što zna sve što je bilo i što biva.

46.

Tijelo mu se raspalo, a bio je živ

Poslanik, sallallahu alejhi ve sellem, kaže: “Ko ne bude milostiv prema ljudima, neće mu se Allah smilovati.”[382]

Poslanik, sallallahu alejhi ve sellem, kaže: “Samo zločinac bude lišen milosti.”[383]

Neki pouzdani ljudi su mi rekli da se čovjek bavio sihrom i radio zabranjene stvari, npr. rastavljanje bračnih drugova i činjenje žene čovjeku mrskom (odvratnom). Činio je i druge zabranjene stvari kao što je ulazak u toalet sa Mushafom, kojeg je stavljao na noge kao obuću. Utječemo se Allahu!!! Ljudi kojima je zlo bilo naneseno su ga proklinjali. Nebo je Kibla slabih i onih kojima je nepravda učinjena.

U nekim knjigama stoji da Uzvišeni rekao: “Moja srdžba se poveća prema onom koji nasilje čini onome koji nema drugog pomagača osim Mene.”[384]

Allahova kazna se ne otklanja od naroda zločinačkog. Točak vremena se okretao i što je više stario njegovi zločini su postajali teži. I konačno, došlo je vrijeme da i zločinac okusi gorčinu patnje i da pije iz iste čaše iz koje je dugo vremena napajo Allahove robove. Allah ga je stavio na kušnju sa boleśću koja ga je vezala za postelju. Bolest se prelila preko njegove kože i napunila se gnojem

---

[382] Hadis je vjerodostojan. Prenose ga Buharija, Muslim i Tirmizi.

[383] Isnad mu je dobar. Prenose ga Ebu Davud, izvor je njegov i Tirmizi koji kaže da je hadis hasen; Ibn Hibban u Sahihu, a šejh Albani kaže da dobar (Sahihu sunen Ebu Davud, 4133).

[384] EL-Kebair od Ez-Zehebija, str. 211, komentar dr. Usame Abdul-Azima.

i sukrvicom. Medicina je bila nemoćna pred njegovom bolešću. Postao je potpuno nesposoban i nepomičan. Dodir vode mu je bio uskraćen. Smrad od njega se proširio da su ga prolaznici na daljini od nekoliko metara od kuće osjećali. Počeo je jaukati i jadikovati. Njegova patnja se odužila i požurivao je smrt i priželjkivao je, ali je nije nalazio. Bio je izložen mukama i gutao je čaše patnje nekoliko godina. Smrt ga je dokrajčila da bi stao pred Onoga kome se račun polaže i Koji ne umire.

O ti što sretan spavaš prvi dio noći

Znaj da će belaji u zoru doći.

Istinu je rekao Allahov Poslanik, sallallahu alejhi ve sellem: “Ko se ne smiluje, neće mu se smilovati.” Muttefekun alejhi.

47.

Džibril, alejhis-selam, je prevrnuo dvorac na one koji su u njemu bili

Prenosi se od Vehba ibn Munebbeha,[385] Allah mu se smilovao, da je rekao: "Jedan vladar, silnik, sagradio je dvorac i izdigao ga. Pored dvorca je jedna siromašna starica sagradila kolibu kako bi se u nju sklonila. Jednog dana silnik je izašao na jahanje i kružio oko dvorca. Ugledao je kolibu i upitao: Čije je ovo? Rekli su mu: Od siromašne starice koja se u nju sklonila. Naredio je da sruše kolibu. Starica se vratila i ugledala srušenu kolibu. Rekla je: Ko ju je srušio? Starica je podigla glavu prema nebu i rekla: Gospodaru, ako ja nisam bila prisutna, pa gdje si Ti bio? Allah je naredio Džibrilu da prevrne dvorac na one koji su u njemu i on ga je prevrnuo."[386]

Navodi se: Kada su Halid ibn Bermek i njegov sin bili zarobljeni[387] sin mu je rekao: "O oče, poslije ugleda

---

[385] Njegova biografija je spomenuta u priči o "Sabi".
[386] EL-Kebair od Ez-Zehebija, str. 116. i Ez-Zevadžir od Ibn Hadžera, 2/122.
[387] Bio je jedan od namjesnika.

nađosmo se u zarobljeništvu i u okovima." Rekao je: "O sine moj, dova onog kome je nepravda učinjena putovala je u noći koju smo mi zaboravili, a Allah je nije zaboravio."[388]

Da, kaže Poslanik, sallallahu alejhi ve sellem: "Zaista se dova onog kome je nepravda učinjena podiže iznad oblaka i kaže Gospodar Uzvišeni i Slavljeni: Tako mi Moje moći i Uzvišenosti, zaista ću te pomoći čak i nakon nekog vremena."[389]

Boj se dove mazluma jer njegova dova
Iznad oblaka se diže i po njoj biva
Boj se dove onoga između čije dove
I Gospodara svjetova nema zastora da je skriva.
Nemoj misliti da će Allah da je odbije
Niti da Njemu govori skriveni postoje
Jer tačno je da Allah kaže: Moći mi Moje
Mazluma ću pomoći i on će biti nagrađen
A onaj ko u ovaj govor ne povjeruje
Neznalica je ili mu je razum poremećen.

---

[388] EL-Kebair od Ez-Zehebija, str. 116.

[389] Hadis je hasen. Munzir ga pripisuje Taberaniji i kaže: Njegov sened je dobar. Et-Tergib, 3/146.

48.

Ebu Mi'lak i pomoć Božija

Ibn Ebi Dunja je naveo u svojoj knjizi El-Mudžabin:[390] Prenosi se od Hasana da je rekao: "Jedan od ashaba Poslanika, sallallahu alejhi ve sellem, imao je nadimak Ebu Mi'lak i bio je trgovac te tako puno putovao po svijetu. Bio je pobožan i bogobojazan. Jedanput je izašao i presreo ga je naoružani lopov i rekao mu: Daj sve što imaš, ja ću te sigurno ubiti. Rekao je: Šta će ti moja krv, ti želiš novac. Rekao je: Novac je svakako moj zato hoću samo tvoj život. Rekao je: Dobro kad navaljuješ. Pusti me da klanjam četiri rekata. Klanjaj šta god hoćeš – odgovori lopov. Jedna od dova na zadnjoj sedždi mu je bila: O najdraži, o najdraži, o Gospodaru prijestolja uzvišenog, o Ti koji činiš ono što hoćeš, molim Te, tako Ti Tvoje moći koja je nesavladiva i Tvoje vlasti koja nepravdu ne nanosi

[390] On je hafiz i muhaddis, učenjak, Ebu Bekr ibn Muhammed ibn Ubejd ibn Sufjan, poznat kao Ibn Ebi Dunja. Mišljenje koje preovladava jeste da je umro 282 hidžretske, Allah mu se smilovao.

i Tvoga svjetla koje je ispunilo prostor prijestolja Tvoga, da me zaštitiš zla ovog lopova. O Pomagaču, pomozi mi. To je ponovio tri puta. Zatim je ugledao konjanika koji u svojoj ruci drži koplje naslonjeno između ušiju njegovog konja. Kada ga lopov vidje krenu prema njemu. Konjanik ga pogodi. Trgovac ga upita: Tako ti mog oca i majke, ko si ti? Melek sa četvrtog neba – odgovori konjanik. Kad si molio svojom prvom dovom čuo sam lupanje na nebeskim vratima. Potom si uputio svoju drugu dovu, pa sam čuo galamu stanovnika nebesa. Potom si molio svojom trećom dovom pa mi bi rečeno: Dova nekog ko je u nevolji. Zamolio sam Allaha da mi dopusti da ga ubijem." Hasan kaže: "Ko se abdesti i klanja četiri rekata te zamoli Allaha ovom dovom biće uslišana, svejedno bio u nevolji ili ne."[391]

---

[391] Ovo kazivanje navodi Ibn Kajjim u Ed-Da'u ved-Devau, 18 i Ibn Ebi Dunja u djelu Mudžabud-da'veti, 63. štampa Mektebetul-Kur'ani. Ovo kazivanje se također prenosi ali u skraćenoj verziji od Hasana od Enesa u djelu El-Isabetu, 4/182 u djelu Usdul-gabeti, 6/295.

49.

Posljedica nasilja

Ibn Batrik u svojoj istoriji navodi da je Kahir (silnik) počinio mnogo ružnih djela za koja se nikad u islamu nije čulo. Mnoge od njih je spomenuo. Priča se da je jedan čovjek rekao: "Klanjao sam u Mensurovoj džamiji u Bagdadu i vidjeh čovjeka sa crnim ogrtačem koji je bio toliko ishaban i poderan da mu se vidjela postava. Govorio je: O ljudi, dajte mi sadaku, jučer sam bio vladar pravovjernima, a danas sam siromašni musliman. Raspitao sam se o njemu pa mi rekoše: On se bio osilio prema Allahu. To je bio Kahir Billahi."

U ovoj priči je najveća pouka. Utječemo se Allahu od Njegove srdžbe i nestanka Njegovih blagodati. Njegov (Kahirov) hilafet je trajao šest godina, šest mjeseci i sedam dana. Bio je glup i nepromišljen, proljevao je krv i bio ovisnik o alkoholu. Imao je koplje koje, kada bi uzeo u ruku, ne bi ispustio dok ne bi nekog ubio. Da nije bilo čuvara poubijao bi narod.

Neki su ispjevali stihove:

I ne čini zulum kad si u trenutku moći
Jer kazna za njega, kajanje će doći
Ti mirno spavaš, a mazlum je budan
Proklinje te, a Allaha ne obuzima san.

Upozorenje nasilnicima

Prenosi se od Hišama ibn Hakima ibn Hazma, radijallahu anhu, da je u Siriji prošao pored ljudi Nabetejaca koji su bili zavezani i izloženi suncu i na čije glave je bilo sipano ulje. On upita: "Šta je ovo?" pa mu rekoše: "Kažnjavaju ih neplaćnja harača." A u drugoj predaji stoji: "Svezani zbog džizije." Hišam reče: "Svjedočim da sam čuo Allahovog Poslanika, sallallahu alejhi ve sellem, kada je rekao: Allah će kazniti one koji kažnjavaju ljude na dunjaluku. Zatim je otišao kod emira i prenio mu šta je vidio, nakon čega je on naredio da ih puste.[392] Nabetejci su stranci, seljaci koji su boravili u Betaihu, predjelu između Basre i Kufe.

[392] Njegov isnad je vjerodostojan. Prenosi ga Muslim, a u drugom hadisu Džerir dodaje da je rekao: "Njihov vladar je tada bio Umejr ibn Sa'd."

50.

Govori: "Teško meni od vatre."

Navodi se u knjizi El-Bidajetu ven-Nihajetu fi Menakibil-Ašereti.[393] Od Ebu Kalabe se prenosi da je rekao: "Dok sam bio s njim u društvu u Šamu sam čuo glas čovjeka koji govori: Teško meni od vatre! Pa sam otišao do njega kad ugledah čovjeka odsječenih ruku do ramena i nogu do kukova, slijepog i unakaženog lica. Upitah ga za njegov hal i on reče: Ja sam bio sa onima koji su ušli u Osmanovu kuću.[394] Kada sam mu se približio njegova žena je vrisnula.[395] Ja sam je ošamario. Osman je rekao: Šta ti je Allah ti odsjekao ruke i noge i oči ti oslijepio i bacio te u vatru. I uhvati me ogroman strah i izađoh bježeći i zadesi me ono što vidiš. I od Osmanove kletve

---

[393] Od Imama Ebu Džafera Ahmeda, poznatog kao El-Muhibb Et-Taberi, str. 507. sa fusnotama od Hamze En-Nešretija, štampa El-Mektebetul-Kajjimetu.
[394] Osman ibn Affan, treći pravedni halifa i jedan od desetorice obradovanih džennetom. Meleki su ga se stidjeli. Bio je jedan od pisara Objave i Poslanik, sallallahu alejhi ve sellem, ga je oženio sa dvije svoje kćeri: Rukajjom i Ummu Kulsum.
[395] Naila bint El-Ferafisa, r.a.

nije ostalo ništa osim vatre. Rekao sam mu: Proklet neka si i daleko." Bilježi ga El-Melan u istoriji. Uzvišeni Allah uistinu kažnjava za šamar kojeg čovjek udari nepravedno, pa čak da i ošamareni bude rob. Pa šta mislite o onome ko napadne ženu Zun-Nurejna (Poslanikovog dvostrukog zeta, odnosno vlasnika dva svjetla), radijallahu anhum. Prenosi se od Ebu Mesuda El-Bedrije, radijallahu anhu, da je rekao: "Udarao sam dječaka, svog roba, bičem, pa sam čuo iza sebe glas koji mi reče: Znaj Ebu Mesude. Ali od srdžbe glas nisam prepoznao. Pa kada mi se približio vidjeh da je to Allahov Poslanik, sallallahu alejhi ve sellem. On mi reče: Znaj Ebu Mesude da je Allah Silni i Uzvišeni kadar da te kazni više nego ti ovog dječaka. Rekao sam: O Allahov Poslaniče, puštam ga na slobodu radi Allaha. Rekao je Allahov Poslanik, sallallahu alejhi ve sellem: A da to nisi učinio vatra bi te spržila, vatra bi te progutala."[396]

---

[396] Hadis je sahih, prenosi ga Muslim, 3/1280, 1281., broj 34, 35 (1659) i Ebu Davud i Tirmizi.

51.

Noge mu se osušile i pade

Prenosi se od Ebu Derda, radijallahu anhu, da je rekao: Čuo sam Allahovog Poslanika, sallallahu alejhi ve sellem, da kaže: "Ko bude krenuo putem tražeći nauku Allah će mu olakšati put u džennet, i meleki svoja krila postavljaju pod onog koji traži nauku iz zadovoljstva sa onim što on radi."[397]

Ahmed ibn Verdan El-Malikija u svojoj knjizi El-Mudžalesatu kaže: Pričao nam je Zekerija ibn Abdurrahman El-Basri i rekao je: Čuo sam Ahmeda ibn Šuajba da kaže: Bili smo kod jednog učenjaka hadisa u Basri i ispričao nam je hadis Poslanika, sallallahu alejhi ve sellem: "Meleki postavljaju svoja krila pod onog koji traži nauku." Sa nama u skupini je bio jedan čovjek od Mu'tezila, pa je počeo da se podruguje sa hadisom i reče: "Tako mi Boga, sutra ću na svoje papuče ukucati eksere da njima nagazim krila meleka." To je učinio i prohodao u papučama te mu se obje noge osušiše i gangrena ih snađe.[398]

---

[397] Hadis je sahih. Prenose ga Ebu Davud, Tirmizi i Ibn Hibban u svom Sahihu, a Albani ga je kategorisao vjerodostojnim (Sahihut-Tergib, 1/33).
[398] Fadlul-Ilmi, Muhammed Seid Reslan, str. 58, 59.

Taberani kaže: Čuo sam Ebu Jahja Zekerijja ibn Jahja Es-Sadžija da kaže: Išli smo nekim sokakom Basre do vrata jednog učenjaka hadisa. Požurili smo, a sa nama je bio čovjek, šaljivdžija i podrugljivac. On reče: "Podignite noge sa krila meleka, da ih ne slomite" – podrugujući se. On se i ne pomače sa svog mjesta, a noge mu se osušiše i on pade.[399]

[399] Ibid.

52.

"Allahu moj, oslijepi onu koja mi ženu okrenu protiv mene."

Ebu Muslim El-Havkaniju se primala dova.[400] Bilal ibn Ka'b kaže: "Gazela je prošla pored Ebu Muslima El-Havkanija i djeca su mu rekla: Zamoli Allaha da je zadrži da je uhvatimo rukama. Zamolio je Allaha, dželle šanuhu, i Allah je zadržao dok je nisu rukama uhvatili.[401] Ebu Muslim, kada bi dolazio iz džamije kući, govorio je: "Allahu ekber!" i njegova žena bi mu odgovarala. Kada bi bio na vratima govorio bi: "Allahu ekber!" i žena bi mu odgovarala. Te noći je došao, izgovorio tekbir na vratima, ali niko mu nije odgovarao. Kada bi ulazio u kuću žena bi mu uvijek uzimala ogrtač i papuče, zatim mu donosila hranu. Ušao je u kuću, a u kući ni svjetiljka nije bila upaljena, a žena mu sjedi oborene glave, čeprka štapom. Upitao ju je: "Šta ti je?" Rekla je: "Imaš ugled kod Muavije, a mi nemamo slugu" kad bi ga zamolio on bi ti

---

[400] On je Abdullah ibn Suvveb, zahid, jedan od istaknutih tabiina u Šamu. Došao je iz Jemena. Prešao je na Islamn još dok je Poslanik bio živ. Došao je u Medinu za vrijeme hilafeta Ebu Bekra. Ka'b ga je vidio i rekao: "Ovo je mudrac ovog ummeta." El-Esved El-Anesi ga je bacio u vatru i nije ga spalila!!! Primala mu se dova. Umro je na bizantijskoj zemlji kao gazija, Allah mu se smilovao. Tarihul-Islami, 2/525.

[401] Hiljetul-evlija od Ebu Nu'ajma, Allah mu se smilovao, 2/129, 130.

udovoljio i dao ti slugu." Rekao je: "Allahu moj, oslijepi onu koja mi ženu okrenu protiv mene." Došla joj je žena prije toga i rekla joj: Tvoj muž uživa ugled kod Muavije i kad bi mu rekla da zamoli Muaviju dao bi mu i živjeli biste. Dok je ta žena sjedila u svojoj kući oslijepila je i rekla: "Šta vam je sa svjetiljkom, što se ugasila?" Rekli su: "Nije se ugasila." Uvidjela je svoj grijeh, došla je Ebu Muslimu plačući i molila ga da zamoli Allaha, dželle šanuhu, da joj povrati vid. Smilovao joj se Ebu Muslim i zamolio Allaha i Allah joj je vratio vid.[402]

Možda je u ovoj priči pouka i poruka onima koji se petljaju između muža i žene i ljudi da ih zavade. Poslanik, sallallahu alejhi ve sellem, kaže: "Ko okrene ženu protiv muža nije naš."[403]

---

[402] Ibid.
[403] Hadis je hasen zbog dokaza. Prenose ga Ahmed, 2/397 i Bejheki, 7/115.

53.

Allah je dovoljan

Prenosi se od Muhammeda ibn Muhammeda ibn Abdul-Aziza ibn El-Mehdija da je rekao: Moj otac mi je ispričao, rekao je: Čuo sam Mejmunu bint Sakula (umrla je 163. g) da kaže: "Naš komšija nas je vrijeđao, pa sam klanjala dva rekata i proučila sam od početka svake sure ajet dok nisam prošla cijeli Kur'an i rekla sam: Moj Allahu, zaštiti nas od njega. Zatim sam zaspala i vidjela sam zvijezde koje su bile blistave, pa sam proučila: I Allah će te sigurno od njih zaštiti jer On sve čuje i sve zna. (El-Bekare, 137). Pred zoru, taj čovjek je ustao, krenuo da siđe, okliznuo se, pao i umro."[404]

Istinu je rekao Poslanik, sallallahu alejhi ve sellem: "Tri dove nema sumnje da neće biti primljene: dova onog kome je nepravda nanesena, dova putnika i dova roditelja."[405]

---

[404] El-Muntezim od Ibn El-Dževzija, 7/226 i El-Bidajetu ven-Nihajetu od Ibn Kesira, 11/333.
[405] Hadis je sahih. Prenosi ga Tirmizija, 4/1905 i smatra ga dobrim hadisom. Albani je rekao: "Sahih je."

U Hakimovoj predaji stoji: "Bojte se dove onog kome je nepravda nanesena jer se ona penje prema nebu kao varnica."[406]

Pored ovog nasilnika će biti proklet na Sudnjem danu pred svima. Došao je Tavus El-Jemani kod Hišama ibn Abdul-Melika i rekao mu: "Boj se dana kada će svi biti pozvani." Hašim ga je upitao: "Šta je to dan poziva?" Rekao je: "Allah kaže (a onda će jedan glasnik među njima da ga i jedni i drugi čuju, viknuti: Neka Allahovo prokletstvo ostane nad onima koji su se prema sebi ogriješili.) (El-E'araf, 44)." Hišam je bio kao munjom ošinut. Tavus je rekao: "Ovo je samo neznatni opis, pa kakvo će biti suočenje." (Ez-Zevadžir, 2/269).

Neka te dunjalučke želje ne obmanu

Jer one istinu bacaju u stranu

Pripremi se za smrt prije nego dođe

Jer smrt je istina, a ono života brzo će da prođe.

Umejma je rekla: "Ova košulja danas ima četrdeset sedam godina, oblačim je i nije se poderala. Majka mi je oplela i obojila vodom zumbula, a odjeća u kojoj ne činiš nepokornost Allahu neće se brzo poderati." (El-Muntezim, 15/42, štampa Darul-kutubi-ilmijjeti).

---

[406] Hadis je sahih. Prenosi ga Hakim, a Albani kaže da je sahih. (Sahihul-džami', 118), Es-Sahihatu pod brojem 871.

54.

Neprijatelji će pred Allahom biti sakupljeni

Prenosi se da je Hadždžadž[407] zatvorio čovjeka nepravedno i on mu je napisao pismo u kojem je rekao: "Od naše nesreće prošlo je dana i dana i tvog uživanja prošlo je dana i dana, a sastanak nam je na Sudnjem danu, a zatvor je džehennem, mislim da vladaru nije potreban dokaz." (Na kraju je napisao):

"Znaćeš o pospani, kada se sretnemo
sutra kod Boga ko je nasilnik!
Pa, tako mi Allaha, zaista je nasilje san
I uvijek je nasilnik taj koji se kori.
Sigurno će se ljudima prekinuti uživanje
U koja su se utopili, prestaće blagodati
I Gospodaru duga na Sudnjem danu ćemo kročiti
Jer pred Allahom neprijatelji će se skupiti."[408]

Prenosi se od Džabira da je rekao: Kada su se muhadžiri iz Abesinije vratili, Allahov Poslanik, sallallahu alejhi ve sellem, je rekao: "Zar mi nećete pričati o čudima koje ste vidjeli u zemlji Abesiniji." Mladići su rekli: "Hoćemo

---

[407] To je Hadždžadž ibn Jusuf Es-Sekafi i njegovu biografiju ćemo kasnije navesti, ako Bog da.
[408] Nihajetuz-Zalimine, 3/74.

Allahov Poslaniče!!!" Dok smo sjedili, pored nas je prošla jedna starica, jedna od opatica, noseći na glavi krčag pun vode. Prošla je pored jednog mladića koji joj stavi ruku među plećke i gurnu je. Pala je na koljeno i krčag se slomi. Kada se podigla okrenula se prema njemu i rekla: "Znaćeš ti uobraženi kada Allah postavi prijesto i skupi one koji su bili i one što će doći, kad počnu ruke i noge pričati o onome što su radile. Znaćeš sutra moju i tvoju sudbinu kod Njega." Džabir kaže: I Allahov Poslanik, sallallahu alejhi ve sellem, reče: "Istinu je rekla, istinu je rekla!!! Kako će se Allah smilovati narodu koji ne štiti slabe od jakih."[409]

[409] Isnad je dobar, prenosi ga Ibn Madže. El-Busiri kaže: "Njegov isnad je dobar." 27!329. Šejh Albani je rekao da je dobar.

55.

Kazna za onog koji napada pobožnjake

Prenosi se od Abbasa ibn Hišama ibn Muhammeda El-Kufija od njegovog oca od njegovog djeda da je rekao: "Čovjek iz plemena Benu Eban ibn Darim, koga su zvali Zera', učestvovao je u ubistvu Husejina. Gađao je Husejina strijelom i pogodio ga u bradu. Krv je počela da teče, a Husejin je rekao: Pogodi ga njom, odnosno žeđu koja je snašla Husejina. Molio je Husejin da mu daju vode za piće prije nego ga ubiju, ali oni su odbili. Zamolio je svog Gospodara i rekao: "Allahu moj, učini ga žednim." Dova mu bi uslišana. Kada je taj čovjek, koji je uskratio vodu Husejinu ibn Aliji – šehidu Kerbele, bio na samrti, Allah mu je dao da ga snađe žeđ koja se nije mogla ugasiti, čak da je popio i svu vodu svijeta. Vrištao je od žestoke vrućine u svom stomaku koja je bila posljedica žeđi. A vrištao je i od jake hladnoće u leđima. Tako su mu stavljali lepeze i led ispred njega kako bi ugasili vrućinu i žeđ i peć iza njega, a on je govorio: Napojite me, ubi me žeđ. Donosili su mu veliki pehar pun vode ili mlijeka ili vina i da su to peterica popila bilo bi im dosta. To bi

popio i zatim ponovo govorio: Napojite me, ubi me žeđ. Stomak mu je pukao kao u deve.[410]

A ovo je kazna shodno učinjenom djelu.

Istinu je rekao Uzvišeni Allah koji kaže u hadisi kudsijji: “Ko neprijateljski postupa prema Mom dobrom robu, Ja mu objavljujem rat.”[411]

Kada je Hasan čuo za pogibiju Husejina ibn Alija ibn Ebi Taliba gorko je zaplakao i rekao: “O žalosti, šta je snašlo ovaj ummet, ubijen je sin Njegovog daije, Njegovog Poslanika. Allahu moj budi mu u zasjedi.”

“I znaće sigurno oni koji čine nepravdu u kakvu će se muku uvaliti.” Eš-Šuara, 227.

---

[410] Pogledaj u djelu Medžmeuz-Zevaid ve Menbeul-fevaid od Ibn Ebi Dunje i u djelu Nihajetuz-Zalimin, 3/88.
[411] Hadis je sahih. Prenosi ga Buharija.

56.

Allah ga je zarobio u njegovom tijelu

To je Ahmed ibn Ebi Davud El-Ijradi EL-Mu'tezilija, sudija Mu'tesimov, koji je narod u iskušenje doveo tvrdeći da je Kur'an stvoren. Zbog njega su učenjaci ummeta bili ponižavani, paćeni, zatvarani i ubijani. Iznosio je laži o Ahmedu ibn Hanbelu, izobličio njegovu vjeru. Zbog njega je bio ubijen Ahmed ibn Hasa El-Hezai.[412] Zatvorio je Imama Ahmeda i mučio ga bičevanjem. Imam Ahmed ga je proklinjao. Allah ga je zarobio u njegovom tijelu, kao što je on zatvorio Imama. Ušao je kod njega. Abdul-Aziz El-Kenani ga je vratio. Rekao mu je: "Nisam došao da te posjetim, već da zahvalim Allahu što te je zatvorio u tvojoj koži."[413]

Ibn Kesir kaže: "Allah ga je stavio na kušnju hemiplegijom[414] prije smrti na četiri godine, tako da je ostao ležati u postelji i nije mogao da pomiče ni jedan dio

[412] Njegova biografija je spomenuta u priči: Glava poslanika je pričala poslije smrti.
[413] Sijeru e'alamin-nubelai, 11/170, 171.
[414] Hemiplegija je paraliza pola tijela.

tijela. Okus hrane, pića i spolno općenje su mu bili uskraćeni."[415]

Učinio mu je pola tijela takvim, da ako bi na njega pala muha, kao da ga je zvijer ujela, a drugi dio da ga je zvijer ujela ne bi osjetio.

Neko je ušao kod njega i rekao: "Tako mi Allaha, nisam ti došao kao posjetilac, nego sam došao da ti izrazim saučešće i da se zahvalim Allahu koji te je zatvorio u tvoje tijelo, a što je za tebe žešća kazna od zatvora."

Kada je umro niko nije obratio pažnju na njegovu smrt niti se obazirao. Ispratila ga je samo nekolicina službenika vladara – zaslužena kazna. A kada je umro Ahmed ibn Hanbel, njegova dženaza je bila najveća dženaza u istoriji muslimana. I kada se glava Ahmeda ibn Nasra El-Hizaija skinula sa raspeća bilo je dosta svijeta prisutno. Istinite su riječi Ahmeda ibn Hanbela, Allah mu se smilovao: "Recite krivovjercima (hereticima) između nas i vas razlika je na dan dženaza kuda prolaze."

---

[415] El-Bidajetu ven-Nihajetu, 10/336 i ono što slijedi. Pogledaj u djelo El-Džezau min Džinsil-Ameli od Sejjida El-Afanija, 1/352 i ono što slijedi.

57.

Zaklan je na dan Kurban-bajrama

To je podlac El-Dža'd ibn Dirhem.[416] Sujuti u svojoj knjizi El-Evailu kaže: "Prvi koji je izgovorio ružnu riječ o vjerovanju, odnosno o islamu, je El-Dža'd ibn Dirhem, odgajatelj Mervana El-Himara, zadnjeg emevijskog vladara.

Rekao je da Allah ne govori. Prvi je rekao da je Kur'an stvoren i zanijekao je da Allah govori Kur'anom i da je Allah uzeo Ibrahima za prijatelja. On je prvi govorio o Allahovim, dželle šanuhu, svojstvima i porekao ih. Ibn Kesir kaže: " El-Dža'd ibn Dirhem je preuzeo ovaj podli pravac (mezheb) od čovjeka koji se zove Eban ibn Sema'u, a Eban ga je uzeo od Taluta, sina sestre Ibn El-Ea'sama koji je to uzeo od svog dajdže Lubajda ibn El-Ea'sama – židova.[417]

Njegov završetak

[416] Pogledaj u Medžmuul-Fetava, 5/20 i Sijeru E'alamin-nubelai, 5/433 i El-Bidajetu ven-Nihajetu, 9/350.
[417] Lubajd ibn El-Ea'sam je osihrio Poslanika, sallallahu alejhi ve sellem.

Ovaj podlac je zaklan na dan ugleda i časti Ibrahima El-Halila, 124. h.g. Halid ibn Abdullah El-Kaseri, namjesnik Iraka u Vasitu, ga je zaklao kao kurban na Kurban-bajram. Rekao je: "O ljudi, idite zakoljite svoje kurbane, Allah vam ih primio, a ja ću kao kurban zaklati El-Dža'da ibn Dirhema. On je tvrdio da Allah nije uzeo Ibrahima za prijatelja i da nije razgovarao sa Musaom." Zatim je otišao i zaklao ga. To je bilo po fetvi tabiina, njegovih savremenika. Ehlu sunnet i džema'a su mu na tom djelu zahvalili.[418]

[418] Šerhun-Nunije od Herrasa, 1/30, preneseno iz knjige El-Džezau min Džinsil-Ameli, 1/304.

58.

Allah ga je učinio dokazom muslimanima

Gajlan Ed-Dimiški El-Kaderi je bio drugi po redu koji je govorio o kaderu poslije Ma'beda El-Džihenija. El-Evzai se sa njim raspravljao i donio fetvu da ga ubiju. Bio je razapet 105. h.g.[419]

Poslanik, sallallahu alejhi ve sellem, kaže: "Kaderije su Medžusije (vatropoklonici) ovog ummeta, ako se razbole ne posjećujte ih, ako umru ne ispraćajte im dženaze."[420]

Ebu Džafer El-Hatmi kaže: Vidio sam Omera Abdul-Aziza kada je pozvao Gajlana zbog nekih stvari koje je govorio o kaderu, koje su doprle do njega. Rekao mu je: "Teško tebi o Gajlane. Šta sam to čuo o tebi?" Rekao je: "Laže se na mene vladaru pravovjernih i pripisuje mi se ono što nisam rekao." Upitao ga je: "Šta kažeš o znanju." Rekao je: "Nestalo je znanja." On mu reče: "Ti si pobjeđen, a sada idi i govori šta god hoćeš, o Gajlane. Ti kada bi priznao znanje bio bi poražen, a kada bi ga zanijekao bio bi nevjernik. Ti, ako ga priznaš pa budeš

---

[419] Fusnote knjige Kitabus-Sunneti od Imama Abdullaha ibn Ahmeda ibn Hanbela (od doktora El-Kahtenija, str. 386).

[420] Hadis je hasen. Albani je sve njegove predaje kategorisao kao dobre. Hašijetut-Tahavije, str. 304.

poražen, bolje ti je nego da ga porekneš pa da budeš nevjernik." Zatim mu je rekao: "Imaš li suru Ja-Sin?" Rekao je: "Da." Rekao je: "Uči." Gajlan je učio sve do riječi Uzvišenog "o većini njih već se obistinila riječ zato oni neće vjerovati." (Ja-Sin, 1-7). Rekao je: "Stani, šta misliš?" Reče: "Kao da nikad nisam proučio ovaj ajet, o vladaru pravovjernih." Reče: "Nastavi." Učio je: "Mi smo učinili da budu kao oni na čije vratove smo sindžire stavili sve do podbratka, zato su oni glava uzdignutih, i kao oni ispred kojih i iza kojih smo pregradu metnuli." (Ja-Sin, 8-9).

Omer je rekao: "Pregradu metnuli i na oči koprenu stavili zato oni ne vide. I njima je svejedno opominjao ih ti ili ne opominjao, oni neće vjerovati." (Ja-Sin, 8-9).

Upitao ga je: "Šta misliš?" Reče: "Kao da nikad nisam učio ove ajete. Ja se zavjetujem Allahu da više nikad neću pričati ni o čemu što sam prije pričao." Reče mu: "Idi." Kada je otišao Omer je rekao: "Allahu moj, ako je slagao ono što je rekao učini da okusi vrelinu oružja."[421] Kada je na vlast došao Jezid ibn Abdul-Melik, bio je čovjek kojeg pitanja kadera nije zanimalo i koji o tom pitanju nije vodio brigu. Gajlan je ponovo progovorio. Kada je na vlast stupio Hišam naredio je da mu ga dovedu. Rekao mu je: "Zar se ti već nisi zavjetovao Allahu i Omeru da nikada o ovim stvarima nećeš govoriti?" Reče: "Ako mi oprostiš neću više." Reče: "Ali, Allah neće meni oprostiti ako ja tebi oprostim. Znaš li Fatihu napamet?" Reče: "Da." Pa mu reče: "Uči." On poče da uči: "Hvala Allahu Gospodaru svih svjetova, Milostivom Samilosnom, Vladaru Sudnjeg dana. Samo Tebe obožavamo i od Tebe pomoć tražimo." I Hišam mu reče: "Stani. Zašto si Mu

---

[421] A u drugoj predaji stoji: Allahu moj, ako je bio iskren oprosti mu, a ako je slagao učini ga ajetom vjernicima."

pomoć tražio? Za nešto što je u Allahovim rukama i što ti ne možeš imati, ili nešto što je u tvojim rukama (odnosno što ti svojim rukama činiš). Idite, odsjecite mu ruke i noge, odsjecite mu glavu i razapnite ga."[422]

Šejh islama Ibn Tejmije navodi: "Muslimani su naveli dokaze protiv Gajlana i raspravljali su se sa njim, te su mu objasnili istinu, kao što je to učinio Omer ibn Abdul-Aziz, koji je od njega tražio da se pokaje, ali je on svoj zavjet nakon pokajanja iznevjerio, pa su ga ubili."[423]

Poslanik, sallallahu alejhi ve sellem, je rekao: "Kada se spomenu moji ashabi suzdržite se govora, kada se spomenu zvijezde, suzdržite se govora."[424]

[422] Šerhu Usuli i'tikadi Ehlis-Sunneti vel-Džema'ati, 3/414, 415. preneseno iz djela El-Džezau min Džinsil-Ameli, 1/368.
[423] Der'ut-Tearudi, 7/1173.
[424] Hadis je sahih. Prenosi ga Taberani u El-Kebiru i Ebu Nu'ajim u El-Hiljetu i Albani kaže da je sahih u Es-Sahihatu, str. 24.

59.

I Gospodar duga ne umire

Poslanik, sallallahu alejhi ve sellem, kaže: "Dobročinstvo ne propada i grijeh se ne zaboravlja i Gospodar duga ne umire. Radi šta hoćeš. Kako postupaš prema drugima tako će i oni prema tebi."

Učenjaci navode da je bio jedan čovjek koji je imao jako starog oca. Počeo je gunđati zbog brige o njemu i služenja. Uze ga i povede u pustinju da ga zakolje. Kada je stigao do jedne stijene ostavi ga na njoj i otac ga upita: "O sinko, šta namjeravaš da učiniš sa mnom?" Reče: "Hoću da te zakoljem." Reče: "Ako stvarno hoćeš da me zakolješ onda me zakolji kod sljedeće stijene. Ja sam prije tebe bio nepokoran svom ocu i zaklao sam ga kod te stijene. Pa moj sinko i ti tako uradi."[425]

Prenosi se od Ka'ba El-Ahbara da je rekao: "Sastala su se trojica pobožnjaka Izraelićana pa su rekli: Hajde da ispriča svaki od nas najveći grijeh koji je počinio. Prvi je rekao: Što se mene tiče, ja se ne sjećam većeg grijeha od toga da sam išao sa svojim prijateljem i jedno drvo se isprriječilo ispred nas. Ja sam iza njega iskočio i on se prepao. Rekao je: Neka Allah presudi između mene i tebe.

[425] El-Džezau min Džinsil-Ameli, 2/181.

Drugi je rekao: Družio sam se sa Izraelićanima i kod nas je bio običaj kada bi nekoga poprskala mokraća on bi to odsjekao.[426] Jednom me je mokraća poprskala i ja sam odsjekao dio kože, ali ne dovoljno. To je najveći grijeh koji sam počinio. Treći je rekao: Ja sam imao majku koja me jedne prilike pozvala i ja sam joj se odazvao, ali ona me nije čula zato što je puhao sjeverni vjetar. Pa mi je došla ljuta i počela me gađati kamenjem. A ja sam uzeo štap i došao da sjednem pred nju da me istuče sve dok se ne zadovolji. Ona se od mene prepala, udarila licem u drvo i rasjekla ga. To je najveći grijeh kojeg sam ikada počinio."[427]

---

[426] Odnosno, odsjekao bi kožu koju bi mokraća poprskala.
[427] Men latehu biru validejhi od profesora Meždžidija Eš-Šehavija, 30, 31.

60.

Ruka mu se ukočila

Prenosi se od Ebu Muhammeda Et-Taija da je rekao: Čovjek iz plemena Benu Nehd je ostario i oslabio. Nadimak mu je bio Ebu Munazi, i imao je sina koga su zvali Munazil. On je imao malu djecu. I kada bi nešto zaradio on bi im to dao, a uzimao je i očeva primanja koji je bio jako star. Starcu se rodio sinčić i Munazil je i njihovo sljedovanje sebi prisvajao. Kada je došlo vrijeme primanja izašao je Munazil vodeći svog oca i doveo ga na mjesto gdje se djeli. Kada su prozvali njegovo ime ustao je Munazil i rekao: "Dajte mi njegovo sljedovanje." Onda je starac ustao i rekao: "Dajte mi u ruke moje sljedovanje." To i učiniše. On uze svoje sljedovanje i krenu oslanjajući se na Munazila. Munazil mu reče: "Daj ga meni da ti ga ja ponesem." Strac reče: "Ostavi ga." I kada je Munazil ugrabio priliku otvorio je očevu ruku i uzeo mu novac. Starac je otišao ne noseći ništa u rukama. Pa ga njegova porodica upita: "Šta si uradio?" Munazil je uzeo moje sljedovanje i izgovori stihove:

"Munazila podnositi došlo je do vrhunca
kao što čovjeku dodije potraživati svoj dug
odgajao sam ga sve dok velikim ne stasa

čak i od koplja većim ne posta
ruku mi je iskrenuo i imetak mi oteo
Allah i njegovu iskrenutom učinio."
I ostade Munazil iskrenute ruke.[428]

Nagrada za dobročinstvo

Prenosi se od Amra ibn Mejmuna El-Uzdija da je rekao: Kada je Musa požurio svom Gospodaru vidio je čovjeka ispod Arša i poželio isto mjesto. Zamolio je Allaha da mu kaže njegovo ime. Ali ga Allaha nije obavijestio o imenu tog čovjeka i rekao mu je: "Ali ću ti ispričati o njegovom djelu i tri osobine. Ljudima nije zavidio na onom što im je Allah dao od Svojih blagodati, nije bio neposlušan svojim roditeljima i nije prenosio tuđe riječi."[429]

[428] Mudžabud-da'veti od Ibn Ebi Dunje, str. 104, 105; El-Isabetu od Ibn Hadžera, 3/212.
[429] Isnad mu je vjerodostojan. Bilježe ga Ahmed u djelu Ez-Zuhd, 85 i Ibn Ebi Dunja u djelu Es-Samtu, 265.

61.

Propast Hadždžadža Es-Sekafija

Hadždžadž Es-Sekafi je bio Emevija. Jako je bio pristrasan prema Emevijama. Smatrao je da je nevjernik ko god im se suprostavlja i zbog toga ga je dozvoljeno ubiti, ne bojeći se za to ničijeg prijekora.

Prenosi se od Hišama ibn Hassana: "Pobrojali su temeljito koliko je ljudi ubio Hadždžadž pa je taj broj dostigao cifru od sto dvadeset hiljada ljudi." Ez-Zehebi navodi njegovu biografiju i kaže: "Bio je silnik i nepravednik, nesabija (protivnik halife Alije), podlac, proljevač tuđe krvi, zlo mi je od njegovog ružnog života kojeg sam opisao u svojoj velikoj istoriji, od njegovog opkoljavanja Zubejra u Ka'bi, gađanja Ka'be iz katapulta, ponižavanja stanovnika dva sveta hrama, njegovog odgađanja namaza sve dok ga Allah nije uništio. I mi ga kudimo u ime Allaha, ne volimo ga. Ustvari, mi ga u ime Allaha mrzimo. To se smatra najvećim stepenom imana."[430] Omer ibn Abdul-Aziz kaže: "Kada bi se svi narodi natjecali u zlu i svi narodi doveli svog zulumćara, a mi doveli Hadždžadža, pobijedili bi ih."[431]

---

[430] Sijeru e'alamin-nubelai, 4/343.
[431] El-Bidajetu ven-Nihajetu, 9/143.

Došao je kod Esme bint Ebu Bekr nakon što joj je ubio sina Abdullaha ibn Zubejra i rekao joj: "Zaista je tvoj sin postao ateista u ovoj kući i Allah je učinio da iskusi bolnu patnju", ona mu je rekla: "Lažeš! Bio je dobar prema svojim roditeljima, mnogo je postio i klanjao. Čula sam Allahovog Poslanika, sallallahu alejhi ve sellem, da kaže: 'Iz plemena Sekif izaći će dvojica ljudi i jedan je uništavač, a drugi lažac.' Što se tiče lašca to je Ibn Ebi Ubejed, odnosno, Muhtar, a što se tiče uništavača - to si ti."

Hadždžadž je jednog dana držao hutbu i rekao: "O ljudi, sustezanje od Allahovih zabrana je lakše od izdržavanja Allahove kazne." Prišao mu je čovjek i rekao mu: "Teško tebi, o Hadždžadže! Ja drskosti i bestidnosti! Radiš što radiš i govoriš ovako nešto. Dabogda propao i tvoj trud bio uzaludan." Hadždžadž je rekao straži: "Uhvatite ga!" Kada je završio svoj govori upitao ga je: "Šta te je to osmjelilo protiv mene?" Odgovorio je: "Teško tebi, o Hadždžadže. Ti si se usudio protiv Allaha, a da se ja ne usudim protiv tebe. Ko si ti da se ja ne usudim protiv tebe, a ti se usuđuješ protiv Allaha, Gospodara svijetova." Rekao je: "Pusti ga!" Od najvećih grijehova koje je Hadždžadž počinio jeste ubijanje pobožnjaka Seida ibn Džubejra, radijallahu anhu. Ibn Kesir kaže: Hadždžadž mu je rekao: "Tako mi Allaha ubiću te." Odgovorio mu je: "Ja sam onda sretan (seid) kao što me je moja majka nazvala." Ibn Kesir kaže: "Ubio ga je."

Poslije toga je prošlo četrdeset dana i kada bi zaspao vidio bi ga u snu kako ga uzima za nabore i govori mu: "O Allahov neprijatelju, zbog čega si me ubio?" Hadždžadž

bi govorio: “Šta ja imam sa Seidom ibn Džubejrom? Šta ja imam sa Seidom ibn Džubejrom?”[432]

Kada je Hadždžadž umro Hasan El-Basri je rekao: “Allahu moj, Ti si ga usmrtio, pa od nas odagnaj njegov put.”

Kada je Ibrahim En-Neha'i čuo za njegovu smrt zaplakao je od radosti.

Od govora Hadždžadža

“Zaista je Allah stvorio Adema i njegovo potomstvo od zemlje i učinio da hodaju njenim kopnom. I jeli su njene plodove i pili njene rijeke i pustošili je sjekirama hodajući po njoj. Zatim je Allah vlast na zemlji dao drugima i povratio ih njoj pa je ona jela njihovo meso kao što su oni jeli njene plodove, i pila im krv kao što su oni pili njene rijeke i rastrgala ih u svojoj utrobi i njihove zglobove rastavila kao što su je oni pustošili sjekirama hodajući po njoj.”

A kako će tek tebe o Hadždžadže. Ubio si sina pomoćnika Allahovog Poslanika, sallallahu alejhi ve sellem, i unuka Siddika i ubio si Seida ibn Džubejra.[433]

---

[432] El-Bidajetu ven-Nihajetu, 9/103.
[433] El-Džezau min džinsil-ameli, 2/181

62.

Vuku mu se crijeva u vatri

To je Amr ibn Luhajji El-Huzai'. Allahov Poslanik, sallallahu alejhi ve sellem, je rekao: "Prvi koji je promijenio vjeru Ibrahimovu jeste Amr ibn Luhajji ibn Kuma' ibn Handef Ebu Huza'a."[434]

Prenosi se od Ubejja ibn Ka'ba da je rekao: "On je prvi koji je naveo Arape da obožavaju kipove."[435]

Ibn Hišam kaže: Jedan učenjak mi je pričao da se Amr ibn Luhajji uputio iz Kulle u Šam radi nekih poslova. Kada je stigao u jedno prenoćište u zemlji El-Belka u kojoj su tada boravile Amalikije, a oni su potomci Amlaka, a navodi se da su potomci Amlika ibn Laviza ibn Sama ibn Nuha. Vidio ih je kako obožavaju kipove i upitao ih: "Kakvi su ovo kipovi koje vidim da obožavate?" Rekli su mu: "Ovo su kipovi koje obožavamo. Molimo ih za kišu, pa nam je daju i tražimo pomoć od njih i oni nam pomažu." Rekao

---

[434] Hadis je hasen. Bilježe ga Ibn Ebu Asim i Taberani, a Albani kaže: "Dobar je." (Es-Silsiletus-Sahihatu, 1677).

[435] Hadis je hasen. Prenosi ga Hakim i kaže da je vjerodostojna isnada i s njim se složio Ez-Zehebi. Albani kaže: "Dobar je."

im je: "Hoćete li mi dati jedan od ovih kipova da ga odnesem u zemlju Arapa i da ga obožavaju i veličaju?"[436]

I Amr ibn Luhajji je prvi koji je oslobađao kamile. Poslanik, sallallahu alejhi ve sellem, je rekao: "Vidio sam Amra El-Hazaija da mu se crijeva vuku u džehennemu, on je bio prvi koji je oslobodio devu (sa'ibu) i prvi koji je prorezao uho devi (behira)."[437] U drugoj predaji stoji: "On je bio prvi koji je promijenio Ismailovu vjeru i postavio kipove, oslobodio sa'ibu i prorezao uho behire koji je smatrao ovcu vesilom i koji je oslobodio hama (mužjaka deve)."[438]

Uzvišeni kaže: "Allah nije propisao ni behiru ni saibu ni vesilu, a ni hama, to oni koji ne vjeruju govore o Allahu laži i većina njih nema pameti." (El-Maide, 103).[439]

---

[436] Er-Revdul-enfu od Suhelija, 1/350; El-džezau min Džinsil-ameli, 1/242.

[437] Hadis je sahih. Prenose ga Buharija i Muslim.

[438] Isnad je dobar. Es-Sahihatu pod brojem 1676.

[439] Predislamski Arapi su imali svoje nepisane propise o stoci. Od nekih životinja nisu jeli meso, a neke nisu muzli, jahali i tovarili.

1. Kad bi im kamila pet puta donijela mlade na svijet, i ako bi njezino posljednje mladunče bilo muško, takvoj kamili bi uho razrezivali i ostavljali bi je da pase. Ne bi je muzli, jahali ni tovarili. To je behira.

2. Putnik ili bolesnik bi se nekada zavjetovao: Ako se živ i zdrav vratim s putovanja ili ako ozdravim, neka onda ta i ta kamila bude slobodna. Takvu kamilu ne bi jahao ni tovario i pustio bi je da slobodno pase. To je sa'iba.

3. Ako bi im ovca ojanjila žensko janje uzeli bi ga sebi, a ako bi ojanjila muško, žrtvovali bi ga svojim kipovima. A ako bi ojanjila muško i žensko, onda muško ne bi žrtvovali svojim kumirima. Takvu su ovcu zvali vesila.

4. Ako bi mužjak kamile stekao deset potomaka ne bi ga više jahali i tovarili. Ostavili bi ga da slobodno pase. To je ham.

63.

Allahova pravda

Uzvišeni kaže: "O vjernici, i među ženama vašim i djecom vašom, doista imate neprijatelja, pa ih se pričuvajte." (Et-Tegabun, 14).

Šejh Abdul-Hamid Kišk, Allah mu se smilovao, navodi u jednoj od svojih hutbi sažetak priče da je bogati čovjek, kada mu je otac umro, doveo majku kod sebe. Boravila je kod njega, brinuo se o njoj i materijalno je izdržavao. Ovaj sin se oženi ženom koja je samo sebe voljela i samo svoj interes gledala. Nije podnosila majku svog muža, loše se prema njoj ophodila i vrijeđala je svojim jezikom i postupcima. Allahova volja je htjela da majka poludi. Njegovoj ženi zemlja je postala tijesna i više nije mogla podnositi njeno prisustvo, pa reče svom mužu: "Ti imaš da izabereš između dvije stvari, ili da izabereš svoju majku ili da izabereš mene." Muž je pokušao ubijediti svoju ženu da bude strpljiva i zadovoljna stanjem u kojem se nalazi, ali bez uspjeha. On otpoče smišljati i mjeriti: majka ili žena. Konačno, on skrenu sljedeći strast. Njegova zla misao mu je došaptavala i njegov šejtan ga

upućivao i poče razmišljati kako da se kutariše majke. U jako tamnoj noći on povede svoju majku i baci je sa krova kuće. Majka pade na zemlju ispuštajući svoje posljednje izdisaje kako bi se srela sa svojim Gospodarom i njemu se žalila na nasilja robova. Kao što je običaj Arapa, razapeo je veliki šator kako bi mu što više ljudi saučut izrazilo, ne znajući da ga Allahova pravda čeka u zasjedi. Dani su prolazili i on poče misliti da ga Allahova srdžba i kazna neće stići (koju niko od naroda zločinačkog ne može otkloniti). Neposlušnog sina snađe ludilo, ista majčina bolest. Slavljen neka je Allah! Ženi on dodija kao što joj je prije njegova majka dodijala. I u crnoj tamnoj noći pope se sin na krov kuće i sam se baci sa istog mjesta. Pade na zemlju ispuštajući svoje posljednje izdisaje da se susretne sa svojim Gospodarom i sa onim što je počinio. A kazna je shodna učinjenom djelu. I prevrnu se crna stranica u zraku kuće koja je na nepravdi počivala kako bi njena pouka ostala, odjekujući u ušima svakog onog ko ima svijesti!

“U tome je zaista pouka za onog ko razuma ima ili ko sluša, a priseban je.” (Kaf, 37).

I na kraju: "Molimo Allaha za lijep kraj."

I svi navedeni primjeri nam jasno očituju da je Allah Uzvišeni nasilnicima i zločincima uistinu u zasjedi. Daje im roka ali ih ne zanemaruje, kao što kaže Vjerovjesnik, sallallahu alejhi ve sellem: "Zaista Allah da nasilnicima da dugo požive, ali kada ga kazni ne može mu umaći. Zatim je proučio: 'Eto tako Gospodar tvoj kažnjava kad kažnjava sela i gradove koji su nasilje činili. Kažnjavanje Njegovo je zaista bolno i strašno.'" Sretan je onaj koji se uči na tuđim greškama. "Gospodar tvoj nije nikada nepravedno uništavao sela i gradove ako su stanovnici njihovi bili dobri."

Kada bi čovjek pogledao razboritim okom svoj život i svoju sudbinu, njen početak, njen kraj, izabrao bi za vođu svog Gospodara i odmah bi Mu se vratio pokajnički, grijehe priznavajući.

Hamid je rekao: Dok je Hasan sjedio u džamiji, duboko je uzdahnuo i gorko zaplakao da su mu se ramena zatresla, a srce zadrhtalo. Rekao je: "Da su srca živa ili da imalo dobra u sebi imaju zaplakala bi od noći čije je jutro Sudnji dan, odnosno dan Allahovih robova da stvorenja nisu čula za dan puniji od njega vidljive golotinje i plačnih očiju." Govorio bi: "Siromah sin Ademov, kako je samo slab. Skrivenih nedostataka, stjenica ga može povrijediti, zalogaj ga može ubiti, svaki dan se Ahiretu jedan stepen približi, a od dunjaluka otkine po jednu stepenicu. A često se oholi, nepravdu čini, sili se i druge ugnjetava!!!" Također bi govorio: "O sine Ademov, da se svi ljude pokore Allahu i ti sam budeš nepokoran, njihova pokornost ti ne bi koristila. I da se ne pokore Allahu, a ti jedini se pokoriš, njihova nepokornost ti ne bi štetila. O

sine Ademov, tvoj grijeh je tvoj grijeh. I on je tvoje meso i tvoja krv. I ako se sačuvaš od tvog grijeha tvoje tijelo i tvoja krv će biti sačuvani, a u suprotnom čeka te vatra koja se ne gasi i tijelo koje se ne raspada i duša koja ne umire."

I neka je salavat i selam na našeg Poslanika Muhammeda, sallallahu alejhi ve sellem, i na njegovu časnu porodicu i vrle ashabe.

Napisao:
Sa'd Jusuf Mahmud Ebu Aziz

Prijevod: Bukva Amela